KATE STAR

Medicul vaporului

ALCRIS
M–94

Capitolul 1

- Toţi vizitatorii sunt rugaţi să coboare imediat. în câteva minute, vaporul se va pregăti de drum, răsună vocea din difuzor.

Sirenele urlau deja, în cor, în timp ce un fum alb, gros, ieşea din coşurile pachebotului de lux „Trandafirul coloniilor“. Pe punte, întârziaţii îşi luau grăbiţi rămas-bun de la rudele şi prietenii care aveau norocul să facă această croazieră, străbătând mările sudului.

îndată ce ancora enormă fu ridicată, nava mândră porni cu măreţie pe canalul ce ducea spre larg, indiferentă la nenumăratele batiste care se agitau pe cheiul portului din Sydney.

Rezemaţi în coate de bastingaj, pasagerii foarte încântaţi de perspectiva acestei călătorii spre ţinuturi îndepărtate, scoteau strigăte bucuroase şi râdeau de se

prăpădeau.

Numai o fată tânără, înaltă şi subţire, cu un admirabil păr roşcat, părea că nu ia parte la veselia generală. într-adevăr,

Lucy Glissold rămase deoparte, rezemată de o barcă de salvare. Privirea ochilor albaştri, luminoşi, se aţintise cu încăpăţânare asupra ţărmului, care se îndepărta cu repeziciune. O lacrimă îi apăru brusc în colţul pleoapelor.

Oare de ce acceptase postul de infirmieră la bordul acestui transatlantic? Nu-l mai merita...

De fapt, această slujbă temporară, pe care toţi fuseseră de acord să o considere ca o sinecură, răsplătea în fiecare an cele mai bune elemente din spitalul din Boonoo, unde lucra. Cu doar câteva luni în urmă, ar fi primit această distincţie cu o fericire fără egal. Dar acum, după ceea ce se întâmplase...

Se înfioră la acest gând. îşi încrucişă în mod reflex braţele pe piept şi porni spre cabina sa. Trebuia să-şi aranjeze bagajele şi mai ales... să-şi îmbrace uniforma. Din păcate, toate reticenţele ei nu schimbau cu nimic faptul că, de acum, era singura infirmieră la bord. în această calitate, era obligată să se consacre de voie, de nevoie, practicilor obişnuite ale profesiei sale.

Totuşi, oare nu era încă demnă de această ţinută? Acum se îndoia de asta şi amabilitatea cu care fusese înconjurată n-o convinsese câtuşi de puţin.

Simţi din nou acea impresie de vid care o cuprinsese când infirmiera şefă o anunţase că fusese aleasă dintre toate pentru a efectua croaziera la bordul „Trandafirului coloniilor“.

- Oh nu, nici să n-aud de aşa ceva! exclamase.

- Copila mea, n-o lua astfel, o dojenise superioara sa. Este vorba despre o recompensă, nu despre o condamnare.

- Destinată să răsplătească ce? Lipsa mea de sânge-rece şi de profesionalism? Este foarte crud din partea dumneavoastră.

- Haide, Lucy, trebuie să fii rezonabilă. îţi înţeleg

sentimentele, totuşi, ceea ce ţi s-a întâmplat, i s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi. în plus, a fost puţin şi vina mea. Am greşit când te-am luat atât de tare. Dar eram depăşită şi am uitat că-l cunoşteai pe domnul Farraday.

La această amintire, inima lui Lucy se strânse cu brutalitate. Se aşeză pe un scaun, ca pentru a-şi recăpăta respiraţia. Primăvara australiană strălucea în mii de culori şi niciodată lumina nu i se păruse atât de frumoasă, atât de diafană... atât de vie.

La spitalul din Boonoo, blocul operator era complet gata pentru a-l primi la Larry Farraday, prietenul ei din copilărie. Lucy îl mai vedea încă întins pe masa de operaţie.

- Va fi o simplă formalitate, îl asigurase pe Larry doctorul Harris, chirurgul stabilimentului, înainte de a fi adormit.

Când îl văzuse cu ochii închişi, Lucy simţise o durere ascunsă strecurându-se în ea. Larry era puternic şi sportiv. De altfel, rezistenţa sa o uimise tot timpul. îşi dăduse seama despre asta, mai ales de fiecare dată când disputau amândoi un meci de tenis. Nu părea niciodată obosit.

în acest caz, cum se explica?... Cum?

- Pulsul slăbeşte, se auzise brusc strigătul lui Mark, anestezistul, în timpul intervenţiei.

Doctorul Harris îşi aţintise asupra lui privirea stupefiată. Evident, nu înţelegea nimic. De data asta se ocupa de un caz benign, în care viaţa pacientului nu era în pericol...

- Inima se opreşte, bâiguise în cele din urmă Mark, cu o voce fără accent. A murit.

Aceste cuvinte implacabile pătrunseseră în inima lui Lucy ca nişte pumnale. Totuşi, nu-i venea să creadă. Larry era atât de

sănătos, atât de... plin de viaţă.

- Este de neconceput, murmurase doctorul Harris, ca pentru sine. S-a dus atât de uşor, de parcă firul fragil al existenţei i-a fost tăiat de mâna nemiloasă a destinului. Faptul că era un bărbat în deplină posesie a capacităţilor sale, n-a schimbat nimic.

La aceste cuvinte, Lucy avusese impresia că este învăluită de un nor negru. Nu mai fusese conştientă de nimic, în afară de dispariţia prietenului din copilărie. Lacrimile îi ţâşniseră fără să şi le poată reţine.

- Lucy, vino-ţi în fire şi ajută-ne, îi ordonă infirmiera şefă. Vom încerca totuşi un masaj cardiac.

Nu era în stare să suporte mai mult. Se prăbuşi brusc la podea, scuturată de suspine, pradă unei crize de nervi.

Plânsul îi răsuna încă în memorie. Din cauza lui, tot universul i se răsturnase. De ani de zile îl iubea profund pe Larry... şi acum, din vina ei, era mort. Căci cine ştie, dacă şi-ar fi păstrat sângele-rece, echipa medicală l-ar fi putut chiar reanima.

Numai că, iată, se prăbuşise şi uitase că o infirmieră trebuie să înfrunte toate situaţiile cu calm... chiar dacă era direct interesată.

- Oricum, nu mai puteam face nimic pentru el, o consolase în zadar infirmiera şefă. In locul dumitale, oricine ar fi reacţionat la fel.

- Nu, nu mi-am îndeplinit sarcinile, replicase ea cu un nod în gât. Dacă nu mi-aş fi pierdut capul, probabil aţi...

- Cu siguranţă, nu. N-am încercat să-l reanimăm decât pentru a fi cu conştiinţa împăcată. Ştiam sigur că nu mai exista nici o speranţă, o întrerupse superioara. Trebuie neapărat să înveţi să-ţi stăpâneşti emoţiile, Lucy. Oricum, sunt convinsă că asta va veni cu experienţa.

- Nu, pentru că vă voi înmâna demisia, îi replicase ea cu energia disperării.

Acum îşi amintea că interlocutoarea sa se încordase şi nu mai adăugase nimic. Se mulţumise numai s-o privească atent, cu un aer gânditor...

Puţin după această conversaţie, doctorul Harris o convocase în biroul său.

- Se înţelege că purtarea dumitale nu merită să fie dată de exemplu, declarase el fără menajamente. Totuşi, nu merită nici să fie pedepsită. întotdeauna am fost pe deplin mulţumiţi de munca dumitale, domnişoară Clissold. Şi îţi mărturisesc că mă simt chiar vinovat că te-am obligat să asişti la această intervenţie. Dacă aş fi ştiut de legăturile de prietenie cu pacientul, n-aş fi tolerat asta niciodată. Totuşi, de acum este necesar să uiţi complet această poveste nefericită şi să perseverezi în meseria dumitale...

- Niciodată! exclamă ea impulsiv.

Doctorul Harris nu răspunsese nimic. îşi aţintise asupra tinerei fete o privire ciudată.

Şi astfel, o săptămână mai târziu, hotărârea fusese luată. I se atribuise, în unanimitate, lui Lucy, stagiul de patru săptămâni la bordul pachebotului de lux „Trandafirul coloniilor“.

- Este nedrept! protestase. Altele sunt de sute de ori mai vrednice decât mine.

- Nici noi şi nici colegele dumitale nu suntem de această părere. Dimpotrivă, ele chiar se bucură de alegerea pe care am făcut-o, îi replicase infirmiera şefă.

- Spun asta din amabilitate... din milă, adăugase Lucy, cu o voce schimbată de emoţie.

- Bineînţeles că nu. Toate ştim că eşti unul din cele mai bune elemente. Mai devreme sau mai târziu, ai fi obţinut această recompensă. în plus, doctorul Harris şi cu mine am considerat că nu avem nici un drept să te pedepsim pentru sensibilitatea dumitale prea mare.

- Chiar dacă m-a făcut să-mi uit toate îndatoririle de infirmieră responsabilă? întrebă, cu amărăciune.

- Oh, te rog, Lucy. încetează să procedezi astfel şi acceptă propunerea noastră. Chiar şi în timpul unei croaziere de lux, nu vor lipsi ocaziile în care să-ţi dovedeşti valoarea.

- Este un ordin? bâigui ea.

- Da, este un ordin.

Aşa că Lucy se afla la bordul „Trandafirului coloniilor“, dezamăgită şi totuşi gata să-şi îndeplinească sarcina până la capăt. Va fi totuşi posibil să demisioneze la întoarcere.

Deocamdată, îmbrăcă fără convingere uniforma companiei maritime care tocmai o angajase pe timp de o lună. Apoi se îndreptă spre infirmierie, pentru a-şi prelua atribuţiile.

înainte de a o descoperi, trebui să întrebe fără încetare care este drumul. Era foarte uşor să te pierzi în labirintul de culoare şi coridoare, care se încrucişau.

In sfârşit, se opri în faţa unei uşi pe care era scris cu litere mari, negre: „Jon Saul, medic de bord“. Numele o frapă imediat. Ii amintea vag ceva. Totuşi, nu reuşea să-şi dea seama ce, cu exactitate.

Bătu timid şi aşteptă, cu inima palpitând. Răspunsul întârzia să vină. Aşa că îşi reînnoi tentativa... fără mai mult succes de data asta.

In acea clipă, remarcă faptul că uşa era uşor întredeschisă. Tentaţia era prea puternică. O împinse uşor şi... tresări.

La câţiva metri de ea, se afla un bărbat înalt, zvelt şi musculos. Părul negru, uşor argintiu la tâmple, îi conferea un aer bărbătesc extrem de seducător. Totuşi, ceea ce se reţinea la el era în special expresia, în acelaşi timp neiertătoare şi straniu melancolică, a ochilor cenuşii.

Consternată de această apariţie neaşteptată, Lucy nu putu decât să bâiguie:

- Doctor Saul, presupun?

Bărbatul o privea atent, cu mirare. Fără îndoială, nu se aştepta să vadă apărând în biroul său o tânără necunoscută, în uniformă.

- Sunt Lucy Glissold, noua dumneavoastră infirmieră, domnule, insistă aceasta în faţa tăcerii sale.

- Cine? Oh da... fireşte, replică bărbatul ca şi când îl readusese brusc la realitate. Dar vă rog, luaţi loc, domnişoară.

Işi însoţi propoziţia cu un gest autoritar al mâinii şi rămase în picioare fără să mai rostească o vorbă, cu sprâncenele încruntate în faţa nou-venitei. Aceasta avu impresia că o privea fără s-o vadă cu adevărat. Simţi cuprinzând-o o stare de
nelinişte. Pentru o clipă, îşi imagină că este o şcolăriţă pe care pedagogul o ceartă pentru o prostie despre care nu ştie nimic.

în sfârşit, doctorul Saul rupse tăcerea apăsătoare ce se lăsase între ei.

- Presupun că perspectiva acestei călătorii vă încântă, declară el, cu o urmă de ironie în voce.

- Deloc, replică Lucy, puţin şocată de tonul sarcastic.

- Glumiţi? se miră bărbatul.

- Nu, sunt cum nu se poate mai serioasă.

- Dumnezeule! exclamă doctorul cu un interes brusc. Este prima dată când întâlnesc o infirmieră tânără şi frumoasă pe care ideea unei croaziere în mările sudului o plictiseşte. Oare ce poveste se ascunde în spatele acestui fapt? Căci precis există una, nu-i aşa?

- Probabil că o cunoaşteţi deja, ripostă Lucy, cu mai multă agresivitate decât şi-ar fi dorit.

în mintea sa nu exista nici o îndoială că doctorul Harris îşi prevenise confratele şi-i recomandase s-o ia sub aripa lui protectoare. Această idee o exaspera la culme.

- Nu sunt la curent cu nimic, anunţă doctorul Saul, instalându-se la birou. Oare ce crimă odioasă aţi comis? V-aţi otrăvit vreun pacient, sau aţi pierdut cheia de la dulapul de farmacie? o ironiză el.

- Nu, nimic de acest fel, replică infirmiera, îndreptându-se. Mi-am... pierdut capul... în realitate, sunt răspunzătoare de moartea unuia dintre prietenii mei. înţelegeţi, dacă mi-aş fi păstrat sângele-rece, poate ar fi reuşit să-l salveze şi...

Se întrerupse. Era mai mult decât avea puterea să spună. Revăzu imaginea lui Larry, întins fără cunoştinţă pe masa de operaţie. Lăsă pentru puţin timp pleoapele în jos. Când le ridică, întâlni privirea medicului. In acel moment, crezu că citeşte în ochii de nepătruns o expresie de simpatie, puţină condescendenţă. Cu siguranţă, considera şi el, ca doctorul Harris şi infirmiera şefă, că-şi făcea prea multe probleme pentru o greşeală de care nu trebuia să roşească.

- Apoi, mi s-a propus acest stagiu pe navă, în speranţa că voi uita foarte repede povestea asta nefericită, reluă Lucy, după ce-şi găsi un calm aparent.

- înţeleg, rosti medicul îngustându-şi ochii. Vă simţiţi oarecum nepotrivită aici, nu-i aşa?

- Cu atât mai mult cu cât, dacă mi s-ar fi acordat puţin timp şi un loc retras, mi-aş fi revenit probabil mai repede. Postul acesta, considerat în general ca o recompensă, îmi întăreşte de fapt sentimentul de vinovăţie.

- Da, cred că ştiu ce simţiţi, declară el, cu o voce brusc gravă.

Lucy ridică o privire întrebătoare. Doctorul îşi pierduse subit aroganţa şi ironia. Mai mult, părea chiar că-i împărtăşeşte deznădejdea. Această bruscă schimbare de atitudine o descumpăni, în timp ce o cuprindea un val de recunoştinţă. Era prima persoană care nu-i arătase acea milă protectoare, cu care o înconjurase toată lumea la Boonoo.

- Mulţumesc, doctore Saul, bâigui automat. Vă...

Se întrerupse brusc. Numele pe care tocmai îl rostise, fără să se gândească, îi răsunase curios în memorie.

îşi aminti subit cuvintele doctorului Harris: „Jon Saul este bărbatul oricăror situaţii, chiar şi celor mai disperate“, îi plăcea deseori să spună. Ii veni în minte că şeful său de serviciu îi trimitea doctorului Saul cazurile care necesitau o intervenţie chirurgicală aparent fără speranţă. Şi apoi, a fost acel articol dintr-o revistă medicală. Jon Saul anunţase acolo, spre consternarea generală, hotărârea de a abandona medicina. Lucy nu reuşea să-şi amintească ce circumstanţe îl obligaseră la acest gest...

Aşa stând lucrurile, medicul de bord de pe „Trandafirul coloniilor“, care stătea în faţa ei, nu era probabil decât un omonim. După toate aparenţele, adevăratul Jon Saul dispăruse. Totuşi...

- Nu sunteţi?... murmură ca pentru sine.

Practicianul se încordă imediat. Prin ochii lui cenuşii trecu un

fulger metalic.

- Da, sunt Jon Saul, fost chirurg şef la spitalul din Sydney, declară cu o voce tăioasă.

- Iertaţi-mă, bâigui Lucy. Nu vroiam să fiu indiscretă.

- Nu văd de ce, exclamă medicul, trist. Toată lumea ştie ce mi s-a întâmplat. Problema este că nimeni nu mi-a acceptat reacţia.

- Mărturisesc că nu ştiu totul despre această problemă, îndrăzni cu timiditate tânăra infirmieră.

- Zău? Ei bine, priveşte-mi mâinile şi vei înţelege, îi replică el, arătându-i brusc degetele lungi şi puternice.

Descumpănită, Lucy examină palmele ce se întindeau spre ea, fără să înţeleagă ce voia să spună. Amândouă păreau perfect normale... poate cu excepţia unei uşoare rigidităţi...

- Nu... înţeleg, rosti cu timiditate.

- Dar deschideţi bine ochii! Nu vedeţi că sunt ale unui infirm? exclamă cu asprime. Au fost expuse prea mult timp la raze X şi au arsuri de gradul trei. Luaţi notă că nu sunt un caz izolat. Doar că ceilalţi îşi acceptă invaliditatea parţială, eu nu. M-am luptat ani de zile să devin chirurg. Când în sfârşit...

Vocea i se gâtui brusc. Totuşi îşi reveni repede.

- ... Acum, nu consimt să aparţin din nou corpului medical.

- Totuşi, sunteţi medic de bord aici.

- Mărturisesc că am fost practic pus în faţa faptului împlinit. La Sydney, conducerea spitalului Southern Cross a considerat că ar fi o excelentă terapie pentru mine, pentru a reveni asupra demisiei. In realitate, nu vor reuşi decât să-mi întârzie decizia cu o lună, ironiză medicul.

- Haideţi, doctore... Medicina oferă atâtea alte domenii de acţiune, argumentă Lucy. Nu ştiu, aţi putea fi diagnostician, sau

patolog, sau...

- Şi dumneavoastră? După ceea ce vi s-a întâmplat, aveţi oare intenţia să vă reluaţi munca la întoarcerea în Boonoo? o întrebă cu brutalitate.

Lucy tresări. Nu se aşteptase la această întrebare, care o lovi drept în inimă.

- Nu, răspunse pe un ton nesigur.

- In acest caz, trebuie să-mi înţelegeţi poziţia, continuă Jon Saul.

- Este puţin diferit. O infirmieră este uşor de înlocuit, nu şi un practician atât de experimentat ca dumneavoastră.

- Poate am fost indispensabil în chirurgie, totuşi, pe viitor, nu mai sunt decât un infirm, incapabil să ţină corect un bisturiu. In ceea ce priveşte o eventuală reciclare, exclamă dispreţuitor, mi s-a permis să efectuez numai treburi de rutină, pe care le-ar putea face un intern, sau chiar o infirmieră.

- Dar aţi văzut un specialist care...

- Am consultat şase, o întrerupse. Cinci mi-au spus că nu este nici o speranţă ca degetele să-şi găsească supleţea iniţială. Al şaselea, era gata să mă refuze. Cu toate acestea, nu mi-a ascuns că şansele de reuşită erau foarte slabe. Toţi abia dacă reuşesc să ascundă total cicatricele. Nu este aşa rău, nu-i aşa? adăugă cu cinism.

- Da... da, bâigui Lucy, cu un nod în gât.

Acest bărbat o atrăgea în mod straniu. Pe de-o parte, îşi imagina că toată această atitudine arogantă ascundea disperarea. Pe de altă parte, nu înţelegea de ce această minte strălucitoare şi prestigioasă refuza cu atâta vehemenţă să persevereze în meseria

sa. Caracterul exclusivist al renunţării sale o speria chiar puţin.

- Sunteţi sigur că nu vă veţi schimba părerea? îl întrebă.

- Dar dumneavoastră?

- Eu... da... nu. în sfârşit, nu ştiu, minţi ea.

- Ba da. Vă veţi regăsi probabil încrederea pierdută, sau vă veţi consola descoperind soţul ideal. S-ar părea că nu este un loc mai bun pentru asta, decât o navă de lux.

- Nu doresc deloc să mă căsătoresc, protestă Lucy.

- Dumneavoastră nu. Totuşi, este evident că superiorii asta aşteaptă. Contează pe vreun pasager bogat, pentru a vă ajuta să uitaţi de moartea prietenului. La urma urmei, este fără îndoială cea mai bună soluţie...

- în cazul în care nu veţi fi dumneavoastră cel care se va întoarce cu un inel pe deget, îi ripostă.

- Mă îndoiesc, îi zâmbi medicul, cu un aer sigur. Până acum, cel mai mic gând îmi era la profesie. Acum sunt mai disponibil, desigur, dar nu am destulă consideraţie pentru femei, pentru a mă ataşa de una dintre ele.

- Poate această croazieră, vă va rezerva surprize, exclamă infirmiera, cu o umbră de agresivitate.

- Oh! Am făcut deja mai multe. La bordul unui vapor, oamenii devin superficiali. Prefer să nu întreţin cu ei decât relaţii de la medic la bolnav... chiar dacă nu suferă decât de rău de mare. Pentru că munca noastră aici nu va fi foarte interesantă. Iţi vei da seama foarte repede de asta.

- Ar putea apărea urgenţe, care să risipească monotonia acestei traversări.

- Nu vă doriţi un asemenea lucru, domnişoară. O simplă criză de apendicită ar pune nenumărate probleme în mijlocul oceanului,

departe de orice echipament modern... cu un chirurg infirm.

- Totuşi, mâinile dumneavoastră par normale.

- Sunteţi liberă să le consideraţi ca atare, eu oricum le cunosc valoarea. Totuşi, nu vreau să vă descurajez mai mult. In cazul în care citiţi cu atenţie lista pasagerilor, veţi remarca acolo numele profesorului Fischer. Asta vă spune ceva?

- Nu, nu cred.

- Ţine conferinţe în lumea întreagă. Este un foarte mare specialist.

- In ce domeniu? întrebă Lucy, cu interes.

- In chirurgie. Şi-a luat probabil câteva săptămâni de concediu. Să sperăm că asta nu-l va împiedica să înlocuiască, dacă va fi cazul, degetele mele cu deficienţe.

După aceste cuvinte, tăcu. între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care Lucy nu îndrăzni s-o tulbure. Aparent, orice aluzie la infirmitatea medicului îl rănea profund. în ciuda aroganţei pe care acesta o arăta, simţea o puternică dorinţă de a-i veni în ajutor.

- Oricum, domnişoară Clissold, mi-e teamă că şi dumneavoastră şi eu suntem obligaţi să ne resemnăm, cât durează această sinecură.

- Poate vom găsi aici soluţia problemelor noastre, îndrăzni Lucy.

- Nu vă bazaţi pe asta. N-are rost să luaţi situaţia prea în serios. Acum, dacă îmi permiteţi, mi-ar plăcea să vă prezint noul dumneavoastră loc de muncă, îi propuse el ridicându-se.

Lucy acceptă din toată inima. Era încântată că severul său interlocutor se relaxase. Atitudinea sa arogantă o afecta, pentru un motiv pe care nu reuşea să-l definească. îi era oare pur şi simplu milă de el, sau... o impresiona?

Orice ar fi fost, era de preferat să fie în bune relaţii cu un bărbat alături de care va munci şi va trăi mai bine de o lună.

Capitolul 2

Portul Sydney se îndepărta. In curând, marginea albă a plajei va dispărea în linia albastră a orizontului.

Cu coatele rezemate de bastingaj, Lucy şi Jon Saul priveau în tăcere coasta care se pierdea treptat. Oare trecutul lor va dispărea la fel? Ce soartă le rezerva viitorul? Această călătorie lungă o nelinişte pe tânăra fată şi o teamă ascunsă îi pătrunse în suflet.

- De ce nu vă bucuraţi totuşi de această plecare? o întrebă brusc doctorul. La urma urmei...

- La urma urmei, n-am otrăvit pe nimeni, nici n-am pierdut cheia de la dulapul de farmacie, completă ea, ofensată că-şi bătuse astfel joc de drama sa. Totuşi, ceea ce mi s-a întâmplat este mai dureros decât pare. Un prieten a murit, pentru că nu m-am conformat sarcinilor.

Practicianul îi adresă o privire iritată.

- Aşteptaţi măcar să termin de vorbit! o ironiză. Voiam să vă spun doar că, la urma urmei, mulţi oameni şi-ar dori norocul dumneavoastră de a face o croazieră în Pacific.

- Oh, iertaţi-mă. îmi pare rău că m-am înfuriat atât de prosteşte, bâigui Lucy, jenată de tonul său ridicat.

- Sper, o ironiză medicul, ducând-o spre puntea superioară.

Acolo era instalată piscina. Un grup de adolescenţi o luaseră deja în stăpânire şi legau veseli cunoştinţe pe marginea bazinului. Băieţi tineri, sportivi şi afectaţi, îşi dădeau aere în faţa înotătoarelor frumoase, în costume de baie.

Jon Saul se opri o clipă, încruntat. Lucy îl privi cu mirare. Oare o recunoscuse pe vreuna dintre ele? Ii văzu atunci scuturând din cap cu un aer dezaprobator.

- Este de necrezut. Tinerii de astăzi, sunt într-adevăr foarte nepăsători, bombăni. Priviţi-l pe acel înotător blond, cu tenul foarte

palid. Se expune încă din prima zi la razele arzătoare ale soarelui. Veţi vedea că ne va vizita curând. Să fiţi atentă la aceste cuvinte, domnişoară Clissold. Roşcatele sunt extrem de sensibile la ultraviolete.

- Oh, sunt obişnuită, să ştiţi. Şi la Boonoo, timpul este foarte frumos.

- Eu care vă credeam că o infirmieră preocupată mai ales de muncă, nu mi-aş fi imaginat niciodată că vă petreceţi timpul bronzându-vă.

- Bineînţeles că nu, eu...

Se întrerupse, remarcând licărirea amuzată care îi lumina ochii cenuşii. Evident, o tachina. Lucy se mâniase în mod stupid.

- Un medic se plimbă oare întotdeauna privindu-i pe ceilalţi ca şi când ar fi deja bolnavi? îi replică, puţin ofensată.

- Este absolut datoria sa. Când observă pe cineva care bea prea mult, ca bătrânul domn care se află la bar, îşi spune automat că, într-o zi sau alta, va suferi de tulburări cardiace sau digestive.

- Nu este prea romantic. Eu găsesc că acel om cumsecade are un aer simpatic şi bine dispus. Aşadar, nu remarcaţi niciodată trăsăturile, sau expresia unui chip?

- Ba da, mi se întâmplă. De exemplu, acum, admir puritatea ochilor dumneavoastră şi părul fin şi mătăsos... chiar dacă, în acelaşi timp, mă gândesc la prejudiciile ce le-aţi putea cauza pielii atât de delicate printr-o expunere prelungită la soare, murmură echivoc.

Lucy tresări. Bineînţeles, nu era decât o glumă, dar simţi un fior deosebit de plăcut străbătându-i spatele. Tulburată, întoarse privirea.

- Vedeţi. Şi pe mine mă consideraţi în funcţie de eventualele arsuri pe care va trebui să le trataţi, se strădui să-i explice, pe un

ton amuzat.

- Este foarte posibil, declară grav medicul. Este adevărat că, la vârsta mea, trebuie să fie foarte greu să te schimbi. Totuşi...

Nu-şi termină fraza. Privirea i se aţintise într-un punct, în spatele lui Lucy. Intrigată, aceasta se uită în urmă. Sângele îi îngheţă în vene. Un copil de aproximativ şapte ani, tocmai escalada bastingajul.

Lucy şi doctorul Saul se repeziră şi-l prinseră pe băieţel, în clipa în care tocmai trecea peste bord.

- Sper că micii săi camarazi nu sunt la fel de neastâmpăraţi, murmură Lucy, strângându-l cu toate puterile lângă ea pe imprudent.

- V-o doresc. Totuşi, sunt convins că totul va merge bine. Cu siguranţă, aţi avut deseori ocazia să vă ocupaţi de cei mici.

- Da, şi-i iubesc foarte mult. în plus, sunt foarte uşor de îngrijit.

- Este exact. Suportă toate tratamentele, fără să se plângă. Fie că este reducerea unei fracturi, sau...

- Ablaţia de amigdale sau vegetaţii, completă Lucy, fără a gândi.

- Acesta nu mai este resortul meu, îi replică Jon Saul, posomorându-se.

Lucy îşi muşcă buzele. Oare ce-i putea răspunde? Că nu avusese niciodată intenţia să-l rănească? Era evident. Dar cum să-l facă să înţeleagă asta, pe un bărbat care lua cel mai neînsemnat cuvânt ca pentru a-i aminti că era infirm?

Tânăra fată considera aşadar de preferat să tacă. Era inutil să-i ofere o nouă ocazie să reproşeze altora handicapul său.

în prinse de mână pe băieţelul imprudent şi-l urmă pe medic în

tăcere. Acesta o conduse până la puntea inferioară, unde se afla căminul de zi pentru copii. Era o încăpere vastă, în care aproximativ treizeci de copii se jucau fără grijă, sub paza unei femei blonde, evident depăşită de evenimente. Când îl zări pe protejatul lui Lucy, scoase o exclamaţie de uşurare.

- Slavă Domnului! exclamă. Iată-l în sfârşit! Ah, micii monştrii. Trebuie spus că jucăriile n-au fost încă scoase şi nu mai ştiu ce să inventez pentru a-i împiedica să facă prostii... Dar, permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Jill Jones. Sunt însărcinată să le fiu înger păzitor, dimineaţa şi seara.

- Lucy Glissold. Vă voi înlocui, numai pentru o oră la prânz. Totuşi, cine se va ocupa de toţi aceşti copii în restul timpului?

- După-amiaza, îi vor supraveghea, pe rând, mamele. Imi închipui că aveţi destul de muncă la infirmerie, pentru a rămâne foarte des aici.

- Doctorul Saul nu este de aceeaşi părere, zâmbi Lucy, aţintind asupra practicianului o privire maliţioasă. De-abia am plecat şi deja se plictiseşte.

- Haideţi! se indignă Jill. Nu într-o croazieră pe mările sudului! Există atâtea lucruri de descoperit! Aici te simţi mai bine decât oriunde în altă parte.

- Este foarte normal, replică doctorul Saul. Climatul este extraordinar de sănătos în aceste regiuni.

La aceste cuvinte, Lucy izbucni în râs. Hotărât lucru, nu pierdea nici o ocazie să vorbească despre medicină. Din fericire, nu-i lipsea umorul. Pentru că participă din toată inima la ilaritatea sa.

Pentru Lucy, asta fu ca şi când cerul s-ar fi luminat brusc. Pentru prima dată se simţea realmente în largul său şi relaxată

alături de Jon Saul.

Din păcate, un steward veni să risipească această clipă de destindere.

- Doctor Saul! Profesorul Fischer vă aşteaptă în cabina sa, declară acesta.

- Ah, foarte bine. Sosesc imediat, încuviinţă practicianul, regăsindu-şi aerul impenetrabil. Ei bine, domnişoară Glissold, mă însoţiţi?

- Dar... această persoană doreşte, probabil, să aibă cu dumneavoastră o întrevedere particulară, ezită aceasta.

- O infirmieră este pentru medic, ceea ce este o secretară pe un om de afaceri. Trebuie să-l secundeze în toate împrejurările şi să fie la curent cu tot, îi replică, luând-o cu el.

Lucy îl urmă, prost dispusă. Se temea de această întâlnire cu specialistul. Oare nu va considera prezenţa sa deplasată? Scoase un suspin de uşurare când îl văzu pe doctorul Fischer primind-o cu un zâmbet larg.

Era un bărbat înalt şi subţire. Părul brunet îi era presărat cu fire argintii şi ochii negri, foarte pătrunzători, îi confereau un farmec indiscutabil.

O privi pe nou-venită, cu o insistenţă măgulitoare. Apoi o invită să ia loc, cu un gest amabil al mâinii şi-i puse câteva întrebări de ordin personal. Abordă apoi cu confratele său probleme profesionale, pe care Lucy le ascultă cu mult interes.

- Este un caz extraordinar de interesant, declară el, vorbind despre unul din bolnavi. Ar trebui să-l examinezi la întoarcere, dragul meu.

- Nu, n-are rost, decretă doctorul Saul ridicând din umeri. Priviţi-mi mâinile. De acum, sunt ineficiente.

Eminentul specialist nu remarcă această reflecţie sarcastică şi

se mulţumi să le ofere musafirilor câte un pahar cu whisky. După toate aparenţele, infirmitatea doctorului Saul îl lăsa complet indiferent. în realitate, Lucy surprinse în privirea pătrunzătoare a profesorului, o licărire de interes.

- Aţi fost deja consultat? întrebă, în cele din urmă.

- Am văzut şase medici, răspunse Jon Saul, sarcastic. Cinci dintre ei mi-au spus că nu este posibilă nici o operaţie. Doar al şaselea, mi-a permis o oarecare speranţă, dar mult prea insuficientă pentru a justifica o operaţie.

- In ciuda a tot, îţi doreşti din toate puterile să te întorci în chirurgie? continuă doctorul Ficher, încruntat.

- Exact.

Doctorul Fischer dădu din cap cu subînţeles. Totuşi, nimic din expresia sa nu permitea să i se citească gândurile.

- Pasagerii au un adevărat noroc, reluă pe un ton degajat. Dacă va apărea vreo urgenţă, nu vor avea a se teme de nimic.

Lucy îl văzu pe Jon Saul încordându-se.

- Evident. Se pot baza pe dumneavoastră, replică acesta tăios.

- Nu chiar. Ştii ca şi mine că nu se fac intervenţii chirurgicale în timpul unei croaziere de lux, răspunse profesorul cu un aer liniştitor.

Apoi se întoarse spre Lucy şi continuă cu maliţiozitate:

- De fapt, pe un vapor nu se tratează decât răul de mare. Este o afecţiune mai frecventă decât se crede. In curând, o mulţime de oameni vor cere cu umilinţă o injecţie.

- Pentru o simplă indispoziţie? exclamă, Lucy uluită.

- Da. Asta îi calmează pe cei bolnavi. Totuşi, vă doresc să nu suferiţi niciodată de aşa ceva. Nici dumneavoastră, nici pacienţii. Deoarece mă întreb dacă mâinile doctorului Saul vor face faţă

sarcinilor.

Spunând aceste cuvinte, prinse brusc încheieturile lui Jon Saul. Acesta avu un gest de retragere, dar nu îndrăzni să-şi ducă până la capăt mişcarea. Doctorul Fischer profită de asta pentru a-i cerceta confratelui său degetele rigide.

Cu respiraţia tăiată, Lucy îl privea întorcându-le pe toate părţile. Simţea că această consultaţie neaşteptată era insuportabilă şi jenantă pentru Jon Saul... mai ales în faţa ei, o străină chemată să lucreze sub ordinele sale.

Curând, în încăpere domnea o tăcere mortală. Atmosfera deveni repede de nerespirat. Din fericire, câteva bătăi în uşă creară o binevenită diversiune.

Era stewardul. La infirmerie era un pasager bolnav şi solicita îngrijirile doctorului Saul. Acesta aţinti o privire întrebătoare asupra doctorului Fischer, care încuviinţă imediat din cap.

- Du-te, dragul meu. Nu trebuie să laşi niciodată un pacient să aştepte... Poate este vorba despre o doamnă, adăugă, cu un zâmbet amuzat.

Această glumă nevinovată nu-l înveseli pe Jon Saul, care-şi luă repede rămas-bun de la specialist. Era oare grăbit să-şi înceapă munca sau... să-l părăsească pe doctorul Fischer?

Lucy se pregătea şi ea de plecare când, spre marea sa uimire, acesta îi reţinu mâna în ale sale mai mult timp decât era normal. Tânăra fată se simţi cuprinsă de tulburare.

- Mi-ar plăcea să am o conversaţie cu dumneavoastră, mai târziu, domnişoară Glissold, îi spuse.

- Eu... da, foarte bine, bâigui aceasta, luată puţin pe nepregătite.

Nu îndrăzni să-l întrebe despre motivul acestei întrevederi şi, cu inima palpitând, i se alătură pe culoar doctorului Saul. Oare ce

dorea profesorul Fischer? Să-i vorbească despre cazul lui Jon Saul sau... avea în minte o altă idee?

Pătrunzând în cabină, simţi o nelinişte surdă. Totuşi, vederea primului său bolnav, o ajută să depăşească această teamă confuză. Bietul bărbat avea o tentă verzuie şi ochii îi reflectau o totală disperare. Evident, nu avea decât o dorinţă, să se întoarcă pe uscat. Lucy nu avu nici o dificultate în a diagnostica teribilul rău de mare.

Indată ce nefericitul o văzu pe tânăra infirmieră pregătind seringa, îşi regăsi pe loc puţin din liniştea sa, aşa cum prevăzuse doctorul Fischer.

Hotărât lucru, acesta avea dreptate pe toate planurile. In cursul dimineţii, fu o listă cu adevărat impresionantă de pasageri, care cereau cu voce tânguitoare o injecţie cu un produs miraculos, pentru a le uşura greţurile.

Printre pacienţii care se înghesuiseră la infirmerie, Lucy îl recunoscu pe bărbatul pe care-l observase în timp ce se îmbăta la bar, în aceeaşi dimineaţă.

- Dacă aţi putea să-mi administraţi puţin bicarbonat, ceru acesta, când îi veni rândul. Nu mă simt foarte bine şi asta n-are nimic de-a face cu tangajul. Când eram tânăr, am fost marinar şi nu am suferit niciodată.

- Da, înţeleg, interveni doctorul Saul, cu un aer sever. In legătură cu acest subiect, am un sfat bun să...

- Oh, ştiu, îl întrerupse interlocutorul, cu o licărire maliţioasă în ochii albaştri. Sunteţi la fel ca ceilalţi medici. Dar nu contaţi pe mine să încetez să beau şi să mănânc bine de-a lungul primei mele zile de vacanţă. Aşa că, daţi-mi una dintre poţiunile dumneavoastră magice şi ne dăm întâlnire peste o lună, adăugă clipind din ochi.

- Fie, încuviinţă Jon Saul oftând. Totuşi, mi-e teamă să nu fiţi obligat să reveniţi înainte de întoarcerea noastră la Sydney.

Această remarcă încărcată de ameninţări, nu păru să-l sperie mai mult pe noul-venit decât o sperietoare un stol de vrăbii ocupate să ciugulească nişte cireşe zemoase.

- Este grav bolnav? întrebă Lucy, după plecarea sa.

- Nu încă. Altfel n-aş fi tolerat să continue să bea în acest mod. Totuşi, sunt destul de pesimist. în sfârşit, este imposibil să obligi un bolnav să urmeze un regim. Mai este cineva?

Lucy aruncă repede o privire în sala de aşteptare, care era goală. Se pregătea să-l anunţe pe doctorul Saul, când o tânără femeie blondă pătrunse ca vântul în încăpere. Era, evident, însărcinată în mai multe luni.

- Jon! îl strigă ea, cu o voce voioasă.

Doctorul apăru încruntat şi... se relaxă imediat.

- Maureen Grantham! exclamă. Ce surpriză să te văd aici!

- Da, mă întorc acasă, pe insula Daybell, pentru a-mi naşte copilul, îi explică zâmbind. Nu există legături aeriene şi numai acest pachebot trece pe acolo. Tocmai am aflat că eşti medic de bord. Este un adevărat noroc pentru mine.

Jon Saul se posomorî imediat.

- Ştii, nu mai sunt chirurgul care te-a operat acum patru ani, rosti cu o voce stinsă.

- Da, am aflat ce ţi s-a întâmplat. Sunt într-adevăr...

- Cum te simţi acum? o întrerupse el cu bruscheţe.

- Foarte bine, răspunse viitoarea mamă, cu entuziasm. Sarcina s-a desfăşurat de minune.

- Aveţi şi alţi copii? o întrebă Lucy, care nu reuşea să-şi imagineze această persoană exuberantă, ca mamă de familie.

- Nu, acesta va fi primul. Se va naşte în exploatarea soţului meu. De aceea mă grăbesc să mă întorc. Va fi furios dacă fiul îi va vedea lumina zilei la Sydney, sau în altă parte. Ştii cum este Geoff, adăugă oftând.

Medicul o privi cu un zâmbet indulgent. Lucy se întrebă o clipă dacă Maureen Granham nu fusese şi altceva pentru el, decât o simplă bolnavă. La acest gând, o înţepătură ciudată îi strânse subit inima. Işi alungă repede reflecţiile şi începu să sterilizeze seringile pe care le folosise deja.

Totuşi, nu se putu stăpâni să nu ciulească urechea la cuvintele lui Maureen Grantham. De fapt, aceasta din urmă nu înceta să-i destăinuie vechiului său prieten planurile pentru viitorul copil. Impotriva voinţei sale, Lucy simţi o anumită uşurare când femeia tânără şi vioaie ieşi în cele din urmă. Subit, se simţise exclusă din intimitatea medicului şi această impresie îi displăcu profund. Fără îndoială, fusese îndrăgostit de frumoasa sa clientă...

Spre marea ei satisfacţie, Lucy îl auzi pe Jon Saul scoţând un mic oftat.

- Ah, viitoarele mame! exclamă. Toate sunt la fel. Sunt atât de... tinere.

- Vorbiţi ca Matusalem.

- Zău? Ce vârstă îmi dai?

- Nu ştiu. In tot cazul, sunt sigură că păreţi mult mai tânăr decât sunteţi în realitate.

- Vă admir prudenţa, glumi medicul. Totuşi, la ce-mi foloseşte că n-am aerul unui bătrân? Mâinile îmi amintesc în fiecare clipă că sunt la fel de ineficient ca unul dintre ei.

Lucy primi aceste cuvinte nemiloase drept în inimă. Cu toate

acestea, nu arătă nimic, cu atât mai mult că o impresiona soarta nefericită a doctorului Saul şi îşi luă rămas-bun, sub pretextul că o înlocuieşte pe domnişoara Jones. Practicianul îi adresă o privire ciudată, în care se citea o ironie muşcătoare şi un aer decepţionat, care o făcu pe tânăra fată să se simtă stânjenită.

îi era greu să suporte sarcasmul arţăgos al medicului. Cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama perfect de profunda disperare care se ascundea sub acest umor. în acea clipă dorea să-l ajute, să-l aline, să-l...

Alungă foarte repede toate gândurile care o tulburau şi se alătură în sfârşit lui Jill, în camera copiilor. De-abia împinse uşa, că aceasta din urmă se repezi spre ea.

- Iată-te, în sfârşit! exclamă, evident nervoasă la culme. Nu mai pot. Aceşti mici monştri mă înnebunesc.

- Linişteşte-te, te poţi duce să te odihneşti. Acum, sunt aici.

- Mă grăbesc să îmbrac costumul de baie şi să sar în piscină. Poate asta mă va calma, adăugă Jill scoţând un oftat profund.

Zâmbind cu indulgenţă, Lucy o privi plecând. înţelegea de ce era atât de nervoasă. Copiii, în număr de vreo cincisprezece, erau unii mai năzdrăvani decât alţii. Doi dintre ei se distingeau în mod special prin activitatea şi strigătele lor. Lucy îl recunoscu imediat pe băieţelul pe care Jon Saul şi cu ea îl împiedicaseră să sară peste bord. Răspundea la numele de Henry şi era insuportabil.

Munca ce-o aştepta pe tânăra fată se dovedea aşadar extrem de delicată şi... de gălăgioasă în această încăpere, în care răsuna cel mai mic zgomot. După câteva minute petrecute în această atmosferă, consideră mai înţelept să conducă această mică trupă pe punte. Se vor bălăci acolo, în bazinul care le era destinat.

Afară, se strădui să-i supravegheze pe cei cincisprezece

îngeraşi care se învârteau în jurul ei, adulmecând o eventuală prostie. Această muncă se dovedi repede peste puterile sale.

Cu atât mai mult, când văzu deodată în faţă un steward, roşu de mânie, care-l ţinea pe Henry de ureche.

- Ar trebui să staţi cu ochii pe copiii aceştia insuportabili! exclamă el furios. Din vina acestuia, am spart o duzină de pahare.

- Cum... ce s-a întâmplat? bâigui Lucy, uluită.

- S-a întâmplat că acest tânăr pungaş tocmai mi-a produs cea mai frumoasă sperietură din viaţa mea... exact în clipa în care duceam vesela de bucătărie. Iată ce mi-a pus sub nas, în clipa în care mă aşteptam mai puţin.

Cu aceste cuvinte, flutură cu un aer ofensat o etolă de vulpe de croială veche, la care cele patru labe şi capul se vedeau încă.

- Henry! exclamă Lucy. Unde ai găsit-o?

- Pe un scaun, răspunse copilul, făcând nevinovat ochii mari. Nu era nimeni. Aşa că, pur şi simplu, am luat-o.

Lucy trebui să facă un efort de voinţă pentru a-şi păstra calmul. Se înfioră gândindu-se la explicaţiile pe care va trebui să le dea proprietarei blănii.

Şi nu se dovedi o sarcină uşoară. Recurse la toate resursele de diplomaţie, pentru a o calma pe doamna corpolentă şi agitată, care-l informase deja pe comandant despre „furtul“ a cărei victimă fusese.

După această misiune delicată, îl duse pe Henry spre bazin. Acolo o întâmpină un spectacol îngrozitor. Cei paisprezece colegi ai copilului, alergau în toate sensurile, se căţărau peste tot şi îmbrânceau pasagerii. Lucy prinse o fetiţă exact la timp, în clipa în care se pregătea să sară în piscina rezervată adulţilor.

Era de preferat să ducă aceşti copiii înapoi în camera lor de zi

şi să aştepte cu răbdare venirea lui Jill, sau a mamei unuia dintre ştrengari.

- Mama Lindei este cea care trebuie să ne supravegheze, o informă serios Henry.

- Ah, foarte bine, replică Lucy, cu un oftat de uşurare. Şi când va veni rândul mamei tale?

- Niciodată. Este bolnavă.

- A consultat-o un medic?

- Oh! Are un gen de boală foarte specială, îi replică misterios.

- Dumnezeule! Cel puţin nu este grav? întrebă Lucy, neliniştită.

- Cred că a obosit-o călătoria cu pluta, îi explică Henry cu un aer atotştiutor. Da, am venit de la Londra în Australia pe un vapor mare, alb. Şi apoi, deodată, ne-au atacat piraţii. A fost teribil. Ne-au prădat. Dar eu m-am apărat ca un leu.

Şi spunând asta, lovea aerul cu neînfricare, ca şi când avea în mână o sabie imaginară.

- Şi apoi, au scufundat corabia noastră cu trei catarge. Cu toate acestea, am construit repede o ambarcaţiune improvizată şi ne-am cărat bagajele. Doar papagalii au rămas pe navă... pentru că erau deja morţi, adăugă cu o expresie de conspirator. Lucy îi asculta amuzată povestea. Imaginaţia băieţelului o uimea. Se pregătea să asculte mai departe când
o femeie brunetă pătrunse în încăpere: mama Lindei.

Epuizată, Lucy îi cedă locul aproape cu recunoştinţă. Totuşi, înainte de a ajunge la infirmerie, se duse direct la profesorul Fischer. în drum, încercă în zadar să-şi domolească bătăile dezordonate ale inimii. îi reveniseră subit toate neliniştele şi, înainte de a intra în cabina specialistului, inspiră adânc.

- Doreaţi să-mi vorbiţi? îl întrebă cu o voce nesigură.

- Domnişoară Glissold! Tocmai eram pe punctul să merg la infirmerie să vă văd.

- Nu eram acolo. Am înlocuit-o pe domnişoara Jones, care se ocupă dimineaţa de copii.

- Oh, nu este o treabă uşoară, exclamă profesorul râzând. în general, marea îi face nervoşi pe copii, Aşadar, dacă am înţeles bine, confratele meu este singur cu bolnavii, adăugă, arătându-i un scaun.

- Nu sunt mulţi, slavă Domnului... Apropo... ştiu că nu am nici un drept să vă pun întrebări, totuşi...

- Da? o încurajă, adresându-i o privire maliţioasă.

- Mai înainte, aţi examinat cu atenţie mâinile doctorului Saul şi... mi s-a părut că... în sfârşit, impresia dumneavoastră este pozitivă, sau negativă?

- Din nefericire, îmi este imposibil să fac vreo afirmaţie. Pentru asta, ar fi necesar un examen mai atent. Totuşi, la prima vedere, l-aş îndemna să urmeze părerea celui de-al şaselea specialist.

- Dar nu i-a dat decât o slabă speranţă.

- După toate probabilităţile, a înţeles imediat că, infirmitatea lui este în parte de origine psihologică. De fapt, înainte de orice, suferă de lipsă de încredere în degetele vătămate. Aşa că îi trebuie redată siguranţa.

- Despre asta doreaţi să-mi vorbiţi?

- Intr-adevăr. Mă bizui pe dumneavoastră pentru a mă ajuta să-i redau speranţa... dacă sunteţi de acord.

- Da, fireşte. Dar nu văd cum...

- Asistaţi-l, fără să răspundeţi la sarcasmul său, referitor la

mâinile arse. In rest, doar prezenţa dumneavoastră va fi de-ajuns pentru a-l linişti.

Spusese asta privind-o ciudat, ca şi când complimentul avea un dublu înţeles. La această idee, Lucy se simţi roşind. Reacţia sa nu trecu neobservată de ochiul experimentat al specialistului. O licărire amuzată apăru în ochii lui negri.

- Din nefericire, am impresia că totuşi confratele meu nu-şi dă seama de norocul său, murmură ca pentru sine. In orice caz, atât dumneavoastră, cât şi eu, va trebui să-i lăsăm cu fiecare ocazie iniţiativa şi întreaga răspundere. Ne-am înţeles?

Lucy dădu din cap.

- Perfect, continuă doctorul Fischer. Sper că vom ajunge la un rezultat bun... amândoi.

Lucy se înfioră. Rostise acele ultime cuvinte cu o insistenţă suspectă. Oare ce însemna asta? Că era neapărat necesară colaborarea sa pentru a se obţine vindecarea doctorului Saul? Sau avea în vedere alte planuri?

Alungă totuşi foarte repede aceste reflecţii, pentru a nu se mai gândi decât la medic. Perspectiva de a-i reda folosirea mâinilor, o încântă foarte mult. Işi imagina deja bucuria lui, în ziua în care va face prima intervenţie după accident. Poate în acel moment, va avea un gând, chiar dacă nu va fi decât prietenesc, pentru infirmiera care-l secundase pe „Trandafirul coloniilor“.

Capitolul 3

Sunetul unei sirene risipi subit liniştea acelei frumoase zile de vară. „Trandafirul coloniilor“ aluneca acum pe apele liniştite ale râului Brisbane. îşi anunţa pasagerii că, în curând, va ancora în faţa oraşului cu acelaşi nume.

Lucy era deja pe punte, gata să se îmbarce într-una din bărcile cu motor. Se bucura la gândul de a vizita capitala Queenslandului, pe care încă n-o cunoştea. încă de pe vapor, admira căsuţele albe, pe jumătate ascunse de plante agăţătoare ornamentale, înflorite. „Cât de frumos trebuie să fie să locuieşti într-una din ele“, îşi spuse, cucerită de liniştea peisajului înverzit.

Când se aşeză într-una din şalupe, se izbi brusc de unul din pasageri. Se întoarse repede pentru a se scuza şi... îl recunoscu pe Jon Saul.

- Oh! Vă cer iertare. Nu v-am văzut, bâigui.

- Nu, nu-i nimic. Dar constat că profitaţi şi dumneavoastră de aceste excursii. Pe care vreţi s-o faceţi?

- Circuitul plajelor...

- Oh! Nu asta este ceea ce oferă cel mai interesant această regiune. In plus, în timpul acestei croaziere veţi avea deseori ocazia să vedeţi palmieri şi nisip fin. Dacă aş îndrăzni, v-aş sugera vizitarea muntelui Coot-Tha... cu condiţia să acceptaţi să vă lăsaţi pe aceste sărmane mâini, adăugă, privind-o straniu.

Lucy simţi acea privire pătrunzându-i în adâncul sufletului şi, fără să vrea, se înfioră. Nodul din gât îl simţea oare din cauza acelui fulger metalic din ochii cenuşii, sau a acelei aluzii la infirmitatea lui? Totuşi, nu se punea problema să se înduioşeze. Ii promisese categoric doctorului Fischer.

- Ei bine, accept... trecând peste tot, îi replică pe un ton de

reproş.

- Mulţumesc că mă puneţi la locul meu când mă lamentez, declară zâmbind Jon Saul.

Lucy roşi la această reflecţie. Ii era puţin ruşine să se poarte atât de dur cu el. Aşa că nu protestă când o luă de braţ şi o conduse spre autobuzul pe care scria „Coot-Tha“.

Locul era superb. Domina complet o regiune care nu se hotăra între mare şi munte. La poalele acesteia, se aflau ghemuite casele mici, albe, din Brisbane, asemenea unui mozaic, pe care numai firul argintiu al râului îl împărţea în două.

Jon Saul cunoştea perfect locurile. Ii arătă însoţitoarei diferitele cartiere ale oraşului, enumerându-le cu numele lor şi dând explicaţii etimologice.

- Toate astea trebuie să vi se pară foarte diferite de Boonoo, îi declară brusc.

- într-adevăr. La mine, este pustiul, domnule.

- Vă rog, încetaţi să-mi mai spuneţi astfel. Lucrăm deja împreună de două zile şi nu v-am auzit măcar o dată rostindu-mi numele. îmi pare rău. Oricum, pentru mine vei fi de acum Lucy... dacă-mi permiţi.

- Eu... Oh, da, fireşte, spuse ea, cu obrajii îmbujoraţi.

- Mai vorbeşte-mi despre Boonoo. Cum ţi-a venit ideea să te pierzi într-o provincie atât de îndepărtată?

- Tata a fost fermier în apropiere, îi mărturisi Lucy. De la moartea mamei, m-a crescut singur. Când a dispărut şi el, am intrat la spitalul din micul nostru oraş, fireşte. Ideea de a părăsi locurile de care mă legau atâtea amintiri, mi se părea de nesuportat. Aveam impresia că voi rămâne acolo pentru totdeauna. Până când...

- Până când ai izbucnit în plâns într-o sală de operaţie, o

completă medicul.

- Oarecum, îi replică Lucy, străduindu-se în zadar să zâmbească. Acela a fost momentul în care am descoperit că nu eram făcută pentru această meserie.

- Haide, eşti încă în stare de şoc. Este mult prea curând să tragi concluzii pripite, îi replică Jon cu enervare.

- Cu siguranţă, ai dreptate.

- Continuă să-mi povesteşti despre viaţa dumitale la Boonoo, continuă el, pe un ton mai calm.

- Ce să-ţi spun? Că viaţa acolo era simplă şi plăcută, că cea mai mare parte dintre prieteni erau aborigeni...

- Ia te uită? Cum i-ai întâlnit?

- în regiunea noastră trăiesc mulţi. S-au obişnuit chiar să vină să fie trataţi la spital. Doar că, atunci când unul dintre ei este bolnav, toată familia vine şi se instalează pe verandă. Şi este imposibil să-i alungi de acolo, atâta timp cât nu au veşti. Astfel, am avut ocazia să facem cunoştinţă.

- Evident. Ce mai este pe acolo?

- Furtuni înspăimântătoare, în cursul cărora nisipul se infiltrează peste tot şi acoperă toate lucrurile. Imi amintesc că, odată, nu reuşeam nici măcar să găsim telefonul, pentru a cere ajutor. Din fericire, a răsunat soneria. Ea l-a condus pe doctorul Harris până la receptor. Era atât de încântat când l-a ridicat, încât n-a fost în stare să-i mulţumească interlocutorului, care n-a înţeles nimic.

- Se pare că-l apreciezi mult pe consultantul dumitale, rosti medicul, privind-o curios.

- Da, toată lumea îl iubeşte foarte mult. Când pleacă, ne lasă întotdeauna răspunderea îndeplinirii tuturor sarcinilor, chiar şi a

celor mai delicate, ca de exemplu, extragerea unui dinte. Ar trebui să-l cunoşti, îndrăzni ea.

- De ce? Ca să-mi opereze mâinile inerte? o ironiză.

- Bineînţeles că nu, protestă Lucy, îndreptându-se. Totuşi va fi în măsură să te ajute. Posedă darul de a le reda oamenilor încrederea...

Lângă ea, medicul se încordă imediat. Maxilarele i se strânseră cu nervozitate. Atenţia prietenoasă pe care i-o oferise până atunci cu generozitate, dispăruse. Redevenise bărbatul impenetrabil şi arogant, pe care-l cunoştea bine.

- La ce mi-ar folosi? reluă cu o voce tăioasă. Dacă, de exemplu, mi-ar veni o urgenţă, toate certitudinile mele nu le-ar permite degetelor insensibile să ţină un bisturiu.

Lucy se străduia în zadar să repete sfaturile doctorului Fischer, nu reuşea să-l dojenească pe Jon. Disperarea îi era atât de profundă, încât strânse inima tinerei fete. Regreta că se angajase într-o asemenea discuţie. Dar era prea târziu şi ziua aceea, care se anunţa atât de frumoasă, era iremediabil stricată.

Se întoarseră în tăcere la autobuzul care îi va duce în port, unde se vor îmbarca pe „Trandafirul coloniilor“. Lucy se aşeză în autocar, fără să îndrăznească să-şi privească interlocutorul.
I se părea că ceva se distrusese pentru totdeauna.

A doua zi dimineaţă, nava se îndreptă spre Marea barieră de corali. Oceanul părea o vastă oglindă de peruzea şi era tulburat doar de o briză foarte uşoară.

Lucy se străduia să uite, de bine, de rău, scena din ajun. Din păcate, nu avea destul de muncă pentru a reuşi. într- adevăr, nu mai era nici un pasager care să sufere de rău de mare, iar în sala de aşteptare a infirmeriei, aşteptau cu răbdare doar două persoane.

Prima, era un bărbat tânăr care suferea de o gravă insolaţie.

- Vă aşteptam, îl întâmpină Jon.

- Cum?

- V-am remarcat încă din prima zi. Să te expui prea mult la soare, cu o piele ca a dumneavoastră, echivalează cu o nebunie.

- Totuşi, am devalizat magazinul cu pomadă şi ulei solar de pe vapor.

- Ele nu vă schimbă pigmentaţia. Ar trebui să vă învăţaţi minte, nu vă veţi bronza niciodată.

- Voi avea un aer stupid alături de ceilalţi, protestă bolnavul.

- Nu mai mult decât acum, cu aceste băşici. în plus, aţi câştigat cel puţin patruzeci şi opt de ore în pat.

- Oh, nu! exclamă acesta.

- Bineînţeles că da, deoarece îmi imaginez că, în afară de aceste arsuri, aveţi şi o îngrozitoare durere de cap.

- De unde ştiţi?

- îmi pare foarte rău să deduc că, pe deasupra, aţi făcut o insolaţie.

Lucy asista la scenă, în tăcere. Era împărţită între rana pe care i-o pricinuia indiferenţa medicului şi admiraţia pentru competenţa sa în faţa pacienţilor.

- Acestea fiind spuse, treceţi alături, continuă Jon. Veţi găsi acolo o a doua sală de tratamente. Acum, am un alt caz foarte delicat de văzut.

Lucy se pregătea să-l urmeze pe tânărul bărbat, pentru a-l pansa, când Jon o interpelă.

- Nu imediat, Lucy. Vreau să rămâi.

Puţin surprinsă, aceasta aşteptă ca domnul Millard să intre cu un mers nesigur. Fără îndoială, iar băuse prea mult.

- Am întâlnit la Brisbane nişte prieteni vechi, mărturisi imediat. Cred că am abuzat puţin de lucrurile bune. Sunt groaznic de bolnav. Aşa că, fiţi amabil doctore, scoateţi-mi una dintre poţiunile dumneavoastră magice, din sacul de scamator. Mi se pare că am o nicovală în loc de creier.

- In starea dumneavoastră, nu este nimic surprinzător, declară Jon cu severitate. Beţi sucuri de fructe, mâncaţi mai puţin şi veţi fi sănătos tun.

Ochii de un albastru luminos al bătrânului bărbat se îngustară. Evident, sfaturile lui Jon îi displăcuseră.

- Daţi-mi totuşi un produs miraculos, pentru a-mi calma durerile, insistă clipind din ochi.

Jon scoase un suspin descurajat şi-i ordonă lui Lucy să pregătească un sedativ pentru incorigibilul domn Millard. Auzind aceste cuvinte, acesta din urmă arboră un zâmbet triumfător, în ciuda strâmbăturii de suferinţă pe care o afişase mai înainte. Apoi, după ce intră în posesia medicamentului, se pregăti să-şi facă o plecare de împărat roman.

In clipa în care părăsea infirmeria, o tânără femeie blondă era gata să se lovească de el. Era vorba despre o frumoasă stewardesă, care se numea Nancy Marley.

Lucy o observase deseori. Părea foarte atrasă de Jon şi nu pierdea nici o ocazie de a-l întâlni sau de a-i vorbi. Dar, de data aceasta, părea să aibă un motiv important să vină.

- Doctore, repede, exclamă. Doamna de la treizeci şi unu nu este bine deloc.

- Ce are?

- Nu ştiu. Poate nu este nimic, totuşi, prefer s-o consultaţi.

Probabil a înghiţit prea multe whiskyuri. Inţelegeţi, cred că are probleme personale cu soţul.

- Ce simptome prezintă?

- Tuşeşte mult. Presupun că trebuie acuzat abuzul de ţigări.

- în acest caz, de ce afişaţi acest aer de nenorocire? o întrebă Jon arogant.

Nancy roşi. întrebarea medicului o luase pe nepregătite.

- Vă asigur că nu se simte deloc bine, bâigui.

- Fie, îmi voi da seama singur, replică medicul, sever. în sala de tratamente se află un bărbat tânăr, ocupaţi-vă de el. Cât despre dumneata, Lucy, ia-ţi trusa de farmacie şi urmează-mă.

Tonul fără replică nu lăsa loc pentru nici o discuţie. Aşa că Nancy şi Lucy ascultară fără a face mofturi. Câteva minute mai târziu, auziră strigăte de pe culoar. Jon bătu la uşă, indiferent de urletele care răsunau pe tot coridorul. îi făcu semn lui Lucy cu bărbia să-l aştepte şi pătrunse în cabină, fără să fi fost poftit.

Lucy aşteptă un timp, apoi tresări brusc.

- Lucy! Grăbeşte-te, îi ordonă Jon. Tocmai a leşinat.

Tânăra fată se repezi şi-l descoperi îngenuncheat în faţa corpului unei femei ce-şi pierduse cunoştinţa. O simplă privire asupra cutei de îngrijorare care brăzda fruntea medicului, o convinse că era mai serios decât îşi imaginase.

Pentru acest motiv, acesta îi dădu dispoziţie colaboratoarei să se ducă să caute ajutor, pentru a transporta bolnava la infirmerie. Se confirmă că nefericita era în realitate doamna Williams, mama lui Henry. Aflând asta, Lucy îşi aminti că băieţelul îi povestise că mama lui suferea de o boală misterioasă. Aşadar, nu totul era produsul imaginaţiei lui.

Când doamna Williams fu instalată, Jon procedă la o

examinare completă.

- Este foarte curios, murmură. S-ar spune că a răcit doar. Totuşi, nu înţeleg din ce cauză a leşinat astfel.

- Priveşte! exclamă Lucy. Işi revine.

- Da, văd, o repezi doctorul.

Lucy preferă să nu remarce duritatea vorbelor. Era conştientă de lipsa ei de tact din ajun, de la Brisbane. Cu siguranţă, medicul îi va purta mereu pică.

In consecinţă, se mulţumi s-o supravegheze pe nefericita doamnă Williams, care-şi ridică greu pleoapele. Oare se lovise în urma unei mişcări greşite, sau îşi pierduse cunoştinţa înainte.

Jon se agita pe lângă ea cu eficacitate, în timp ce gesturile îi erau precise, în ciuda infirmităţii. Neînţelegerea care-i despărţea n-o împiedica pe Lucy să-i admire competenţa şi îndemânarea.

Apoi îşi interogă pacienta, evitând cât mai mult posibil s-o obosească.

- Cum vă simţiţi acum? o întrebă cu o blândeţe de care nu l-ar fi crezut capabil.

- Ingrozitor de rău. Mă sufoc.

- Jon, interveni Lucy cu prudenţă, la urechea practicianului. Nu găseşti că prezintă toate simptomele unei pneumonii?

Jon o privi ironic.

- Bravo! Am impresia că încerci brusc să te întreci pe dumneata însăţi.

Lucy strânse din dinţi pentru a nu replica. Preferă să ignore sarcasmul şi începu să aranjeze una dintre pernele doamnei Williams, în loc să se angajeze într-o discuţie zadarnică.

- Asta este, continuă Jon, calmându-se, înclin pentru aceeaşi ipoteză ca dumneata. Totuşi.... este foarte ciudat. Are într-adevăr

toate manifestările acestei boli; inflamaţie pulmonară, dureri în piept... Cu toate acestea, mi-e teamă să nu fie vorba despre altceva... poate un virus. Dar în acest caz, care?

în acea clipă, doamna Williams încercă disperată să vorbească. Dar vorbele i se opriră în gât.

- Lucy, repede. Administrează-i un sedativ, ordonă Jon. Alerg să-l consult pe doctorul Fischer. Părerea sa îmi va fi preţioasă, adăugă ca pentru sine.

- Ar fi cu siguranţă o soluţie, replică Lucy tăios.

Sprâncenele medicului se ridicară.

- Neştiinţa nu este neapărat un cusur, îi răspunse cu aroganţă. Dacă ai fi avut mai multă experienţă, ai fi şiut-o deja.

Infirmiera se încordă sub ironia cuvintelor. Totuşi, nu îndrăzni să continue această discuţie. Mai întâi, pentru că înainte de orice, ceea ce avea importanţă era soarta pacientei, apoi, pentru că era conştientă că provocase încă o dată agresivitatea practicianului.

Nu reuşea să înţeleagă ce-o îndemna să i se opună astfel. în adâncul sufletului, i-ar fi plăcut atât de mult să întreţină cu el nişte relaţii mai cordiale, mai încrezătoare, mai...

Jon se întoarse de la profesorul Fischer mai preocupat ca niciodată. Acesta din urmă n-avea nici o idee despre ce putea fi vorba. Şi trebuia să acţioneze cât mai repede. într-adevăr, o oră şi jumătate mai târziu, starea nefericitei se înrăutăţise mai mult. Acum, avea febră puternică şi începuse să delireze.

Lucy era disperată. Neputinţa de a alina pe sărmana femeie o apăsa. Se apropie maşinal de colegul său.

- Jon, murmură. Domnişoara Marley ne-a spus că doamna Williams era depresivă. Crezi că asta ar putea explica faptul că-i este atât de rău?

- Bineînţeles că nu, îi răspunse acesta ironic. Originea acestei afecţiuni este cu totul alta, decât psihosomatică.

- Totuşi...

- Ai o idee în minte, Lucy. Ei bine, dă-i drumul, spune-mi-o imediat şi vom câştiga timp.

De data aceasta, tânăra infirmieră nu se lăsă intimidată de privirea sarcastică.

- Ei bine, mă gândesc la Henry, fiul doamnei Williams, îi explică ferm. Este un copil cu foarte multă imaginaţie. Totuşi, mă întreb dacă nu este şi o parte de adevăr în tot ceea ce mi-a povestit. Poate vom descoperi aici soluţia care ne lipseşte.

- Explică-te, îi ordonă, subit interesat.

- A pretins că mama lui suferă de o boală rară, misterioasă şi foarte deosebită. Este uşor de dedus de aici, că este vorba despre o depresie nervoasă, confirmată de cuvintele domnişoarei Marley. In asemenea împrejurări, o neuroastenică este capabilă să...

- Să se sinucidă? Sigur nu. De altfel, nu a înghiţit nici un barbituric şi nici altceva.

Cu aceste cuvinte, schiţă o ridicare din umeri şi verifică pulsul bolnavei.

- Henry are prea multă fantezie, declară el, ironic. Ce-şi imaginează? Zâne, pitici sau piraţi?

- Inventează mai ales poveşti cu corsari. Sunt convinsă că se inspiră în mare parte din realitate. Iată, de exemplu, a făcut referire la nişte papagali. Este mai mult decât probabil ca aceste păsări să fi existat cu adevărat... chiar dacă au murit în cursul naufragiului vasului lor cu trei catarge, adăugă Lucy, imitând aerul grav al lui Henry.

Această ultimă remarcă avea drept scop să destindă atmosfera

tensionată care domnea între ei. Nu se aşteptase aşadar ca interlocutorul său să se întoarcă atât de brusc şi s-o privească atât de insistent.

- Unde se află Henry Williams acum? întrebă, spre marea stupoare a tinerei infirmiere.

- în... camera copiilor, presupun.

- Bine. îi telefonez imediat domnişoarei Marley ca să ni-l aducă. Crezi că va răspunde cu uşurinţă întrebărilor mele?

- Chiar va mai adăuga câte ceva. Totuşi... la ce te gândeşti exact, Jon?

- La psitacoză, supranumită de asemenea şi febra papagalilor. Acum îmi dau seama că doamna Williams prezintă toate simptomele.

- Este grav?

- Extrem. Nu numai că urmarea poate fi fatală, dacă pacientul nu este tratat la timp, dar este şi foarte contagioasă. Este necesar să nu pierdem nici o secundă, dacă nu vrem să avem de tratat alt caz.

Cu aceste cuvinte, ridică receptorul şi-i dădu ordin lui Nancy să se ducă să-l caute pe Henry Williams. Se exprimă pe un ton autoritar, care nu suferea nici o întârziere.

Câteva minute mai târziu, Nancy apăru în uşă. Avea o figură descumpănită şi... Henry n-o însoţea.

- Unde este? exclamă Jon.

Tânăra femeie scutură din cap, cu un aer dezamăgit.

- Poate ar trebui să transmitem un apel prin difuzor, sugeră.

- Nu, interveni Lucy. Il cunosc bine. Asta nu va reuşi decât să-l sperie. Este de preferat să vizităm nava de sus până jos. S-a ascuns probabil undeva.

Zis şi făcut. In timp ce domnişoara Marley rămase lângă bolnavă, Jon şi Lucy se repeziră în direcţii diferite. Tânăra fată străbătu, în partea sa, labirintul de culoare şi de scări de pe puntea superioară. Nu găsi nici măcar o urmă.

Când în disperare de cauză, se întoarse în camera copiilor, era extenuată şi descurajată. Acolo o aştepta Jon. Şi el eşuase.

-Am răscolit până şi sala maşinilor, bombăni. De acum, nu mai ştiu unde este Henry al nostru.

O fetiţă care se juca liniştită lângă ei, înălţă capul la acest nume şi exclamă brusc:

- A plecat în cabină să-i dea mama lui de mâncare, pentru că murea de foame.

Lucy şi Jon se priviră şi cu acelaşi avânt, se repeziră spre apartamentul pe care doamna Williams îl părăsise deja, probabil înaintea sosirii fiului său. Acolo îl descoperiră pe băieţel care se învârtea ca un leu în cuşcă, evident foarte prost dispus.

- M-am săturat! izbucni, văzându-i intrând. I-am cerut ceva de ronţăit bucătarului. A refuzat. Din cauza lui şi a mamei, care nu este aici, stomacul nu încetează să-mi chiorăie.

- Haide, începu Lucy, pe un ton liniştitor. Pentru un marinar curajos ca tine, nu există suferinţă imposibil de îndurat... în cazul în care povestea cu pluta, cu piraţii... şi papagalii morţi nu este o minciună.

- Totul este adevărat, protestă Henry. Chiar tata ne-a adus papagalii, era dintr-o călătorie în Pacific. Mama detesta aceste păsări. Când au murit, a fost încântată să-i ardă.

în timp ce Lucy se străduia să converseze cu copilul, Jon începu să-l examineze. La un moment dat, îi prinse încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul. Henry se zbătu brusc.

- Lasă-mă în pace, exclamă.

- Foarte bine, îţi dau drumul, declară Jon clipind din ochi.

Medicul se întoarse spre Lucy şi o linişti în şoaptă:

- Pentru moment, se simte bine. Totuşi, ar fi mai prudent să-l izolăm.

- Pe o insulă pustie? interveni Henry care, firesc, auzise totul.

- Cam aşa ceva, minţi Lucy.

- în acest caz, o voi anunţa mai întâi pe mama de plecare.

- N-are rost. Va rămâne cu tine sub observaţie.

- Sub ce?... Ce este asta? întrebă copilul.

- Este un tratament special pentru voi amândoi, continuă Jon.

- Nu-mi place, decretă pe neaşteptate copilul insuportabil. Este prea complicat. Vreau s-o văd pe bunica. Este singura care-mi găteşte prăjituri bune.

- Vei face ceea ce ţi se spune! se înfurie Jon.

- Dacă ne însoţeşti foarte cuminte, îl întrerupse cu calm Lucy, îl voi ruga pe bucătar să-ţi pregătească ceva bun.

- Cu fistic? o întrebă, cu privirea subit interesată.

- Desigur, încuviinţă ea.

- în acest caz, de acord, aprobă în sfârşit micul poznaş, luând-o de mână pe tânăra fată.

Jon îi aruncă acesteia din urmă o privire în acelaşi timp mirată şi admirativă, dar nu făcu nici un comentariu. O oră măi târziu, reuşiseră să-l instaleze pe Henry într-o cabină retrasă, în faţa benzilor desenate şi a jocurilor de construit... fără să uite un delicios chec cu fistic.

Cât despre doamna Williams fu consultată de doctorul Fischer în persoană. Cei doi medici îşi confruntară diagnosticele, în birou. Lucy aşteptă cu nerăbdare, în sala de tratamente, rezultatul

întrevederii.

Tresări brusc. Profesorul Ficher o striga:

- Intră, Lucy, o invită cu un zâmbet seducător. Jon tocmai m-a informat că tot meritul diagnosticului îţi revine de drept.

- Doamna Williams se va însănătoşi curând? îl întrebă, puţin jenată de aceste complimente.

- Este în afară de pericol, pentru că am descoperit boala de care suferea, explică doctorul Fischer. Va trebui totuşi s-o debarcăm cât mai repede posibil. Efectiv nu suntem suficient de echipaţi pentru a-i da toate îngrijirile pe care le necesită starea sa. Oricum, a scăpat cu bine... datorită dumitale, draga mea Lucy, adăugă aţintind asupra ei o privire catifelată.

- Eu... n-am nici un amestec, bâigui aceasta, confuză. N-am făcut decât să relatez povestea lui Henry. Doctor Saul este cel...

Specialistul puse mâna peste a sa. Apăsarea era atât de uşoară, încât părea asemănătoare cu o mângâiere.

- Ai dreptate, încuviinţă. I-am spus, de altfel, părerea mea despre acest lucru. Dar este încăpăţânat ca o turmă de asini. In zadar i-am repetat că un diagnostician bun este la fel de important ca un chirurg, nu vrea să audă nimic. Mi-ar plăcea să mă ajuţi să-l conving, Lucy.

- Este inutil, interveni brusc Jon, cu aroganţă. Hotărârea mea este luată de mult timp. Doamnişoara Glissold nu va reuşi mai mult decât oricine altcineva să mi-o schimbe.

Lucy primi aceste ultime cuvinte ca tot atâtea lovituri de pumnal. Totuşi, rămase impasibilă, ca şi când nu simţea decât indiferenţă pentru lipsa lui de consideraţie.

- Totuşi, declară acesta din urmă, sunt oricum conştient de ajutorul preţios pe care mi l-a dat.

Tânăra fată făcu ochii mari de uimire faţă de această neaşteptată schimbare de opinie. Când, în cele din urmă, rămase singură cu Jon, bâigui:

- Ştii, singurul meu merit a fost să repet poveştile lui Henry şi...

- Asta a fost foarte bine, o întrerupse medicul, pe un ton foarte dur. Ai acţionat ca o bună infirmieră, şi cu asta punct. Acum, să nu mai vorbim despre asta. Ajută-mă să pregătesc debarcarea doamnei Williams şi a fiului ei.

Lucy era atât de năucită de noua schimbare de atitudine, încât rămase nemişcată, incapabilă de cel mai mic gest, de cea mai mică iniţiativă.

- Ei bine, nu sta încruntată aşa, o certă Jon. O asemenea treabă nu aşteaptă.

Cu moartea în suflet, îl urmă până în sala de tratamente, în care doamna Williams dormea acum liniştită. Evident, medicul îi purta încă pică, de la excursia la muntele Coot-Tha. Oare-şi va uita într-o zi ranchiuna şi problemele, pentru a observa că la infirmeria „Trandafirului coloniilor“, se afla o tânără infirmieră a cărei unică dorinţă era să-i întindă mâna?

Capitolul 4

„Trandafirul coloniilor“ îşi croia drum prin apele limpezi ale strâmtorii Whit Sunday. înainta cu o viteză mică, de teama nenumăratelor recife roşii, pe care le ascundea oceanul în acel loc. Din toate părţile, o mulţime de insuliţe albe şi roz, broderii minuscule pe suprafaţa valurilor, conferea peisajului un farmec aparte.

Lucy îşi făcuse obiceiul să stea rezemată în coate de bastingaj şi să se îmbete de aerul marin şi de frumuseţea locurilor. Pentru ea, devenise singurul mod de a scăpa de monotonia muncii sale şi... de duritatea lui Jon.

Oare de ce se comporta astfel cu ea? Ce secret ascundea ochii impenetrabili? Pierderea supleţii mâinilor nu justifica asta. De ce ţinea oare din toate puterile la meseria de chirurg?

O voce din apropiere o scoase cu brutalitate din gânduri. Un steward îi aducea la cunoştinţă că era aşteptată de urgenţă la infirmerie.

Când pătrunse în încăpere, descoperi una dintre pasagere care, în cursul precedentei escale, tocmai se tăiase adânc la palmă, încercând să adune puţin coral.

- Tocmai i-am curăţat plaga şi am anesteziat-o. Ocupă-te de punctele de sutură, ordonă Jon fără menajamente. Oricum, ai învăţat la Boonoo să faci asta, adăugă puţin răutăcios.

- N-am făcut-o decât o singură dată, replică Lucy, speriată. Intr-o zi în care doctorul Harriss nu era acolo.

- Ei bine, astăzi este cazul şi degetele mele nu mai sunt disponibile pentru aşa ceva, exclamă medicul, cu o ironie amară.

- Da, bâigui tânăra infirmieră, luând acul chirurgical.

Ezită câteva clipe. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi-i

venea greu să-şi păstreze calmul. Totuşi, simţea privirea apăsătoare şi sarcastică a lui Jon, aţintită asupra sa. După ce inspiră adânc, luă mâna rănită a pacientei şi începu să coasă plaga.

Slavă Domnului, puţin după aceea Jon plecă şi operaţia se dovedi foarte simplă. Lucy o duse la capăt fără să aibă parte de vreo complicaţie.

- Bravo! exclamă o voce în spatele său, când termină. Este o treabă foarte frumoasă.

Se întoarse şi-l descoperi pe profesorul Fischer. Acesta o privea cu un zâmbet plin de tandreţe.

- Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine, continuă el, admirativ. Dar de ce naiba nu s-a ocupat chiar Jon de asta?

- A... fost ocupat.

- Să fie muncit de gânduri negre în faţa mării? Cred că v-am sfătuit să nu-l înlocuiţi niciodată.

- Este adevărat, roşi Lucy. Dar n-am îndrăznit să-l supăr. Am... fost luată oarecum prin surprindere. îmi pare rău, declară, lăsând pleoapele în jos.

Doctorul Fischer o luă în acel moment de umeri şi o măsură cu intensitate un minut care i se păru interminabil. Lucy era cu atât mai tulburată cu cât o voce din sinea ei îi şoptea că... ar fi fost minunat dacă în locul specialistului, în faţa ei ar fi fost Jon. Se înfioră şi se îndepărtă încet.

- Iartă-mă, Lucy, dacă am fost brutal, declară doctorul Ficher cu o voce blândă. Totuşi, dacă vrem să-i redăm încrederea doctorului Saul, este absolut necesar să fim fermi. Eşti de acord?

- Am... înţeles, voi încerca, încuviinţă ea.

Tot mai jenată, îşi luă repede rămas-bun de la doctorul Fischer şi urcă pe punctea superioară. Avea nevoie ca, pentru o clipă, să

respire aerul mării.

Nava aruncase ancora pentru o oră, sau două, ca să le permită pasagerilor să fotografieze Marea barieră de coral... Mai mulţi tineri se aruncaseră chiar în apă pentru a admira de aproape fundul mării, puţin adâncă în acel loc.

Lucy îi privea unduindu-se, ţinându-şi respiraţia. Săreau în valurile de culoarea turcoazei, pentru a reapărea după mult timp cu respiraţia tăiată. Tânăra infirmieră se înfioră la ideea că vreun rechin s-ar putea aventura până acolo, să-i atace pe întotători.

Dar, după toate aparenţele, această perspectivă nu-i tulbura pe cei din urmă. Se scufundau neîncetat în valuri, pentru a reapărea mai departe, asemenea delfinilor poznaşi.

Deodată, o înotătoare apăru la suprafaţă sufocându-se. Tuşea şi sughiţa. Trebui să se urce la bord pentru a-şi reveni. Totuşi, briza uşoară nu fu suficientă pentru a-i reda tenului prospeţimea şi culoarea roz. Era stacojie.

- Este formidabil! se entuziasm' cu nepăsare. Am urcat pe o broască ţestoasă de mare, timp de cel puţin treizeci de secunde. Din păcate, până la urmă a reuşit să mă azvârle. Este de necrezut ce forţă au aceste animale! M-a aruncat în recif, unde m-am izbit cu capul şi am o migrenă!

Lucy se pregătea s-o sfătuiască să se culce imediat, când vocea unui bărbat i-o luă înainte.

- Aşezaţi-vă imediat în pat, ordonă Jon. Vă voi da un sedativ. Probabil că aţi suferit o uşoară comoţie cerebrală.

- Haideţi! Este imposibil, exclamă stupefiată tânăra imprudentă. Pe deasupra, ţin neapărat să particip la balul din această seară, de pe insula Hayman.

- Preferaţi, fără îndoială, să aveţi necazuri mai mari şi să

petreceţi restul croazierei la infirmeria de la bord, bombăni Jon.

Această ameninţare învinse ultimele reţineri ale tinerei fete. Cu un aer îndurerat, se duse în cabină să se schimbe, promiţând să se întoarcă pentru consultaţie.

Jon scutură din cap cu reproş, apoi se întoarse spre Lucy şi... îi zâmbi. Aceasta îl privi cu stupoare. Era atât de obişnuită cu aroganţa lui, încât se mira de fiecare dată când îi arăta puţină prietenie.

- Vei merge şi dumneata să dansezi diseară? o întrebă.

Lucy tresări. Se aştepta la orice, în afară de acest gen de întrebare.

- Nu... nu cred, îi răspunse. Mai este încă mult de lucru... şi apoi, nu-mi doresc foarte mult să ies.

- Din ce motiv?

- N-am obiceiul să mă duc la o petrecere fără să fiu însoţită.

- Oare trebuie să înţeleg că nu te-a invitat încă nimeni? în acest caz, poate vei accepta să-ţi fiu cavaler.

Lucy făcu ochii mari, cu neîncredere. Această propunere o descumpănise atât de mult, încât era incapabilă să rostească o vorbă.

- Ce ai? continuă Jon, înşelându-se asupra sensului tăcerii sale. Ti-e teamă să ţii în această mână infirmă în a dumitale, chiar numai pentru un vals? adăugă cu o licărire strălucitoare în ochii cenuşii.

- Cum îndrăzneşti să pretinzi aşa ceva? exclamă tânăra fată, îndreptându-se. Eşti într-adevăr de un egocentrism ajuns la paroxism... îţi închipui că oamenii nu te văd decât pe dumneata. Ei bine, să nu crezi asta!

Jon făcu un gest spre ea. O clipă se temu să n-o pălmuiască. Dar se abţinu şi o privi atent, cu intensitate, cu pumnii strânşi.

Timp de un minut interminabil, se înfruntară astfel din priviri.

- Nu admit să fiu insultat în acest fel, izbucni în cele din urmă, despărţind silabele.

- Spune mai degrabă că refuzi să auzi adevărul. Că preferi să-ţi plângi soarta.

îi văzu maxilarele crispându-se nervos şi crezu chiar că va pleca fără o vorbă. Nu făcu nimic şi, spre marea stupoare a lui Lucy, păru că se linişteşte.

- Iţi promit că nu va mai fi vorba despre accidentul meu, dacă mă însoţeşti pe ringul de dans, declară. Numai în cazul în care nu ţi-ar face plăcere să ieşi cu un infirm.

- Oh, nu! N-ai să începi din nou. De fapt, principala mea problemă este... că n-am toalete, în afară de o rochie roşie, cam bătătoare la ochi, pretextă Lucy, pentru a risipi stânjeneala care se stabilise între ei.

- Sunt sigur că-ţi va veni de minune.

- Din păcate, nu sunt aşa de sigură. Semăn cu un veritabil apus de soare, glumi.

- Sau cu aurora unei zile noi... murmură Jon ca pentru el însuşi. Simbol al unei alte vieţi, a unei speranţe complet nouă, care deschide perspectiva unor orizonturi necunoscute. Gândeşte-te la asta îmbrăcând-o, îmi va face plăcere.

- Mi-e teamă să nu fiu cam şocantă.

- Mă îndoiesc, îi replică, privind-o drept în ochi.

- Sper... că nu va veni nici un balaur la infirmerie. Fiindcă veni vorba, trebuie să mă întorc acolo să-i pregătesc un calmant tinerei înotătoare imprudente, declară Lucy, pentru a scăpa de sentimentul tulburător ce-i cuprindea inima.

Seara, nimeni nu solicită nici cea mai mică îngrijire. Chiar şi

pacienţii cu tratamente uşoare îşi regăsiseră în mod miraculos sănătatea. La perspectiva de a asista la bal, se simţeau mult mai bine.

Şi Lucy se pregăti pentru serată. Imbrăcă unica sa rochie civilă. Aceasta îi stătea de minune. Uşor decoltată la spate, îi punea mult în valoare umerii rotunzi şi nuanţa de alabastru. Pe deasupra, părul roşcat, bogat, prins într-un coc uşor pe ceafă, strălucea de nenumărate sclipiri.

O privire în oglindă o asigură că era încântătoare. Urcând pe punte, îl zări dintr-o dată pe Jon, îmbrăcat într-un elegant smoching alb. Era mai seducător decât de obicei. îndată ce o văzu, îi adresă o privire elocventă.

- Sunt impresionat, îi declară. Ca de razele unui răsărit de soare.

- Ai obiceiul să faci deseori asemenea complimente?

- Numai când sunt meritate.

- Şi dumneata eşti superb.

- Arăt şi mai bine cu mănuşi, glumi Jon.

- Mai ales dacă sunt chirurgicale, nu-i aşa? îl provocă, încordându-se.

- Nu-i obligatoriu, îi replică, nemulţumit.

- Nici să te plângi.

Jon se opri un timp. Lucy aşteptă, gata să se angajeze cu el într-o discuţie, chiar penibilă. în loc de aşa ceva, o luă de braţ.

- Probabil ai dreptate, încheie. Vino şi să nu mai vorbim despre asta.

Lucy îl urmă cu paşi uşori. Seara fusese cât pe ce să fie stricată. Acum, pentru Lucy, conta numai apăsarea uşoară a degetelor lui Jon pe braţul ei gol.

Merseră de-a lungul bastingajului. Sub clarul de lună, marea părea de argint. în depărtare, insula Hayman strălucea, suspendată între cer şi pământ.

Lucy şi însoţitorul său se aşezară cu ceilalţi pasageri în şalupe. Acestea îi vor duce curând spre marele imobil de un alb imaculat care se zărea, asemănător cu una dintre acele nave semeţe ce străbăteau fără încetare toate oceanele.

Pe măsură ce ambarcaţiunile se apropiau, se auzea muzică havaiană.

- Se pare că fetele din mările sudului sunt cele mai frumoase din lume, declară Lucy, când acostară. Am observat unele acolo, în jurul focului. Priveşte cât sunt de bronzate!

- Nu le invidia prea mult. Cunoşti părerea mea, referitor la acest subiect.

- După cum poţi constata din albul tenului meu, ţi-am urmat sfaturile, îi zâmbi cu maliţiozitate.

Jon dădu din cap cu un aer gânditor şi, privind-o lung, atinse uşor umerii delicaţi ai tinerei infirmiere. Aceasta se înfioră. Căldura acestei mângâieri o străbătu ca un val deosebit de plăcut.

Brusc, îşi întrerupse gestul şi se întoarse spre ea. Ochii cenuşii deveniseră subit melancolici.

- Mi-ar plăcea atât de mult să-ţi simt catifelarea obrajilor şi a gâtului, murmură cu o voce posomorâtă.

Lucy tresări. Cuvintele acestea o loviseră în adâncul sufletului. Era oare din cauza aluziei ascunse la infirmitatea lui, sau a tandreţei ce se desluşea în cuvintele ce o tulburară?

- Toate aceste lumini îţi dau impresia asta, bâigui jenată.

- Probabil, încuviinţă Jon, îndepărtându-se brusc.

Işi reluară drumul în tăcere, până la un imens foc de tabără, în faţa căruia nişte femei din Tahiti, în ţinută tradiţională, dansau în

sunetul ritmat al tamburinelor.

Lucy şi Jon le admirară mişcările graţioase şi suple, în compania altor pasageri, care băteau din palme.

- Ia te uită! Credeam că toţi copiii au rămas la bord, observă în acea clipă Jon, privind un băieţel de aproximativ şapte ani, care se agăţa de fusta mamei.

Lucy aruncă o privire distrată. Se afla sub vraja acelor dansuri din Pacific.

- Este vorba despre Anthony Filson, îi explică. Mama lui mi-a vorbit deja. Cred că are o sănătate şubredă şi preferă să-l ţină pe lângă ea. Sper că nu vei profita de petrecere, ca să-l examinezi, îl ironiză.

- Nu, desigur, îi răspunse Jon, fără să-l scape din ochi pe Anthony. De altfel, dumneata eşti cea care mă atrage aici.

Lucy îl privi cu atenţie, fără să înţeleagă ce vrea să spună. Brusc, un gând o lovi ca un trăsnet. Acum era sigură. N-o adusese la această serată decât pentru a-l supraveghea mai bine pe micul bolnav.

Tot farmecul acelei seri se risipi imediat. Bărbatul cu care îşi dorise să petreacă o seară minunată, nu avea nimic de-a face cu indiferentul doctor Saul.

Oare cel pe care-şi dorea atât de mult să-l ajute, exista cu adevărat?

Capitolul 5

„Trandafirul coloniilor“ se îndrepta spre nord. Acum, se înmulţiseră insulele pierdute în vegetaţia luxuriantă. Verdeaţa contrasta uimitor cu albastrul eucaliptului australian. Se aflau din belşug specii rare şi păsări multicolore şi gălăgioase. De pe vapor, o ureche exersată reuşea să perceapă strigătele rândunelelor-de-mare, ale pescăruşilor şi ale altor păsări marine.

Lucy rămase o parte a dimineţii pe punte. Nu-şi putea desprinde privirea de la acel peisaj feeric. Asta o ajuta să uite tristeţea serii pe care o petrecuse cu Jon. Niciodată mai înainte nu încercase acea senzaţie penibilă de a fi tratată ca o străină.

De fapt, medicul nu se ocupase de ea nici o clipă. îl supraveghease neîncetat pe micul Anthony Filson... în detrimentul lui Lucy, pe care atitudinea sa o rănise în cel mai înalt grad.

Brusc, o zări la câţiva metri de ea pe doamna Filson, întinsă într-un şezlong comod. Se duse automat să se aşeze alături de ea.

- Cum s-a desfăşurat balul, pentru dumneavoastră? o întrebă Lucy.

- Oh... foarte bine, evident, răspunse doamna Filson, puţin surprinsă. Dar pentru dumneavoastră, domnişoară?

- Foarte plăcut, minţi Lucy. Fiul dumneavoastră este în camera copiilor?

- Nu, doarme. In starea lui, are nevoie de multă odihnă, oftă ea.

- Da, mi-aţi spus deja. De aceea... aş dori să ştiu mai mult, îndrăzni tânăra infirmieră.

- Ei bine, creşte extraordinar de greu. Asta se datorează constituţiei sale, care este foarte plăpândă. Am încercat să-l las să acţioneze, de bine de rău, liber, ca ceilalţi copii, dar nu este foarte simplu. Inţelegeţi, n-are nici fraţi, nici surori pentru a-l ajuta.... şi acum, nu-l mai are nici pe tatăl lui, adăugă cu voce înceată, din cauza emoţiei.

Tăcu o clipă, cu privirea pierdută în gol. Lucy îşi ţinu respiraţia de teamă să nu tulbure teribila izolare a nefericitei.

- L-am luat pe Anthony în croazieră pentru a se obişnui cu

viaţa normală, care îl aşteaptă mai târziu. Ştiţi, la majorat, va fi foarte bogat.

- Totuşi... de ce aţi ales această navă? îndrăzni Lucy. Nu lipsesc pacheboturile mult mai luxoase decât acesta.

Interlocutoarea sa se întoarse. Işi frângea cu nervozitate mâinile.

- Din cauza... doctorului Fischer, mărturisi în cele din urmă.

- Doreaţi să obţineţi o consultaţie particulară, aşa este?

- Nu-mi ... face nici o aluzie. M-am gândit şi la profesorul Saul care se află de asemenea la bord, dar am aflat că nu mai practică. Pe deasupra, doctorul Fischer este aici pentru a se odihni, nu pentru a da consultaţii. Doar dacă...

- Doar dacă nu se iveşte un caz de urgenţă, evident. Totuşi, de ce n-aţi fost să-l consultaţi la Londra?

- Am încercat. Din păcate, este mereu plecat peste mări şi ţări şi este imposibil să obţin o întrevedere. Asta vă explică pentru ce motiv am născocit acest mijloc de a-l întâlni. Ce vreţi, sunt atât de îngrijorată!

Emoţionată de durerea şi de curajul acestei femei, Lucy îşi puse mâna peste a ei.

- înţeleg, murmură. Totuşi, poate fiul dumneavoastră se va vindeca...

- Nu, replică doamna Filson, în şoaptă. Toţi medicii m-au asigurat că ar trebui operat, pentru a redeveni normal.

- Dar o intervenţie comportă numeroase riscuri la vârsta... şi în starea lui.

- Da, afirmă cu putere mama. Accept orice pericole...

Cu aceste cuvinte, nefericita se închise într-o tăcere dureroasă, din care se părea că nimic n-o putea scoate. Cu un nod în gât, Lucy plecă în vârful picioarelor, pentru a nu-i tulbura

izolarea.

Tânăra fată se întoarse la infirmerie, cu un penibil sentiment de neputinţă. La ce oare servea medicina, dacă nu era în măsură să liniştească inima unei mame? Când pătrunse în birou, îl văzu imediat pe Jon, instalat la masa de lucru. Era în curs de a cerceta un dosar. „Poate cel al lui Anthony Filson“, se gândi.

- Jon! declară, pe nepusă masă. Aseară păreai foarte interesat de cazul lui Anthony.

- Este exact şi acum sunt şi mai mult, după ceea ce mi-a spus profesorul Fischer.

- Cum? Este la curent?

- Bineînţeles. Nu sunt singurul care-şi aţinteşte asupra oamenilor o privire profesională. Seducătorul doctor Fischer, face la fel, exclamă cu o agresivitate neaşteptată.

Lucy se încruntă. Oare ce i se întâmplase? Subit, devenise foarte ţâfnos.

- Cred că era vorba despre micul Filson, îl puse la locul său. Ce ţi-a spus profesorul?

- Nimic mai mult decât conţine acest dosar, pe care mama lui l-a făcut să ajungă la mine. Rezultă că fragilitatea provine dintr-o deficienţă cardiacă, la nivelul aortei.

- Ce se va întâmpla cu el?

- Nimic.

- Nu înţeleg.

- Nu este nimic de făcut, cel puţin dacă un miracol nu restabileşte acest defect al naturii.

- Cu toate acestea, doctorul Fischer...

- Lasă-l în pace. De un an, ţine neîncetat conferinţe în lumea

întreagă. Ii trebuie puţină odihnă.

- Anthony nu are acest noroc! protestă Lucy cu tristeţe.

- Gândeşte-te puţin, ripostă Jon. Se întâmplă că o intervenţie este inutilă, fără patimă. Nici un chirurg, oricât de competent ar fi, nu va îndrăzni să o încerce, numai în cazul în care ar fi obligat.

- Obligat? Asta înseamnă că o operaţie este totuşi previzibilă.

- Da, în ultimă instanţă. în afară de asta, are o şansă din trei, să trăiască mult timp. Oricum, să nu-i doreşti o criză. Anestezia s-ar putea să-l omoare pe loc.

Spusese acestea privind-o cu seriozitate. Ochii îi ardeau ca nişte flăcări. Lucy nu putu decât să dea din cap şi să lase pleoapele în jos... După aceea, practicianul nu mai făcu nici o aluzie la micul şi nefericitul Anthony Filson.

Dimineaţa trecu posomorâtă şi monotonă, până când Lucy îşi dădu seama că nava rămase brusc nemişcată. Cu siguranţă, comandantul considerase că o oprire le va permite tuturor pasagerilor să admire nişte peisaje minunate.

Lucy se grăbi pe punte şi observă că toţi pasagerii erau rezemaţi cu coatele de bastingaj. Evident, priveau un spectacol foarte interesant.

Tânăra fată se aplecă la rândul său şi zări mai mulţi înotători care se mişcau în apele ca peruzeaua ale oceanului. Se scufundau neîncetat, ieşeau la suprafaţă şi se scufundau imediat, din nou. Părea că, de fiecare dată, aduceau un obiect misterios, pe care-l puneau într-un fel de pirogă.

Lucy observă alături pe unul dintre ofiţerii de bord, fermecat ca şi ea, de această scenă.

- Ce se întâmplă? îl întrebă.

- Sunt pescuitori de perle, îi explică acesta din urmă, cu amabilitate. Muncesc astfel de mai multe ore. Este extraordinar. Se întâmplă să-şi ţină respiraţia mai mult de trei minute.

- Dar este îngrozitor de periculos! exclamă Lucy.

- Intr-adevăr. Deseori, au loc accidente.

Lucy se înfioră la această idee şi începu să urmărească mişcările neîncetate ale celor trei indigeni. Mai ales unul îi atrase atenţia. Rămase sub apă mai mult decât cei doi colegi ai săi.

- Acest tânăr este pe cale să depăşească limitele admise, rosti subit, alături, o voce binecunoscută.

Lucy tresări şi-l văzu pe Jon.

- Liniştiţi-vă, doctore, interveni locotenentul. Am impresia că, la ordinul comandantului, se va trimite o şalupă, pentru cazul în care va avea nevoie de ajutor.

- In aceste condiţii, voi lua şi eu loc în ea, exclamă Jon. Probabil va fi necesară prezenţa mea. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva.

Câteva clipe mai târziu, cu un nod în gât, Lucy urmărea din ochi ambarcaţiunea. Marinarii ridicară curând corpul inert al imprudentului. Jon începu imediat să-i facă respiraţie artificială, apoi gură la gură şi în cele din urmă masaj cardiac.

Rămase aplecat asupra necunoscutului timp de-o veşnicie. Când se ridică, Lucy înţelese din aerul său preocupat, că nu era mulţumit. In acea clipă, el îi dădu un ordin marinarului care se ocupa de şalupă.

Intr-o străfulgerare, infirmiera înţelese ce se întâmpla. Jon considerase de preferat să-l aducă pe scufundător la bord, pentru a-l îngriji. Se repezi în sala de tratamente şi pregăti un pat pentru noul-venit. Câteva minute mai târziu, doi marinari îl aduseră pe o

targă pe tânărul bărbat, încă leşinat.

Era înalt, bronzat, musculos şi după toate aparenţele, foarte sănătos. Când fu întins pe saltea, Lucy îşi aminti imediat de altcineva, în floarea vârstei, care dispăruse ca şi când o suflare misterioasă îi stinsese flacăra vieţii.

Avu subit un elan de simpatie pentru nefericitul scufundător.

- Ce i s-a întâmplat? îl întrebă, îngrijorată, pe Jon.

- A fost victima unei crize cardiace. Dacă se repetă, mi-e teamă că trebuie procedat la o mică intervenţie.

- Dumneata o vei face? îndrăzni infirmiera.

- Eu? Doar nu te gândeşti serios la asta, îi replică Jon.

- în acest caz, îl vei asista pe doctorul Fischer, insistă Lucy.

- Vom vedea la momentul respectiv, se eschivă medicul. înainte de orice, bolnavul nostru are nevoie de odihnă.

Lucy nu insistă mai mult. Medicul părea în toane rele şi o nouă discuţie n-ar fi avut nici un rezultat. în consecinţă, se consacră în întregime nou-venitului.

Acesta răspundea la numele de Benjy şi era simpatic şi vesel. După numai câteva ore de somn, îşi regăsi forma şi-şi manifestă dorinţa de a face o plimbare pe punte.

Zâmbetul strălucitor şi cald îi aduse fără dificultate prietenia tuturor. Fire generoasă, începu să cânte cu un aer nostalgic, despre insula sa. Vocea îi exprima o asemenea emoţie, încât toţi pasagerii aveau lacrimi în ochi.

Lucy îl asculta cu o încântare fără egal. Brusc, pescarul se prăbuşi fără cunoştinţă. Ea alergă să-l caute pe Jon care, din fericire, se afla în birou, în compania doctorului Fischer. Cei doi bărbaţi se repeziră pe urmele sale. Specialistul examină imediat, cu atenţie, pieptul lui Benjy şi încercă să-i maseze inima.

După un minut de aşteptare insuportabilă, scufundătorul îşi reveni. Era palid şi privirea îi era neclară. Era atât de slăbit, încât nu se clinti când doctorul Fischer îl anunţă că va fi operat, la întoarcerea în Australia.

Imediat ce auzi diagnosticul profesorului, doamna Filson o prinse pe Lucy de mânecă. O întrebă în şoaptă dacă specialistul era într-adevăr dispus să facă el însuşi intervenţia.

- Presupun, răspunse Lucy. Dar va avea loc la Sydney.

- In acest caz, fiul meu ar avea o şansă să...

- Să nu mai vorbim despre asta, o întrerupse Lucy. Oricum, nu ia acest gen de decizii decât dacă are motive întemeiate pentru asta. Oh, vă rog, doamnă Filson... nu plângeţi...

Era mai mult decât putea suporta Lucy. Suspinele acestei femei îi aduceau în memorie amintiri prea dureroase. I le amintea pe cele ale unei tinere infirmiere, prăbuşită într-o sală de operaţie, în faţa cadavrului unui prieten mort...

Se întoarse repede de la sărmana doamnă Filson, pentru a nu-i vedea propriile lacrimi. Orbită de durere, dispăru şi se izbi, din nefericire, de Jon.

- Ţii neapărat să ţi se acorde o a doua croazieră? o întrebă cu un calm înfiorător.

- Iartă-mă. Este pentru că... pentru că...

- Ştiu, declară el, strângând-o la piept.

Tulburată, Lucy se abandonă căldurii plăcute a acelei îmbrăţişări.

- Relaxează-te, îi murmură la ureche, mângâind buclele roşcate, grele. Sunt fericit că mâinile mele folosesc cel puţin la ceva.

Tânăra fată se îndreptă imediat. Tandreţea pe care tocmai i-o

arătase nu era aşadar decât milă pentru el însuşi... mereu pentru el...

- Oh, încetează să te lamentezi! se revoltă enervată.

- Ce vrei? Trebuie să privesc realitatea în faţă. De-abia sunt în stare să îmbrăţişez pe cineva.

- Lasă-mă! Nu lipsesc femeile tinere şi frumoase de la bord, îi replică, eliberându-se brusc. Sunt sigură că toate vor fi fericite să te consoleze.

- Mă îndoiesc că apreciază cu adevărat prezenţa unui infirm, o ironiză Jon.

Acest sarcasm o lovi pe Lucy drept în inimă. îşi uită imediat promisiunea făcută doctorului Fischer şi nu mai replică nimic.

- Presupun că soarta lui Anthony este cea care a adus lacrimile în frumoşii dumitale ochi, reluă el. I-ai avertizat mama că este imposibil să se încerce ceva?

- Am încercat. Totuşi, nu ştiu dacă a înţeles, într-adevăr...

- îmi imaginez, murmură Jon, cu o tandreţe neaşteptată.

Cu aceste cuvinte, o atrase din nou spre el şi-o sărută. Lucy se simţi în acea clipă cuprinsă de o blândă fericire, pe care n-o mai simţise niciodată până acum.

în mod reflex, îşi sprijini capul pe umărul însoţitorului şi-l urmă ca un robot. Simţea o fericire intensă şi o tristeţe cumplită.

Spera, fără să creadă cu adevărat, că Jon nu acţionase din milă, sărutând-o astfel. Dar cine-i putea spune? Era atât de insesizabil...

Capitolul 6

Zilele următoare, trecură lent la bordul „Trandafirului coloniilor“. Timpul părea că se oprise şi Lucy, sensibilă la calmul general, se simţea tristă.

La drept vorbind, amintirea sărutului lui Jon o urmărea fără încetare. O speranţă nesăbuită se născuse subit în ea: şi dacă medicul încerca un sentiment mai puternic decât simpla milă...

Incercă din nou să scape de aceste gânduri tulburătoare şi se refugie pe punte. Nava tocmai se pregătea să ancoreze în portul Moresby, unul dintre cele mai importante din Noua Guinee.

Admiră peluzele îngrijite, bine tunse, al căror verde fraged contrasta ciudat cu tonurile mai violente şi pronunţate ale vegetaţiei abundente a insulei.

In program era prevăzută zi liberă. Indată ce vaporul fu ancorat la chei, pasagerii profitară puţin a se înveseli în grădinile publice şi pe străduţele din oraş.

Lucy îi privea îndepărtându-se, cu o strângere de inimă. Trebuia să rămână la bord, pentru a-şi supraveghea bolnavul. Desigur, ţinea foarte mult la Benjy. Totuşi, i-ar fi plăcut enorm să descopere această regiune, în care probabil nu va reveni niciodată. In plus, protejatul său, chiar nu avea nevoie de ea. Acum era extrem de ocupat să citească vraful de ilustrate pe care i le procurase.

Oftă adânc şi se pregăti să se întoarcă la infirmerie. Oare nu trecea datoria, înaintea distracţiilor?

De-abia făcuse câţiva paşi, că doamna Filson o ajunse din urmă.

- Domnişoară Glissold! o interpelă. Dacă doriţi să vizitaţi Moresby, Anthony şi cu mine am fi fericiţi să-i ţinem companie lui

Benjy. Fiul meu este foarte ataşat de acest tânăr. Ii face bine să aibă în sfârşit un prieten.

Insistenţa doamnei Filson o emoţionă pe Lucy. Era drept că băiatul n-avea foarte multe distracţii. In plus, nu era oare o ocazie excelentă, pentru tânăra fată de a coborî pe uscat? Totuşi, avea dreptul s-o facă? Inainte de orice, se devota pacientului.

- Credeţi într-adevăr că...?

- Că voi fi în stare să mă ocup de Benjy? Desigur. Ştiţi, sunt obişnuită deja cu bolnavii...

Această aluzie la sănătatea şubredă a băieţelului, strânse inima lui Lucy. Ii veni subit în gând că interlocutoarea sa avea o idee în minte. Poate să-l oblige pe doctorul Fischer să-i acorde o consultaţie...

- Mai întâi trebuie să-i cer permisiunea doctorului Saul, protestă.

- Este de acord şi vă aşteaptă afară. Cred că ţine să vă arate el însuşi portul.

Lucy făcu ochii mari de uimire.

- Nu mi-a spus nimic! se miră.

- Sunteţi deseori dispusă să vorbiţi cu Benjy, sau să vă plimbaţi, Dumnezeu ştie unde. îmi imaginez că n-a vrut să vă deranjeze. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-aş accepta invitaţia, adăugă cu un uşor zâmbet complice.

Lucy roşi, dar îi acceptă din toată inima sfatul. Perspectiva de a petrece câteva ore alături de Jon, o cufundă într-o bucurie fără egal. Poate-l va regăsi pe cel care o strânsese atât de tandru lângă el....

Portul se asemăna tuturor celor pe care le văzuse deja la această latitudine. Se remarca totuşi, prin atmosfera destinsă care domnea acolo şi prin primirea călduroasă a locuitorilor. într-adevăr,

indigenii le zâmbeau prietenos vizitatorilor, iar copiii, bronzaţi şi veseli, exprimau bucuria de a trăi.

- Cunoşti Noua Guinee, Jon? îl întrebă pe un ton degajat.

- Mai mult sau mai puţin. Am venit cu ocazia unor treburi, la Kokodai. în ciuda vârstei tinere m-am înrolat.

Rostise aceste cuvinte cu o voce gravă. O tăcere grea se lăsă între ei. Probabil se gândeau la îngrozitoarele măceluri care urmaseră.

- De ce ai intrat în rândurile lor? întrebă Lucy, curioasă.

- Hotărâsem să-mi înlocuiesc fratele... care nu s-a mai întors niciodată, îi răspunse, aprinzându-şi o ţigară.

- Oh!... şi el era... medic?

- Cine? Paul? Nu, era tehnician. Nu ştiu din ce motiv eu am supravieţuit, iar el nu. Din acelaşi motiv, îmi este greu să înţeleg cine m-a îndemnat să muncesc fără întrerupere, după acele evenimente. Nu mai aveam decât o singură idee: să recuperez anii pierduţi şi să-mi obţin doctoratul. Asta, cu siguranţă, din cauza a tot ce am văzut acolo.

- Cum asta?

- Acolo, în spitalele de campanie, am văzut înfăptuindu-se minuni. Şi totuşi, era iadul. Se făceau intervenţii fără nici un echipament, în timp ce mitralierele răpăiau din toate părţile. In acel moment am înţeles care îmi era vocaţia... până când...

Aruncă o privire rapidă asupra mâinilor şi le ascunse automat, în buzunarele pantalonilor. Continuă să meargă fără să rostească nici un cuvânt, în timp ce Lucy nu îndrăznea să-l certe. Era tulburată de confidenţele pe care tocmai i le făcuse şi preferă să-l lase să înfrunte singur tristeţile care îl copleşiseră.

- Nu ştiu dacă ţi-am spus că doctorul Harris recurgea la

medicina primitivă, declară Lucy, în speranţa de a-l distrage.

Jon aţinti imediat asupra ei o privire interesată.

- Nu, îi răspunse. Dar nu este necesar să trăieşti în contact cu aborigenii, pentru a le folosi tehnicile. Când eram mic, mi se întâmpla deseori să tratez o rană cu cenuşă, sau cu răşină. De aceea îmi place să-mi vorbeşti despre Boonoo. Aceste regiuni semideşertice, în care este posibilă o întoarcere la natură, mă atrag foarte mult.

- Oh, mi-a venit brusc în minte! Doctorul Harris tocmai are nevoie de un colaborator, pentru a-l forma înainte de retragerea sa pe coastă şi...

- Ce încerci să-mi sugerezi? o întrerupse, cu o voce tăioasă. Să-l întâlnesc, pentru a-mi reda în mod miraculos încrederea pierdută? Aşa este?

- Nu... deloc, se apără Lucy, dezamăgită că discuţia luase o asemenea întorsătură nepotrivită.

Continuară să înainteze alături pe străduţe, fără să schimbe nici cel mai mic cuvânt. Lucy îşi simţea însoţitorul încordat şi nervos. Se ridicase din nou între ei, un zid de lipsă de înţelegere.

- Ei poftim, iată piaţa Koki, declară subit Jon, cu un aer ursuz. Este celebră printre europeni pentru culorile şi... mirosurile sale picante.

De fapt, tot felul de efluvii umpleau aerul, spre cea mai mare plăcere a lui Lucy. Nu se sătura să admire acel loc, în care o mulţime densă se grăbea să cumpere papaia, mango, piper, sau chiar peşti de o dimensiune impresionantă, pe care pescarii îi înfăşurau în foi late de bananieri. Ţesături multicolore şi hamace împletite se aflau în apropierea acelor produse naturale.

Brusc, Jon se aplecă şi ridică o îmbrăcăminte folclorică pe care i-o întinse însoţitoarei sale. Era vorba despre o bucată imensă din

bumbac roşu şi alb, pe care indigenii o înfăşurau în jurul şoldurilor.

- Sunt sigur că-ţi va pune în mod remarcabil în valoare talia atât de fină, spuse cu o privire insistentă.

- De unde ştii asta? Sunt permanent în uniformă, replică Lucy, uluită.

- Nu şi în acea seară în care ai purtat o superbă rochie roşie. Haide, fă-mi plăcerea şi primeşte acest cadou. N-am atât de des ocazia să-ţi ofer aşa ceva.

în ciuda stânjenelii care îi îmbujorase obrajii, Lucy luă jupa. Nu numai că era superbă, dar tânăra fată simţea că nu are dreptul să refuze un dar destinat să pecetluiască pacea între ei.

- Nu îţi este foame Lucy? o întrebă Jon. Ce preferi? Să luăm masa de prânz într-un restaurant, în port, sau să ne întoarcem pe navă?

- Oh! ar fi păcat să plecăm deja. De ce să nu cumpărăm nişte fructe şi să ne instalăm în faţa mării?

Jon o privi cu maliţiozitate o clipă, apoi dădu din cap.

- Foarte bine, se va face după dorinţa ta, consimţi el, înclinându-se.

Alese imediat o papaia enormă, galbenă ca aurul. Apoi, coborâră amândoi în pas uşor o străduţă încântătoare, care ducea la un golfuleţ ce domina rada.

Se aşezară imediat chiar pe nisipul plajei, la umbra binefăcătoare a unui palmier. în timp ce Jon tăia de bine, de rău, fructul cu briceagul, Lucy admira lakabois, un fel de vase cu pânze, de care se foloseau oamenii din regiune. Se legănau lent pe apa transparentă a oceanului, atribuind peisajului un farmec liniştit, care o încântă pe Lucy.

Tresări când mâna lui Jon se aşeză peste a sa. Acesta îi prezentă o felie zemoasă de papaia. Tânăra fată nu avu curajul să

facă observaţia că degetele îi erau totuşi destul de suple, pentru a tăia un fruct. Era de preferat să nu strice această zi, perfectă din toate punctele...

îşi luă cu delicateţe partea sa, muşcând cu poftă din miezul zemos.

- îţi place locul acesta? o întrebă brusc Jon.

- Da, foarte mult.

- Sunt sigur că insula Samarai, unde vom fi mâine, îţi va plăcea la fel de mult. Dacă doreşti, am să ţi-o arăt.

Lucy ridică asupra lui o privire descumpănită. Oare de ce era deodată atât de amabil cu ea?

Alungă aceste întrebări inutile cu o ridicare din umeri. Era mai plăcut să se lase legănată de atmosfera domoală a acestei regiuni fascinante...

Când se întoarseră pe „Trandafirul coloniilor“, comandantul îi informă că nava nu se va pregăti de drum decât târziu în noapte, pentru a le permite pasagerilor să mai profite de Moresby.

Lucy preferă să rămână pe pachebot, pentru ca doamna Filson şi fiul său să aibă posibilitatea de a coborî la rândul lor pe uscat.

- Ah, foarte bine! exclamă doamna Filson. Asta îmi va da ocazia să-i cumpăr o umbrelă de soare lui Benjy. Şi-o doreşte nespus de mult.

- Mă îndoiesc că o va folosi când se va scufunda, glumi Jon, care apăru în spatele lui Lucy.

- Presupuneţi totuşi, că Benjy va fi curând în măsură să reia pescuitul de perle? exclamă doamna Filson.

- Bineînţeles că da, replică medicul.

- După operaţie, nu-i aşa?... In aceste condiţii, de ce fiul meu...

- Doamnă! Nu trebuie niciodată să forţăm natura. Se întâmplă

să repare singură greşelile pe care le-a comis... uneori, adăugă privindu-şi degetele arse.

Cu aceste cuvinte, îi adresă un zâmbet trist şi-şi luă rămas- bun de la sărmana mamă. Aceasta îi adresă o privire deznădăjduită lui Lucy, care nu ştiu decât să-i strângă mâinile cu căldură şi s-o îndemne la răbdare şi speranţă.

Era tot ce putea face pentru ea. Când se întoarse în cameră, indiferenţa pe care o simţise toată ziua, o părăsise. Rămăsese doar un sentiment dureros de neputinţă... ca cel pe care-l simţise la Boonoo, în ziua în care...

A doua zi, se duse la infirmerie într-o altă stare. Nu dormise bine şi avea foarte multe greutăţi să-şi ordoneze ideile. Nu fu surprinsă să-l întâlnească pe domnul Millard, care aştepta cu nerăbdare. Avea tenul mai verde ca niciodată.

- Doctorul îmi poate prescrie oare una din poţiunile sale miraculoase? o întrebă, schiţând o grimasă de durere.

- Domnule Millard, nu sunteţi rezonabil, îi reproşă Lucy, încruntată.

- Vorbiţi ca doctorul Saul, o ironiză bătrânul bărbat. Ceea ce nu mă miră deloc... văzând felul în care vă priviţi amândoi.

- Sunteţi un bun observator pentru cineva care...

- Care-şi petrece timpul cu coatele pe masă mâncând şi bând, o întrerupse. Dar ce credeţi? Doctorul mi-a recomandat exerciţiu, aşa că lucrez asupra simţului de observaţie! concluzionă, izbucnind în râs.

- Sunteţi incorigibil, îl mustră Lucy cu asprime. Totuşi, în cazul dumneavoastră, doar o hrană sănătoasă şi echilibrată vă va ajuta.

- Ceea ce mă înnebuneşte, oftă el. Totuşi, vă promit să urmez un regim, îndată ce mă întorc la Sydney. Dar, aveţi milă, daţi-mi

puţin bismut. Sufăr ca un martir, insistă, strâmbându-se de durere.

- Asta este... trebuie să-i cer mai întâi părerea doctorului Saul şi...

în acea clipă, Joan pătrunse în încăpere.

- Presupun că nici un medicament nu vă va putea calma durerile, declară medicul. Mi-e teamă chiar ca ulcerul dumneavoastră să nu perforeze în curând peretele...

- Vom vedea când va veni momentul, îl întrerupse curajos bărbatul, clipind maliţios din ochi.

Hotărât lucru, era imposibil să discuţi cu el. Jon făcu un gest descurajat din mână.

- Va fi din vina dumneavoastră. Totuşi, dacă vă întoarceţi în Australia fără gastroenterită, promit să mă retrag pe o insulă pustie, oftă Jon.

- Fii atent, îi şopti Lucy la ureche. Domnul Millard ar fi în stare să te ia în serios.

- Imi închipui că asta ţi-ar conveni, îi replică Jon, cu o agresivitate neaşteptată.

Lucy îl privi cu stupoare. Schimbările bruşte de dispoziţie o descumpăneau şi o răneau în adâncul sufletului. Oare când va înceta să se joace cu nervii ei?

- Rămâne încă stabilit pentru mâine? rosti Jon cu o voce redevenită calmă. Mă vei însoţi la Samarai?

Lucy nu dori să-i ceară explicaţii pentru aceste bruşte schimbări de atitudine în faţa domnului Millard. Aşa că dădu din cap şi începu să caute medicamentul bătrânului domn.

Câteva ore mai târziu, insula Samarai se profila la orizont. Jon coborî pe uscat pentru a închiria un jeep, după el, cel mai bun

mijloc de a vizita locurile. Lucy preferase să aştepte la infirmerie. Ii trebuia puţină singurătate pentru a reflecta la comportarea ciudată a lui Jon faţă de ea.

Era ocupată să aranjeze medicamentele, când auzi pe cineva strigând-o slab. De-abia deschise uşa, că o descoperi, sprijinită de peretele culoarului, pe Maureen Grantham. Era albă ca varul şi pe faţă îi şiroia transpiraţia.

- Voiam să aştepte până la întoarcerea mea acasă, bâigui aceasta. Dar se pare că bebeluşul meu a hotărât altfel.

Nu încăpea nici o îndoială asupra stării lui Maureen: era pe punctul să nască. Lucy o ajută să se instaleze în pat, în sala de tratamente, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu asistase niciodată la vreo naştere şi în acest domeniu nu avea decât cunoştinţe teoretice.

Speriată, se repezi la doctorul Fischer care, din păcate, lipsea. Fără îndoială, vizita plajele din apropiere, cu ceilalţi pasageri. Se întoarse imediat lângă Maureen, rugându-se cerului ca Jon să revină repede.

O cuprinse subit un val de disperare. Respiră profund, pentru a-şi recăpăta calmul. în zadar.

- Nu vă neliniştiţi, doamnă Grantham, declară cu bunăvoinţă. Alerg să-l caut pe doctor Saul. Este pe uscat şi...

- Nu, nu mă lăsaţi singură, îi strigă Maureen. De altfel, simt că soseşte. Repede, ajutaţi-mă.

Lucy îi aruncă o privire disperată. Cu toate acestea, îşi reveni foarte repede. Acum sau niciodată, era momentul să se comporte ca o infirmieră responsabilă.

îşi aşeză, aşadar, pacienta cât mai bine posibil, pregăti un lighean cu apă caldă şi prosoape, aşa cum se menţiona în

manualele de curs. Slavă Domnului, viitoarea mamă părea sănătoasă. Cu puţin noroc, totul se va desfăşura fără probleme.

Din păcate, încă de la început, îşi dădu seama că bebeluşul nu se prezenta bine. îi venea greu să raţioneze şi începuse s-o cuprindă un sentiment de panică.

Brusc, Jon deschise uşa.

Lucy scoase un oftat de uşurare văzându-l preluând controlul situaţiei. După două ore de îngrijiri laborioase şi atente, reuşi să elibereze copilul, fără pericol pentru tânăra mamă şi i-l încredinţă pe nou-născut lui Lucy.

Cu un nod în gât de emoţie, aceasta aşteptă câteva secunde să scoată primul său strigăt. Dar, în mod curios, copilul rămase mut. Ii dădu o uşoară lovitură în spate, pentru a dilata plămânii... fără rezultat.

Brusc o cuprinse panica. Oare ce să facă? Ce gesturi salvatoare să execute? Işi aminti fulgerător că Jon practicase respiraţie gură la gură asupra lui Benjy. Aşeză imediat micul trup lângă ea şi-i insuflă încet, propria respiraţie.

Era atât de concentrată, încât n-o auzi pe Maureen Grantham cerându-şi pruncul. In cele din urmă, percepu un oftat care, amplificându-se se transformă într-un plâns sonor. Reuşise.

Epuizată, contemplă o clipă acea mică fiinţă pe care o smulsese astfel morţii.

- Nu este momentul să te înduioşezi, interveni subit Jon, cu o voce dură.

Lucy îl fulgeră cu privirea. Cum avea oare curajul să se arate atât de insensibil într-o asemenea clipă?

- ... Chiar dacă este foarte frumos, adăugă pe un ton îndrăzneţ.
- Vorbeşti despre bebeluşul meu, doctore? interveni Maureen.

Ii voi da numele de Luke, în cinstea domnişoarei Glissold.

- Cred că Lucy va fi mai potrivit, declară Jon adresându-i tinerei infirmiere un zâmbet seducător.

- Pentru un băiat? se miră Maureen.

- Nu, pentru o fată, o corectă el.

Doamna Grantham făcu ochii mari de uimire.

- Dar este minunat! exclamă. întotdeauna am visat să am o... chiar dacă asta îl va contraria pe tatăl său.

Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului. Toată lumea se bucura s-o salute pe mica pasageră, care de acum răspundea la numele de Lucy. Se dădu chiar şi o petrecere în onoarea sa.

Cu toate că nu participă la serbare, Lucy se simţea liberă şi fericită. Se părea că în sfârşit, tocmai alungase fantoma unui prieten mort la Boonoo.

Simţea o adâncă recunoştinţă faţă de pruncul care dormea liniştit în leagăn. Era aproape tristă la gândul să se despartă de această fiinţă căreia îi datora, într-un anumit fel, regăsirea încrederii în sine.

într-adevăr, a doua zi „Trandafirul coloniilor“ va arunca ancora în largul insulei Daybell, capătul călătoriei doamnei Grantham.

Dar nu-i păsa. îi mai rămăsese ceva timp de petrecut lângă mica sa protejată, lângă copila pe care o readusese la viaţă.

Capitolul 1

Jon consideră că tânăra mamă nu putea debarca deja, deoarece trebuia să-şi revină mai întâi, după oboseala naşterii. Comandantul acceptă cu foarte multă amabilitate să întârzie sosirea la Daybell.

După o călătorie fără probleme, „Trandafirul coloniilor“ aruncă în cele din urmă ancora într-un mic golf, mărginit de cocotieri. Ascunsă printre copacii înalţi, se zărea o casă mare, albă, cu colonade.

Roz de încântare, Maureen, aştepta cu nerăbdare pe puntea navei, să-i prezinte nou-născuta soţului. O escortaseră toţi pasagerii şi îşi manifestau zgomotos graba de a asista la bucuria tinerei perechi.

Pe toate chipurile se citi consternarea, când apăru un bărbat rece şi sever, care declară în loc de bun venit:

- Să nu-mi spui că de data aceasta n-ai întârziat. Te aştept de mai mult de cincisprezece zile.

Se întrerupse totuşi în faţa expresiei indignate a martorilor din jurul lor. In acea clipă, domnul Grantham îşi reveni şi se întoarse spre comandant.

- Vă mulţumesc că aţi avut grijă de soţia mea, continuă, pe un ton mai amabil. Este atât de nepăsătoare! Are nevoie de cineva care s-o supravegheze puţin. Dat fiind că nava se află în largul proprietăţii mele, n-ar fi elegant să nu vă ofer ospitalitate pentru echipajul şi pentru călătorii dumneavoastră.

Indiferenţa domnului Grantham o şocase profund şi pe Lucy.

- Dacă doriţi, îi propuse lui Maureen, pot să vă ajut, deoarece soţul nu pare hotărât să se ocupe de dumneavoastră.

- Oh, trebuie să-l înţelegeţi. Are multă treabă şi se consacră

mai ales invitaţilor şi apoi... detestă să-şi exteriorizeze sentimentele în faţa străinilor. Să ştiţi că-l cunosc bine. Totuşi, voi fi într-adevăr fericită să vă ţin pe lângă mine câteva ore în plus.

Zis şi făcut. Maureen şi Lucy se îmbarcară într-o şalupă care le lăsă la câţiva metri de locuinţa familiei Grantham. Când tânăra mamă vru să-şi ducă una dintre valize acasă, Lucy o împiedică.

- Mă ocup eu de tot, o linişti. Nu vă faceţi griji pentru nimic. Cu siguranţă, vă grăbiţi să intraţi.

Maureen îi zâmbi şi se grăbi spre casa mare. Aşa că Lucy se îndreptă spre bagajele pe care marinarii le aşezaseră pe nisip. De-abia puse mâna pe o geantă de călătorie, că sângele îi îngheţă în vene.

Un strigăt tocmai sfâşiase liniştea. „Un copil“, se gândi imediat. Chemarea venea dinspre o barieră stâncoasă, care înainta în mare.

Lucy începu imediat să alerge în direcţia ţipătului. De-abia făcu câţiva paşi şi-l zări pe Jon. începuse să escaladeze pietrele enorme. Aşa că, din câţiva paşi rapizi, i se alătură.

- Ai auzit şi tu? îl întrebă.

- Da, în timp că mă întorceam spre şalupă, pentru a mă duce la bord.

- Nu reuşesc să stabilesc cu exactitate provenienţa.

Cu aceste cuvinte, aruncă o privire disperată spre plaja care se întindea în faţa lor. Nu văzu decât oceanul, care părea languros şi scânteietor sub ţărmul atât de alb... nimic altceva...

Subit, un strigăt sparse din nou liniştea.

- Pe aici! exclamă Jon şi se repezi spre vârful barierei. Cu siguranţă, s-a blocat între două stânci. Nu se ştie niciodată ce-i trece prin cap unui copil.

Se opriră pe culme, cu respiraţia tăiată. Lucy strigă din toate puterile, dar în zadar.

- Ia-o pe latura asta, ordonă Jon. Inspectează fiecare crăpătură. Probabil s-a refugiat într-un loc inaccesibil.

Lucy se supuse imediat, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nebună de îngrijorare, cercetă o parte a îngrămădirii de stânci. După un lung tur de inspectare, din păcate fără rezultat, i se alătură lui Jon, la punctul de plecare. Şi el se întoarse cu capul plecat.

- Avem nevoie de ajutor, decretă medicul. în doi, ne vor trebui zile întregi pentru a cerceta toate ascunzătorile posibile.

- Ai dreptate, alerg să caut, replică Lucy.

Se pregătea să-şi pună hotărârea în practică şi zări un drapel reprezentând un craniu şi nişte tibii, care evident, proveneau din magazinul de pe „Trandafirul coloniilor".

Fulgerător, prin minte îi trecu un gând. Philip! Prietenul nedespărţit al lui Henry! Il observase la bord, înarmat cu acea emblemă sinistră a piraţilor. Probabil scăpase de sub supravegherea celorlalţi pasageri, care erau foarte ocupaţi să viziteze plantaţia de cafea a domnului Grantham.

Lucy ridică trofeul curajosului băieţel. Il pierduse probabil fără să-şi dea seama, deoarece nu era nimeni în împrejurimi.

Scoase un oftat decepţionat şi-i împărtăşi lui Jon descoperirea sa.

- Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, declară acesta. Ne trebuie...

- Jon! îl întrerupse Lucy. Nişte urme, acolo...

Intr-adevăr, între două pietre enorme, se afla imprimată pe

nisip urma a două picioare mici.

- Priveşte! exclamă ea. S-ar spune că se opresc brusc aici.

- Ai dreptate. Cum naiba...

Aceste mărturii preţioase ale trecerii lui Philip dispăreau de fapt la capătul unei ieşiri care dădea perpendicular spre mare. Jon se aplecă şi observă un fel de terasă. Sări imediat la poalele stâncilor. Lucy urmări cu nelinişte deplasările medicului. Subit, rămase invizibil timp de câteva minute, care
i se părură ore, tinerei fete. Când în sfârşit reveni, o cută de îngrijorare îi brăzda fruntea.

- Jon! Nu-mi spune că...

- Nu, îi răspunse cu o voce răguşită. L-am zărit. Este într-adevăr vorba despre Philip. Cred că a leşinat.

- Nu eşti sigur?

- Nu l-am putut atinge. Este înţepenit într-o gaură şi nu sunt destul de slab pentru a mă strecura până la el...

- Dacă am cere concursul unui alt copil, mai...

- Cum speri să-i dirijezi mişcările? în plus, nu va avea forţa fizică să-l tragă. Fără să pui la socoteală că riscă să-l rănească grav în acea clipă.

Se întrerupse. Teama îi tulbura privirea, de obicei atât de limpede.

- Şi apoi... marea urcă, spuse în continuare.

Lucy avu impresia că inima i se opreşte în piept. Era de neconceput să aştepte mai mult. Ascultând doar de curajul său, sări şi i se alătură lui Jon. îl întrebă unde era copilul. Acesta îi indică la nivelul situat uşor mai jos, intrarea unei mici crevase, al cărui fund era căptuşit cu nisip uscat. Prin sosirea valurilor, acest refugiu se va transforma inevitabil, într-o capcană mortală.

- Jon, ce vom face? îl întrebă, în culmea îngrijorării.

Medicul tăcea. Nu scăpa din ochi deschiderea peşterii.

- Poate nişte bărbaţi vor fi în stare să deplaseze aceste stânci... îi sugeră Lucy, în disperare de cauză. Dar nu, este imposibil... Oh! Nu ştiu ce să mai cred...

- Oricum, nu vom avea timp! Valurile se apropie deja. Philip! îl strigă din toate puterile.

Imediat, Lucy îşi uni vocea cu a lui. Brusc, le răspunse un strigăt. Slavă Domnului, copilul îşi recăpătase cunoştinţa. Totuşi, părea atât de speriat, încât se întrebară dacă era în stare să-şi păstreze sângele-rece.

- Philip! Ieşi de acolo, ordonă Jon.

- Este inutil, îl întrerupse Lucy. Ii este atât de frică, încât nu va îndrăzni să urce niciodată.

- Totuşi, în cinci minute marea va inunda crevasa! Philip, ascultă-mă. Strecoară-te spre intrare şi întinde-mi mâna, insistă Jon.

O clipă, crezură că găsiseseră soluţia, deoarece îl zăriră, în semiobscuritate pe Philip care se târa spre ei. Insă în timpul drumului, se prăbuşi plângând.

- Nu pot. Este prea jos, suspină.

- N-are importanţă, îl linişti Jon, cu o voce fermă. Dă-mi măcar un deget.

- Nu... ajung până acolo, hohoti Philip.

Lucy îşi dădu subit seama că numai ea era în măsură să aducă băiatul. Işi aminti că participase la un exerciţiu asemănător la Boonoo. Era vorba să se ducă să ia un rănit, care se afla într-un loc practic inaccesibil. O făcuse deja... o singură dată.

Totuşi, va fi oare în stare să repete isprava?

Deodată, îl auzi pe Philip strigând după ajutor. Un val mai puternic decât celelalte pătrunsese în cavitatea adâncă. Imediat, hotărârea fu luată.

- Mă duc acolo, îi spuse lui Jon.

- In nici un caz, refuză acesta, prinzând-o de cot.

- Nu te nelinişti. Face parte din stagiul de infirmieră. Şi apoi... în curând, va fi prea târziu...

- Nu te cred.

- N-am timp să te conving.

înainte de a o putea reţine cu adevărat, Lucy îi scăpă printr-un gest abil şi se aruncă la nivelul inferior, până la intrarea în grotă. Acolo, se întinse şi-şi trecu braţele prin deschidere. Apoi, cu precauţie, îşi introduse capul, umerii şi bustul prin împingere cu picioarele, cum îi văzuse deja deseori făcând pe colegii de spital.

în sfârşit, spre marea sa uşurare, reuşi să pătrundă în cavitatea îngustă. Ajunsese la timp. La capătul puterilor, Philip plângea, îngrozit. Din fericire, nu era rănit, părea doar şocat.

Lucy încercă să nu se lase înduioşată de lacrimile copilului. îl cără până la ieşire şi-l împinse spre exterior. Din fericire, era mic de statură şi nu avu nici o dificultate să-l scoată la aer liber.

- Acum tu, o îndemnă vocea neliniştită a lui Jon. Micuţul este salvat.

Dacă îi fusese relativ uşor să intre, Lucy nu-şi dăduse seama că-i va fi mai puţin la îndemână să iasă. Capcana se închisese peste ea, în timp ce stâncile îşi ridicau vârfurile ascuţite, ameninţătoare. La cea mai mică mişcare greşită, ar putea fi sfâşiată fără a reuşi să scape.

Cu toate acestea, trebuia să acţioneze rapid. Avea deja apa până la talie.

încercă să-şi strecoare capul prin cavitate, dar nu reuşi decât să se julească în muchiile tăioase. Brusc, inima începu să-i bată cu putere. Nu-l mai auzea pe Jon. Oare plecase? O părăsise?

Simţi subit un şoc. Aruncă o privire prin deschizătură şi... îl zări pe medic. Inarmat cu o bucată de piatră, se străduia să lărgească groapa.

- Atenţie domnule, strigă Philip. Iată un val mare.

- Repede, Lucy. Respiră adânc şi ţine capul cât mai sus posibil. Când apa se va retrage, profită de curent pentru a trece.

Ea nu avu timp să-i răspundă, deoarece apa ţâşni deja cu un muget sinistru. In ciuda eforturilor, Lucy fu acoperită ca un pai. Valul o proiectă cu violenţă în perete, doborând-o pe jumătate.

Totuşi, îşi păstră mintea suficient de lucidă pentru a se strecura afară când marea se retrăgea. Mişcarea mareei îi dădu energia de a ieşi în întregime.

In sfârşit, era liberă.

Câteva clipe mai târziu, urca spre vârful barierei în compania lui Jon şi a micului Philip. Când medicul îi întinse mâna pentru a o ajuta să se caţere pe o stâncă mare, observă că degetele îi erau acoperite de sânge. Se tăiase îngrozitor, încercând să lărgească deschiderea grotei.

- Eşti rănit! exclamă.

- Imi închipui că şi tu. Probabil eşti înţepenită din cauza contuziilor.

- Este adevărat. Parcă a trecut peste mine ruloul unui compresor, zâmbi Lucy.

- Toate acestea din cauza unui băieţel imprudent, oftă Jon.

- Vorbiţi despre mine, nu-i aşa? exclamă cu mândrie Philip, care bătu imediat în retragere în faţa privirii furioase a medicului.

- înainte de a ne alătura celorlalţi, ce hotărâm? îl vom pârî oare pe acest tânăr iresponsabil părinţilor?

- Oh, nu, domnule imploră copilul. Altfel, mama îmi va da o bătaie teribilă.

- Cred că a fost destul de pedepsit, interveni Lucy. Sunt sigură că data viitoare va fi mai cuminte. Să sperăm doar că şocul pe care l-a suferit nu va avea consecinţe grave.

- Nu. Acesta se va reduce, probabil, la o migrenă şi, în cel mai rău caz, la nişte coşmaruri. Apropo, n-ai urmat niciodată antrenamente speciale la Boonoo?

- Nu...

- Dacă nu ţi-ai fi asumat riscul, la ora aceasta, Philip ar fi fost mort, înecat. Hotărât lucru, ai foarte mult curaj, Lucy, adăugă cu o licărire admirativă în privire.

Complimentul o făcu să roşească. Ce n-ar fi dat, în acea clipă, pentru a se cuibări în braţele lui Jon! Evident, această aventură penibilă îi deschisese bine ochii faţă de...

- în realitate, îi sunt recunoscătoare lui Philip că mi-a dat ocazia să-mi recapăt încrederea. Ca şi cu mica Lucy Grantham, mi-am dat seama că, în sfârşit, sunt în stare să mă comport ca o adevărată profesionistă.

- Ei bine, este perfect, comentă Jon tăios. Iată că, cel puţin tu, ai ieşit din încurcătură. Dumnezeule, măcar dacă...

După o privire tristă asupra mâinilor, tăcu şi se îndreptă spre grupul de pasageri care vizita plantaţia. Imediat ce-şi văzu fiul murdar şi rupt, mama lui Philip scoase un strigăt de dezaprobare.

- Doctorul şi domnişoara Glissold sunt complet uzi, se apără

micuţul.

- Ce facem? întrebă Jon oftând. Îl pârâm, sau păstrăm tăcerea, în ciuda tuturor?

- Fie-ţi milă! replică Lucy râzând. Sunt prea obosită ca să încep o lungă explicaţie. Nu mai visez decât o baie foarte caldă.

Câteva ore mai târziu, era gata. Se schimbase acasă la Maureen şi, după ce-şi luă rămas-bun de la noua prietenă, se întoarse spre „Trandafirul coloniilor“.

Era puţin tristă s-o părăsească pe tânăra mamă şi pe fetiţa ei, totuşi, când Jon trecu s-o ia la cină, îşi regăsi toată voioşia.

Intrând în sufragerie, la braţul său, Lucy simţi o stare de bine, care o tulbură profund.

Nu mai avea importanţă atitudinea imprevizibilă a lui Jon, acum o ştia, îl iubea din tot sufletul.

Capitolul 8

Când îi văzu pătrunzând în sufragerie, doctorul Fischer le făcu imediat semn să se aşeze la masa lui. Profesorul părea dornic să abordeze cu Jon probleme de ordin profesional.

- Cred că va fi necesar să-l internăm pe domnul Millard, imediat ce vom ajunge la Dauphin, capitala insulei Mica Franţă. Mi-e teamă că nu va suporta călătoria de întoarcere.

- Este şi părerea mea, încuviinţă Jon. Starea sa nu încetează să se agraveze.

- I-am vorbit căpitanului. A pornit în direcţia acestei regiuni încântătoare mai degrabă decât prevăzuse. Indiferent de părerea bolnavului, îl vom încredinţa autorităţilor medicale ale locului.

Lucy asculta această conversaţie cu o ureche distrată. Desigur, simţea multă prietenie pentru dragul domn Millard, totuşi, mintea îi era permanent obsedată de Jon. De acum, îi ocupa şi cel mai mic

gând.

Oare el îi împărtăşea iubirea? Nu îndrăznea să spere. In sinea sa, era gata să-şi dea viaţa pentru ca el să-şi regăsească bucuria de a trăi.

Când se culcă, după cină, avea în minte o mulţime de gânduri contradictorii. Ii fu foarte greu să adoarmă şi se răsucea nervoasă în pat.

De-abia începuseră să i se îngreuneze pleoapele, când în uşă răsunară sub lovituri puternice. Lucy se ridică şi cu un mers nesigur, îşi îmbrăcă automat capotul.

Oare cine putea bate, la o asemenea oră? Când deschise, inima îi sări în piept. Era Jon.

- Vino repede, Lucy, spuse acesta pe un ton repezit. Domnului Millard îi este mai rău. Mi-e teamă să nu aibă o hemoragie internă.

- Mă îmbrac şi sosesc imediat. Unde este?

- In cabina mea, unde a venit să se refugieze în speranţa că voi scoate o nouă poţiune magică din sacul meu de scamator.

- Sărmanul! oftă Lucy.

- Nu-l plânge prea mult. Ceea ce i se întâmplă era previzibil, exclamă medicul, cu o voce dură.

Brusc, Lucy îl regăsi pe bărbatul arogant şi cinic, pe care-l cunoştea atât de bine.

Cu toate acestea, n-avea timp să stea pe gânduri, deoarece o aşteptau alte treburi mai urgente. Intră cuminte în cabină, îşi îmbrăcă în grabă uniforma şi i se alătură medicului care măsura nerăbdător culoarul.

Indată ce o văzu, o întâmpină cu o privire enervată. Oare unde era acel Jon care atacase peretele stâncos, pentru a o elibera? Cel care îi arătase atâta solicitudine!

- Presupun că ai mai lucrat deja într-un bloc operator? o întrebă pe neaşteptate.

Ea tresări. Această întrebare venea s-o lovească direct în inimă şi-i trezea amintirea acelei ultime operaţii la care asistase... cea care îl costase pe Larry viaţa.

- Eu... da, puţin, bâigui. De ce?

- Nu este încă nimic hotărât, totuşi, probabil nu există altă alternativă pentru a-l salva pe domnul Millard.

Lucy nu fu capabilă nici de cel mai mic comentariu. Simţi cum teama i se răspândea în toate fibrele fiinţei sale. Când împinse uşa infirmeriei, retrăi cu o precizie înnebunitoare toate evenimentele din acea zi tragică în care Larry... Asta dură cât o ameţeală, suficient ca toată încrederea pe care credea că şi-o regăsise, să dispară.

Oricum, cu preţul unui imens efort de voinţă, reuşi să-şi revină şi să-l ajute pe Jon la pregătirea instrumentelor chirurgicale. Trebuia ca totul să fie gata, pentru cazul în care sărmanul domn Millard ar fi avut nevoie de ele.

Jon se agita, fără să pară a remarca prezenţa tinerei fete, a cărei inimă se strânse văzându-l atât de indiferent. Totuşi n-avea oare şi ea nevoie cu disperare de puţină căldură şi prietenie?

Când pregătirile fură încheiate, Jon o lăsă singură. Atunci, începu o aşteptare insuportabilă. Pentru a-şi înşela nervozitatea, Lucy începu să meargă în lung şi-n lat. Oare intervenţia va avea loc? Nu ştia. Nu era nimic hotărât şi începu să spere vag că nu se va întâmpla nimic. Pe neaşteptate, doctorul Fischer o sună pe telefonul interior.

Când pătrunse în birou, aerul grav al specialistului o frapă.

- Jon şi cu mine tocmai l-am examinat pe domnul Millard, declară cu o severitate care contrasta cu jovialitatea sa obişnuită. Se pare că s-a format un ulcer în duoden şi a perforat peretele intestinului. Aşa că trebuie să facem o gastroectomie.

- Da, doctorul Saul mi-a vorbit despre asta. Totul este pregătit.

Sprâncenele profesorului se ridicară. Intoarse spre Jon o privire întrebătoare.

- Adevărat? se miră.

- Da, mi-am luat această libertate, replică Jon.

- Libertate? Dar, dragul meu, este vorba despre pacientul dumitale, nu despre al meu.

- Dar până la un anumit punct. Oare nu sunteţi dumneavoastră chirurgul?

- Ca şi dumneata, mi se pare. Iată de ce îţi cedez locul.

- Dar eu...

- Fugi de aici! se înfurie doctorul Fischer. Ai făcut, mai înainte, acest gen de intervenţii de sute de ori, nu-i aşa?

- Desigur, totuşi...

- Pentru dumneata, acum sau niciodată este momentul să-ţi reiei meseria adevărată. Experienţa şi îndemânarea dumitale naturală vor atenua eventualele deficienţe ale degetelor...

- Imi acordaţi încredere! îl ironiză Jon cu un rictus trist.

- Da şi pe drept cuvânt, replică grav specialistul.

Jon se întoarse. Umerii păreau că i se încovoiaseră sub greutatea unei poveri greu de suportat. După un minut de ezitare, exclamă cu voce fermă:

- Astăzi, nu se pune problema.

Cu aceste cuvinte definitive, se închise într-o tăcere din care, evident, nu dorea să iasă.

- Jon! insistă doctorul Fischer. Ce înseamnă asta?

- Mâinile nu-i sunt în stare... interveni în acea clipă Lucy.

- Da, ştiu, replică profesorul cu enervare. Domnişoară Glissold, mi-aţi promis totuşi că...

- Nu, nu despre asta este vorba. în această după-amiază, doctorul Saul s-a rănit la degete, îi explică infirmiera.

- Este adevărat, Jon? Desigur, sunt tumefiate, constată el examinându-le. Ce s-a întâmplat?

- Micul Philip s-a strecurat în mod imprudent într-o crevasă, din care îi era imposibil să iasă. Din fericire, domnişoara Glissold a reuşit să-l scoată de acolo.

- Şi dumneata eşti rănită? o întrebă doctorul Fischer pe Lucy.

- Nu, n-am decât nişte contuzii, zâmbi aceasta. Totuşi, doctorul Saul nu v-a spus că a încercat să lărgească deschiderea grotei pentru a mă elibera, fărâmiţând stânca ajutat de o piatră mare şi...

- Dar n-am ştiut nimic! exclamă specialistul.

- Am considerat că este mai prudent să nu-i speriem pe părinţii copilului, explică Jon. Niciodată nu ne-am gândit că...

- Că veţi fi puşi în situaţia de a face o intervenţie, completă profesorul. înţeleg. Lasă-mă să-ţi examinez rănile.

Cu un nod în gât, Lucy îl văzu cercetând cu grijă plăgile lui Jon.

- într-adevăr. Nu eşti nici măcar în măsură să mă asişti. Domnişoara Glissold va fi obligată să te înlocuiască.

- Eu? exclamă aceasta.

- Degetele dumitale sunt intacte, cred, ripostă doctorul Fischer, cu nerăbdare. In aceste condiţii, mă vei ajuta să operez. Indrăznesc să sper că nu vei leşina în timpul intervenţiei.

Lucy tresări. Fulgerător, se revăzu prăbuşită într-un colţ al blocului operator, scuturată de suspine.

- Cred că voi face faţă, afirmă totuşi, străduindu-se să-şi alunge penibila amintire.

- Haide, îmi închipui că ai mai asistat deja un chirurg.

- Nu chiar. Eram ajutoarea infirmierei şefe, atâta tot.

- Ei bine, acum sau niciodată, este momentul să începi. Doctorul Saul îţi va explica totul în amănunt. El va fi cel care va face anestezia, nu-i aşa?

- Bineînţeles, încuviinţă Jon.

Lucy percepu în vocea sa o tristeţe de nespus. Dar nu-i admiră mai puţin curajul. In ciuda problemelor, acceptă să participe la intervenţie, mai mult în calitate de asistent, decât în calitate de chirurg.

Lucy îi urmă docilă pe cei doi medici până la cabina lui Jon, în care se odihnea domnul Millard. Sărmanul bărbat era pe jumătate inconştient, cu siguranţă din cauza durerii.

Cu ajutorul a doi stewarzi, îl conduseseră pe bolnav până în sala de tratamente, transformată pentru acea ocazie în bloc operator. Jon îl adormi imediat.

Văzându-l pe bietul bărbat adâncit în somn, Lucy se gândi o clipă la Larry... Din fericire, ordinele autoritare ale doctorului Fischer, o aduseră la realitate. Inainte de orice, trebuia să se gândească să-l asiste pe acesta din urmă cât mai eficient posibil şi să uite... că, poate, domnul Millard nu se va mai trezi...

Doctorul Fischer lucra repede şi bine. în tot timpul operaţiei, Lucy îl privi făcând mişcări precise şi energice, ca printr-o lentilă deformantă. Avea impresia că se mişcă într-un fel de nor. Nu ieşi

din el până când bolnavul nu fu instalat pe unul din paturile infirmeriei. După toate aparenţele, era în afară de pericol.

- Totul s-a desfăşurat perfect, sublinie doctorul Fischer. Mulţumesc, domnişoară Glissold, de asemenea şi dumitale, Jon.

- Am făcut ce-am putut mai bine, replică acesta.

Lucy înţelese imediat ce voia să spună. îi ghicea amărăciunea de a nu fi fost decât asistentul doctorului Fischer.

- Esenţialul este că totul s-a terminat de minune, în interesul pacientului nostru, bâigui Lucy, adresându-i un zâmbet liniştitor. Ai avut dreptate. Răsăritul soarelui este cea mai bună oră pentru a reuşi orice.

- Da, este speranţa unei vieţi noi, a unor noi orizonturi, îi replică Jon gânditor.

- Sper ca acesta să fie un nou început pentru fiecare dintre noi, accentuă Lucy, privindu-l cu intensitate.

- Mi-o doresc din tot sufletul, răspunse el.

Cu aceste cuvinte, îi mângâie uşor obrazul. Lucy îşi simţi brusc sângele zvâcnind în tâmple şi o cuprinse o căldură plăcută. Pentru o secundă, avu tentaţia de a i se arunca în braţe. Dar nu ştia cu ce reflecţie cinică ar fi gratificat-o.

Aşa că se îndepărtă instinctiv. Se pregătea să-i vorbească, dar zări o licărire sarcastică în ochii medicului. Ii observase descumpănirea şi... se amuza.

Pentru Lucy, era mai mult decât putea să suporte. Plecă aproape în fugă şi se repezi în cabină. Era tulburată deodată de neliniştea pe care Jon o trezea în ea şi mai ales de certitudinea că gestul său fusese dictat pur şi simplu de una dintre acele neaşteptate schimbări ale dispoziţiei, cu care se obişnuise.

A doua zi, când apăru pe punte, era obosită şi trasă la faţă.

Făcu câţiva paşi, în speranţa de a-şi regăsi forma.

„Trandafirul coloniilor“ îşi reluase viteza de croazieră. Cu siguranţă, comandantul considerase inutil să se grăbească spre Dauphin, deoarece domnul Millard era acum în afară de pericol. Rezervase această escală în Mica Franţă pentru mai târziu.

De altfel, această perspectivă părea să-i încânte pe toţi pasagerii vaporului. Toţi se distrau, închipuindu-şi o mie şi una de plăceri pe care le promitea acel Paris în miniatură.

Cât despre Lucy, era foarte departe de toate aceste preocupări. Trebuia să se consacre bolnavilor săi, în cazul de faţă lui Benjy şi curajosului domn Millard.

Acesta din urmă părea că se schimbase. Era mai gânditor şi mai ponderat. Desigur, era încă sub şocul operaţiei. Dar Lucy presimţea că nu era singurul motiv. Inţelesese, cu siguranţă, valoarea reală a sfaturilor lui Jon, după ce fusese atât de aproape de moarte.

Se pregătea să-i prepare medicamentele, când în sala de tratamente intră pe neaşteptate doamna Filson. Părea mai agitată ca niciodată şi cearcăne mari, negre îi conturau ochii.

- Am aflat că doctorul Fischer a efectuat o intervenţie, exclamă aceasta.

- Da, tocmai a operat un bolnav cu perforaţie intestinală, mărturisi Lucy. însă ştiţi, Benjy şi el erau cazuri de urgenţă. îi era imposibil să facă altfel.

- La fel este şi micul meu Anthony...

- Doamnă Filson! Am discutat deja îndelung. V-am mai spus că doctorul Fischer era hotărât să nu intervină decât în cazuri extreme.

- Pentru fiul meu, este o problemă de viaţă sau de...

- Vă rog, o întrerupse Lucy, faceţi un efort.

- Ce vreţi... Sunt atât de neliniştită!

- îmi dau seama, declară Lucy, tristă. Dar să nu doriţi totuşi, ca Anthony să aibă o criză care să-l oblige pe profesor să... se ocupe de el. Asta ar putea însemna... sfârşitul, continuă cu o voce nesigură.

- Credeţi oare, că asta este viaţă pentru el? îi este interzis chiar să se joace cu copiii de vârsta lui.

- îmi pare rău, doamnă Filson, dar vă repet, doctorul Fischer nu va încerca nimic...

Avu impresia că vorbele sale o loviseră pe nefericita interlocutoare asemenea unui trăsnet. Se clătină o clipă... totuşi, reuşi să-şi revină şi încercă, fără rezultat, să vorbească. în acelaşi timp, emoţia era atât de puternică, încât nu scoase nici un sunet. La capătul răbdării, îşi luă rămas-bun aproape în fugă. Cu siguranţă se ducea în cabină, să plângă.

„Poate că singurătatea o va ajuta să accepte realitatea atât de greu de suportat“, se gândi Lucy, cu un oftat profund. Oare de ce trebuia să facă pe consolatoarea, când spunea adevăruri insuportabile unor femei ca doamna Filson?

Pregătindu-se să intre în sala în care se aflau Benjy şi domnul Millard, îşi spuse că această croazieră considerată de toţi ca o sinecură, se dovedise mult mai grea.

Ca pentru a-i da dreptate, descoperi în sala de aşteptare o tânără fată al cărui picior s-a umflat şi o durea. Aceasta părea că suferă ca o martiră şi-şi plătea dur imprudenţa.

Intr-adevăr, profitase de o escală a „Trandafirului coloniilor“ într-una dintre minunatele insule, asemănătoare unui fir de nisip alb

pe suprafaţa albăstrie a oceanului. Impreună cu prietenele sale, se plimbase prin apă, care părea atât de liniştită.

Aşa că Glenda călcase pe un arici de mare. Mai mulţi dintre ţepii lui teribili se aflau încă înfipţi în carne.

Jon o sfătui pe Lucy să-i facă o injecţie, deoarece acele animale erau veninoase în aceste regiuni. Era ocupată să panseze rana, când o cuprinse subit o uşoară ameţeală. Probabil din cauza lipsei de somn.

Işi duse automat mâna la tâmplă, ca şi când acest simplu gest era în stare s-o liniştească. El nu scăpă ochiului experimentat al lui Jon.

- Ar trebui să te odihneşti puţin, îi declară. Ai avut o noapte foarte încărcată.

- Nu, n-are rost. Avem destui bolnavi la infirmerie. Referitor la asta, se va pune o problemă... puţin spinoasă. N-o putem lăsa pe Glenda în aceeaşi încăpere cu domnul Millard şi cu Benjy. Este o problemă de principiu.

- Preferi probabil să te ocupi absolut singură de pescuitorul nostru de perle, o ironiză Jon, cu o licărire sarcastică în privire.

Lucy avu o tresărire de revoltă. Ce-şi imagina oare? îşi muşcă buza, pentru a nu-i riposta usturător.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă pe un ton dur.

- Fă cum crezi, îi replică medicul, ridicând din umeri. N-are importanţă.

Cu aceste cuvinte, o părăsi adresându-i o privire sfidătoare. Oare de ce o trata ca pe o străină?

Era prea obosită să-şi ducă gândul mai departe. Se mulţumi să pună noul acces de proastă dispoziţie pe seama caracterului

capricios al lui Jon.

O instală pe Glenda în cabina sa şi tânăra pacientă îşi reveni foarte repede. într-adevăr, la mijlocul după-amiezii, o descoperi în timp ce-şi machia cu grijă ochii albaştri. în ciuda rănii, era mai mult ca niciodată hotărâtă să participe la balul costumat, care se dădea în acea seară, pe punte.

- îmi este teamă că nu vei fi în stare să dansezi, o dojeni cu amabilitate Lucy.

- Tocmai am o rochie încântătoare! se lamentă Glenda. Şi apoi, ar fi îngrozitor ca ceilalţi să se amuze pe ring, fără mine.

- Poate există un mijloc... De ce n-ai asista la petrecere, deghizată în regina insulelor, cu o coroniţă de flori în păr? Aşezată comod într-un fotoliu, vei da astfel impresia că tronezi. Cât despre mine, îţi voi servi într-un fel, ca doamnă de companie. Asta ar justifica prezenţa mea alături.

- Splendid! exclamă Glenda, bătând din palme. Va fi chiar mai amuzant decât să-i urmez pe ceilalţi... Totuşi, ezită subit, mi-ar plăcea să-ţi scoţi uniforma asta oribilă... Altfel, nimeni nu va crede în personajul meu de regină.

- Iată ceva plictisitor... N-am nici un costum.

- Se povesteşte că doctorul Saul v-ar fi oferit o jupă folclorică în timpul escalei la Moresby, declară Glenda cu maliţiozitate.

Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Nu ştia că medicul şi cu ea se aflau în centrul conversaţiilor pasagerilor. Numai Dumnezeu ştia ce-şi imaginau.

- Vor fi zeci de fete tinere îmbrăcate ca locuitoarele din Tahiti... îi replică, străduindu-se să-şi ascundă jena.

- Cu siguranţă, nu. Toate au îmbrăcat această ţinută cel puţin o

dată. Doar nu credeţi că o vor îmbrăca a doua oară.

- Dar acest veşmânt nu se potriveşte deloc cu culoarea părului meu, pretextă Lucy, ca ultim argument.

- Asta nu este o problemă. Prietena mea Pamela vă va împrumuta o perucă.

- Cum asta?

- Da, are o adevărată colecţie. Vă va face de asemenea un machiaj asortat cu ochii albaştri. Veţi fi superbă, se entuziasmă tânăra fată.

- Ei bine, îmi este imposibil să accept... şi... va trebui să cer mai înainte părerea doctorului Saul.

- In nici un caz! o sfătui Glenda, cu un zâmbet cu subînţeles. Trebuie să-i facem o surpriză.

Lucy oftă adânc, descurajată. Argumentele Glendei erau de necombătut, aşa că ar fi fost neelegant să nu cedeze. In plus, gândul la această idee puţin nebunească, începu să-i placă. Cine o va recunoaşte sub acea nouă înfăţişare? La urma urmei, putea să fie amuzant.

Evident, Jon îi permisese Glendei să asiste la bal.

- Voi veni să controlez dacă totul va fi bine, îi declară medicul.

- Nu prea curând, sper, se fandosi ea, pe un ton misterios.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Absolut nimic, glumeam, murmură roşind.

Când veni seara, Glenda reuşi asupra lui Lucy un adevărat miracol. Tinerei infirmiere îi fu greu să se recunoască în acea seducătoare femeie din Tahiti, cu bucle mari, brunet.

în schimb, Lucy îşi ajută prietena să se transforme în regină legendară. Stratagema reuşi dincolo de aşteptări. Glenda, o dată instalată în fotoliu, repurtă numeroase succese printre tinerii

pasageri.

Alături de ea, Lucy intriga asistenţa. Fiecare se întreba cine era această necunoscută şi mai ales de unde venea.

Cu zâmbetul pe buze, se mişca printre mexicani cu largi sombrero, piraţi înarmaţi cu săbii de abordaj din lemn argintiu şi japoneze în chimonouri de mătase. în această mulţime pestriţă, o recunoscu brusc pe Jill Jones, costumată în prinţesă persană.

- S-au cuminţit copiii? o întrebă Lucy cu amabilitate.

- Da... dar cine sunteţi? se miră tânăra femeie.

- Haideţi, nu vă amintiţi de mine? V-am înlocuit în camera copiilor, în fiecare zi, la prânz, îi răspunse zâmbind.

Ochii lui Jill se măriră de stupoare.

- Lucy! exclamă. Nu te-aş fi recunoscut niciodată.

- Mă bazam pe asta.

- Costumul dumitale este extraordinar de reuşit, te felicit. Priveşte-l pe locotenentul de bord: nu încetează să te fixeze. Probabil se întreabă dacă nu eşti o pasageră clandestină, încheie Jill, clipind cu maliţiozitate din ochi.

In acea clipă, acesta se apropie de ele şi o salută politicos pe Lucy.

- Oare unde v-aţi ascuns? o întrebă cu o privire admirativă. Totuşi, o tânără ca dumneavoastră nu trece neobservată... mai ales dacă este în căutare de companie.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lucy, puţin şocată.

- Purtaţi floarea de hibiscus, la urechea dreaptă. Asta înseamnă că vă căutaţi un bărbat cu care să petreceţi seara.

Lucy tresări, surprinsă, şi se grăbi să refuze această invitaţie mascată. Şi apoi... dacă Jon îi surprindea împreună, Dumnezeu ştie

ce concluzii absurde ar fi tras.

Consideră, aşadar, mai oportun să-l lase între patru ochi cu Jill, care se arăta încântată. Pentru a nu risca să fie deranjată din nou, schimbă locul florii.

Se rezemă cu coatele de bastingaj, pentru a se bucura de aerul călduţ şi de spectacolul oceanului. Luna strălucea, rotundă şi argintie pe catifeaua nopţii, în timp ce o pace deplină domnea peste ape, iar clipocitul uşor al valurilor de coca navei, sporea farmecul serii.

Lucy se întoarse brusc, mânată de un presentiment. La bar, îl zări pe Jon, cu o ţigară în mână şi privind cu insistenţă în direcţia sa. Părea că şovăie. Totuşi, după un ultim fum, îşi stinse ţigara şi veni direct spre ea.

- Pe cine aştepţi, Lucy?

- Eu... m-ai cunoscut, bâigui aceasta. Eşti prima persoană...

- Ce vrei? Este ochiul profesionistului, obişnuit să recunoască pe loc variola, faţă de rujeolă, o ironiză medicul.

- Mulţumesc pentru comparaţie, izbucni Lucy tăios.

- Nu te supăra, te tachinam. în realitate, ochii tăi sunt atât de albaştri, încât este cu adevărat uşor să-i recunoşti. Dar, de ce această floare la ureche? Ai deja un cavaler?

- Nu, de ce?

- Dacă o laşi în acest loc, va trebui să-i ceri comandantului să organizeze o ceremonie de căsătorie. Oare cine este fericitul ales? o ironiză medicul.

- Nu fi stupid, îi replică Lucy, cu obrajii arzând.

încercă să-şi smulgă floarea, cu un gest energic. însă mişcarea îi fu atât de stângace, încât peruca alunecă, eliberându-i pe umeri buclele roşcate.

- Pune-o la loc, îi sugeră Jon, sarcastic. Altfel, admiratorii îţi vor remarca prezenţa printre noi şi se vor grăbi să te curteze. Apropo, oare pot cere permisiunea să-mi depun candidatura?

Lucy ezită o clipă. Oare era serios, sau glumea? Părea gelos... Dar nu, era imposibil. Jon Saul se amuza pe seama ei, ca de obicei.

Dezamăgită de această idee, Lucy aruncă automat în apă floarea care-i împodobea părul.

- Măcar dacă am putea să-i încredinţăm mării deziluziile noastre, declară subit Jon, pe un ton grav.

Lucy nu răspunse nimic. Această nouă aluzie la infirmitatea sa o irită enorm. Oare când va înceta să se gândească doar la el? Când va observa că are alături oameni care-l iubesc în tăcere?

Probabil niciodată. Era prea obsedat de propriile probleme. Lucy îl detestă şi mai mult. De altfel, îşi dorea brusc să nu-l mai revadă în timpul serii.

- Cred că este timpul s-o duc pe Glenda înapoi în cabină, pretextă.

Când ajunse în cameră, serbarea continua încă. Brusc, simţi dorinţa să plângă. Oare de ce n-o invitase Jon să danseze? Din ce motiv n-o ţinuse în braţe? Avea atâta nevoie de el...

Mânată de un impuls irezistibil, ieşi pe culoar. Când ajunse în dreptul cabinei medicului, zări o rază de lumină pe sub uşă. Oare citea, sau se pregătea să se culce?

Nu, cu siguranţă consulta vreun dosar medical. Această idee fu de-ajuns pentru a-i alunga orice hotărâre. Se întoarse în cabină, cu moartea în suflet.

Capitolul 9

„Trandafirul coloniilor“ reuşi în sfârşit să ajungă la Dauphin, la capătul unei călătorii lungi şi puţin monotone. Această perioadă de timp aţâţase imaginaţiile. Intr-adevăr, la bord nu se mai discuta decât despre magazinele franţuzești, despre specialităţile culinare şi despre amabilitatea locuitorilor. Fiecare îşi făurea planuri pentru a petrece cât mai plăcut posibil cele câteva zile în care nava rămânea ancorată în largul Micii Franţe.

Cea mai mare parte a pasagerilor nu cunoşteau deloc Europa. Pentru ei, era ocazia visată de a-şi face o părerte despre viaţa pariziană.

Intrarea în port era prevăzută pentru a doua zi devreme şi toată lumea aştepta evenimentul cu nerăbdare sporită. Pentru această ocazie, se organizase chiar şi o petrecere.

Lucy preferă să se culce foarte devreme. Nu voia să rateze sosirea vaporului. In plus, se simţea teribil de obosită şi de descurajată. In ultimele zile, Jon nu încetase efectiv s-o evite şi nu ştia din ce motiv. Oare pentru că-l părăsise puţin cam brusc în seara balului costumat? Poate. Cu el, se putea şti vreodată...?

Soarele de-abia răsărise, când nava îşi negocia intrarea în port. Manevrele erau delicate, deoarece insula era înconjurată de o centură de recife. Aşa că Lucy urmărea cu mult interes înaintarea lentă a pachebotului.

Pe faleză se distingeau, cu tot mai multă claritate, casele încântătoare cu balcon, aliniate cuminţi în faţa cheiului. Un ponton imens, din lemn, muşca din suprafaţa mării. Acolo erau ancorate vapoarele de mare tonaj.

- Dacă vei avea suficientă răbdare, vei vedea în curând

ambarcaţiunile indigene grăbindu-se în întâmpinarea noastră, declară pe neaşteptate o voce în spatele lui Lucy.

Se întoarse, cu inima palpitând. Din zâmbetul atrăgător al lui Jon, înţelese că se afla într-o minunată stare de spirit. Redevenise acel Jon pe care-l iubea.

- Un insular consideră ca pe o datorie sacră să-şi însoţească musafirul o parte din drum, continuă el.

- Pari să cunoşti bine obiceiurile acestui oraş, remarcă Lucy. Ai mai fost aici, mai înainte?

La aceste cuvinte, îl văzu încordându-se, în timp ce privirea i se pierdea în depărtare. Rămase un timp tăcut, apoi în sfârşit, răspunse în şoaptă.

- Da. Am mai trecut deja pe aici.

Aerul misterios şi răspunsul sibilic, aţâţară curiozitatea lui Lucy. Totuşi, în faţa expresiei întunecate a chipului său, nu îndrăzni să întrebe mai mult.

Pe măsură ce nava înainta, se zărea mulţimea densă şi animată din port. Lucy se amuza încercând să recunoască diferitele naţionalităţi care o compuneau: franţuzoaice de o eleganţă discretă, japoneze cu tradiţionalul obi în jurul taliei, javaneze purtându-şi ultimul născut legat în spate, chinezoiace îmbrăcate în mătase colorată şi localnice cu pielea bronzată de soare.

Deodată, o flotilă de pirogi apăru pe suprafaţa apei şi veni să se aşeze de-o parte şi de alta a navei. Fiecare echipă conţinea circa zece vâslaşi, care se agitau cu energie, pentru a-şi adapta viteza la cea a pachebotului şi a-l escorta până la pontonul din lemn.

- Aveai dreptate, Jon! exclamă Lucy cu entuziasm. Admir îndemânarea şi mai ales forţa fizică a acestor bărbaţi.

- Da, oamenii din aceste ţinuturi sunt muncitori neobosiţi, comentă medicul. Pot face de două ori mai multe treburi decât occidentalii.

- Par să şi râdă foarte uşor, continuă Lucy. Ascultă cât sunt de veseli!

- Este cu siguranţă populaţia cea mai voioasă care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Iţi vei da mai bine seama despre asta când te voi duce să vizitezi oraşul, adăugă Jon cu un zâmbet complice.

- Când asta? exclamă tânăra infirmieră, stupefiată de această propunere neaşteptată. Imediat?

- Nu, te voi lăsa să-ţi bei mai întâi ceaiul şi să mănânci câteva felii de pâine prăjită. Dar ar fi de preferat ca, imediat după aceea, s-o pornim la drum. Dimineaţa este cea mai bună perioadă pentru a descoperi insula. La prânz, soarele pune pe fugă toţi locuitorii, care profită de asta pentru a-şi face siesta şi...

în acea clipă răsună un clopot, anunţând că micul dejun era servit. Jon o invită să meargă în sala restaurantului, în timp ce o bucurie intensă puse stăpânire pe Lucy. Oare se datora atmosferei paradiziace a acelui loc, sau atentei amabilităţi a lui Jon?

După ce mâncară, Lucy se duse în cabină şi îmbrăcă o rochie din bumbac, verde ca apa. Pe această căldură, era de preferat să se îmbrace uşor. Şi apoi, acest veşmânt îi venea de minune. Fu de asemenea şi părerea doamnei Filson, pe care o întâlni în apropierea şalupelor.

- Vă trebuie o pălărie, îi sugeră aceasta. Dacă doriţi, v-o împrumut pe a mea. Nu voi avea nevoie de ea, pentru că rămân la bord.

- Oh! Ce păcat! exclamă Lucy.

- Am mai fost deja de mai multe ori aici... în plus...

în acea clipă, privirea i se aţinti asupra doctorului Fischer, care citea o revistă medicală, instalat comod într-un şezlong. Evident, n-avea nici o intenţie de a coborî pe uscat.

Inima lui Lucy se strânse. Doamna Filson încă nu renunţase la planul său şi va încerca, încă o dată, să obţină o consultaţie de la specialist. Lucy consideră preferabil să nu mai intervină.

Se mulţumi, aşadar, să accepte generoasa ofertă şi i se alătură lui Jon, care o aştepta pe ponton, în compania locotenentului de bord. Lucy se apropia de ei, cu un zâmbet seducător pe buze. Se grăbea să descopere tainele Dauphinului, mai ales alături de medic.

Oexclamaţie o făcu să tresară brusc.

- Dragule! se auzi o voce stridentă.

In acea clipă, văzu o tânără fată încântătoare, îmbrăcată cu
0 rochie înflorată repezindu-se spre Jon şi sărutându-l. Acesta
1 se păru mai întâi puţin derutat, dar n-o respinse pe necunoscută, cum se aştepta Lucy.

Se înfurie când nou-venita se aruncă pur şi simplu de gâtul medicului. Frumos îşi bătuse joc de ea! se gândi Lucy cu ostilitate. Acum îi înţelegea reticenţele de a-i răspunde adineaori. Nu numai că vizitase deja regiunea, dar era, evident, bine cunoscut aici!

Nebună de furie, i se adresă de-a dreptul ofiţerului şi-l rugă să binevoiască să-i servească de ghid.

Acesta se grăbi s-accepte şi o conduse spre chei, unde opri un taxi.

- Dacă îmi permiteţi, îmi va face plăcere să vă arăt cartierele cele mai pitoreşti ale capitalei, îi propuse. Sunt şi cele mai puţin vizitate. Ce spuneţi?

- Splendid! exclamă Lucy, cu un zâmbet silit.

Ii trebui mult timp înainte să-şi alunge din minte imaginea lui

Jon, în timp ce o strângea pe necunoscută în braţe. Din fericire, spectacolul animat al străzii veni de hac gândurilor sale negre.

Casele, vitrinele strălucitoare ale magazinelor şi clienţii care stăteau liniştiţi la mese pe terasele cafenelelor, aminteau de Paris. Totuşi, căruţele cu două roţi, cu fructe exotice şi arborii numiţi niauli ale căror flori albe, atârnau în ciorchini, arătau că Dauphin se afla în mările sudului.

Locotenentul de bord tocmai îi povestea lui Lucy istoria oraşului. Ii vorbi mai ales despre închisoarea femeilor.

- în fiecare an se celebrează acolo căsătoria lui Bourail. Bărbaţilor liberi ai insulei li se prezintă un număr de prizoniere. Dacă vreuna este aleasă, un preot îi căsătoreşte pe loc. în acea clipă, perechea este instalată într-o casă, cu un mic petic de pământ. Dacă v-aţi fi aflat printre acele tinere fete, v-aş fi cerut imediat mâna, adăugă cu o privire insistentă.

- Cu siguranţă, dar v-aş fi refuzat, îi replică Lucy cu fermitate.

- Totuşi, femeilor le place să aibă o locuinţă, o grădină..

- Este adevărat. însă nu apreciază faptul ca soţii să le fie mereu pe mare.

Locotenentul se posomorî.

- Nici medicii nu sunt prea des acasă, îi ripostă necruţător.

- Unde vreţi să ajungeţi cu această discuţie? îl întrebă Lucy, încordându-se.

- Haideţi, o ştiţi bine! Cel care are toate şansele, este doctorul Saul.

- Vă rog, încetaţi să spuneţi prostii şi mai ales... să ascultaţi cancanurile, îi ripostă ea cu aroganţă.

îşi simţi interlocutorul posomorându-se. Dar nu se gândi mai mult la asta. Era mult prea preocupată de acea tânără necunoscută

care sărise de gâtul lui Jon. Oare cine era? Se cunoşteau de mult timp?

Lucy începu să-şi imagineze legăturile strânse care îi unea. în zadar încerca să se intereseze de ceea ce vedea, nu mai reuşea.

îl urma pe ofiţer ca un robot. Acesta o conduse într-o cafenea, „La Emile“, în care, se pare, se servea cea mai bună cafea din mările sudului.

De-abia luaseră loc pe terasă, când un taxi opri în dreptul lor. Un marinar de pe „Trandafirul coloniilor“ coborî. Scrută o clipă mulţimea de consumatori şi veni direct să-şi salute superiorul.

- Scuzaţi-mă că vă deranjez, locotenente, declară marinarul. Comandantul m-a trimis s-o caut pe domnişoara Glissold. O cheamă doctorul.

- Cine? Pe mine? exclamă Lucy.

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. Jon! Avea nevoie de ea, în cazul în care nu dorea să explice acea scenă ridicolă...

Işi schimbă brusc părerea. Emoţionată, se ridicase deja pe jumătate, gata să plece. Se aşeză din nou, cu ostentaţie. De ce era oare atât de proastă, încât să alerge astfel la cea mai mică solicitare a medicului?

- Ce doreşte de la mine? întrebă cu răceală.

- Nu ştiu, răspunse marinarul. Dar vă aşteaptă la bord. Dacă-mi permiteţi, vă voi conduce cu taxiul.

Lucy dădu din cap şi se pregăti să-l urmeze. Insoţitorul său îşi manifestă dorinţa de a o conduce, dar îi declară cu fermitate că probabil era vorba despre o urgenţă şi că prezenţa lui nu era necesară.

Inainte chiar să-i fi putut replica, Lucy se repezi în taxiul care demară imediat. Drumul de întoarcere se derulă cu toată viteza, ca

în filmele ce rulează cu repeziciune. Ea, căreia îi plăcea să cerceteze chipurile, nu mai dădu atenţie necunoscuţilor cu care vehiculul se întâlnea.

Când coborî în cele din urmă din maşină, observă silueta unui bărbat care măsura în lung şi-n lat puntea vaporului... Jon! Nu putea fi decât el...

Porni cu pas uşor. Ajungând pe navă, se opri brusc. în faţa ei se afla, zâmbitor şi cordial... doctorul Fischer.

- Ah! Sunt foarte fericit să te văd, Lucy, o întâmpină acesta. Eşti aici, măcar dumneata. Cât despre Jon, este de negăsit.

La aceste cuvinte, Lucy frisonă. Totuşi, reuşi să-şi revină.

- Este o urgenţă?

- Nu chiar. Totuşi, am nevoie de serviciile voastre, ale lui Jon şi ale dumitale. Şi eu care credeam că eraţi amândoi aşezaţi în faţa unui aperitiv, aşteptând să mâncaţi de prânz, spuse cu un zâmbet curios.

- Nu. Beam o cafea la cafeneaua „La Emile". Singură, adăugă Lucy cu un nod în gât.

- Bine, n-are importanţă. îţi voi explica imediat despre ce este vorba.

O conduse până la o targă pe care se afla întinsă o fermecătoare javaneză. Trăsăturile fine îi erau acoperite de sânge şi o tăietură oribilă îi distrusese gura.

- Nefericita s-a rănit mergând să-şi vadă soţul, care munceşte pe un cargou. A insistat s-o îngrijesc, în speranţa că-i voi reda frumuseţea. în aceste ţinuturi, pentru o femeie este atuul esenţial, îi este teamă că dacă n-o mai găseşte pe placul său, soţul să n-o repudieze şi în consecinţă, să nu-şi piardă căminul şi... băieţelul.

- Un copil! exclamă Lucy. Dar de-abia are cincisprezeze sau şaisprezece ani.

- Asta este frecvent aici. Acestea fiind spuse, pentru că Jon tot nu este aici, eşti pregătită să mă asişti din nou?

- Sper să fiu în stare, bâigui infirmiera, puţin îngrijorată.

- Te mai îndoieşti de asta, după operaţia domnului Millard? Spune-ţi mai bine că eşti o persoană extrem de preţioasă, atât pe plan profesional cât... în sfârşit, în toate domeniile.

Increderea pe care i-o demonstra specialistul, îi merse drept la inimă. Totuşi, la perspectiva de a se afla din nou în blocul operator, teama o cuprinse iar. Slavă Domnului, această intervenţie va fi uşoară, iar acum, tânăra fată era mai experimentată...

Ii adresă un zâmbet recunoscător doctorului Fischer şi se duse imediat la infirmerie, pentru a pregăti sala de operaţie şi a steriliza instrumentele.

Când doi stewarzi aduseră targa, tânăra era deja inconştientă. Profesorul Fischer făcuse el însuşi anestezia, în lipsa lui Jon.

Indată ce fu pregătit, Lucy îl ajută pe chirurg să-şi pună mănuşile. La expresia maliţioasă din privirea sa, infirmiera înţelese imediat că se afla într-o stare de bună dispoziţie, chiar vorbăreţ.

De fapt, încă de la începutul intervenţiei, începu să-şi explice cel mai mic gest.

- Preocuparea mea majoră este să curăţ cât mai cu grijă posibil plaga. O cât de mică impuritate se va încarna pentru totdeauna în buza tinerei femei. Ideea că frumuseţea i-ar fi distrusă iremediabil, îmi este de nesuportat.

- In fond, sunteţi un sentimental, replică Lucy zâmbind. Totuşi, este curios... De ce de unele cazuri vă este milă şi de altele nu?

Specialistul îi aruncă o scurtă privire şi îşi reluă lucrul.

- Te gândeşti la Anthony Filson, nu-i aşa? Mă crezi indiferent

faţă de acest micuţ şi de disperarea mamei lui? Aşa este?

- Din ce motiv nu i-aţi vorbit niciodată?

- Ce să-i spun? Că nimic nu-mi îngăduie să-i operez fiul? Este de preferat s-o las să spere...

- Nu are realmente nici o şansă? insistă Lucy.

- Nu. Bineînţeles, mă pot înşela. Totuşi, n-am dreptul să cedez rugăminţilor doamnei Filson, dacă în sufletul şi-n conştiinţa mea sunt convins că sunt neputincios în a-l salva pe Anthony.

Aceste cuvinte o loviră pe Lucy ca un trăsnet. Sărmana doamnă Filson!

- Ea mi-a spus că starea lui Anthony face din el un fel de mort viu, îndrăzni totuşi.

- Din nefericire, aceste consideraţii nu sunt de resortul unui medic, acesta luând în considerare numai aspectul medical al lucrurilor... Ah, cred că de data aceasta, asta este... Javaneza noastră a ieşit din încurcătură.

Lucy nu îndrăzni să insiste referitor la Anthony, cât despre doamna Filson, nici nu se punea problema. îl privi cu curiozitate pe doctorul Fischer, care se străduia cu grijă să închidă rana. Părea un sculptor ce-şi desăvârşea capodopera.

Imediat ce totul fu terminat, se dădu înapoi pentru a avea o vedere de ansamblu a muncii lui.

- Perfect! exclamă, mulţumit. Acum, dacă îmi permiţi, Lucy, voi face eu însumi punctele de sutură. în acest timp, supraveghează ca anestezia să fie încă eficace.

Când la rândul său, Lucy avu posibilitatea să admire rezultatul scoase un strigăt uşor de bucurie. Era superb. Doar o linie subţire roz, trăda plaga. Doctorul Fischer zâmbi, amuzat.

- Mărturisesc, nici eu nu sunt nemulţumit, declară. O urmă de machiaj şi cicatricea va fi invizibilă. Acum, Lucy, ţi-o încredinţez

pe frumoasa noastră pacientă! Prescrie-i să se hrănească doar cu lichide timp de patruzeci şi opt de ore. Muşchii faciali trebuie să rămână absolut nemişcaţi.

- In acest caz, ar fi mai bine să rămână la bord, îi sugeră infirmiera.

- Da, ai dreptate. Ii voi vorbi comandantului, care va accepta cu siguranţă va accepta s-o ţină aici un timp.

- Dar, mi-a venit subit în minte... şi copilul?

- Problema este rezolvată. I l-am încredinţat doamnei Filson. A insistat să se ocupe de el. De fapt, soţul rănitei ne-a informat că nici unul dintre ei nu are familie pe insulă.

- Sunteţi extraordinar, izbucni Lucy impulsiv.

- Trebuie să-ţi ajuţi semenul, când ai posibilitatea. Şi apoi, poate m-am gândit şi la dumneata...

- La mine? se miră ea, cu obrajii îmbujoraţi.

- Da, la dumneata. Imi dau seama că ai nevoie să-ţi consolidezi fragila încredere în dumneata, Lucy. Sper că această croazieră îţi va fi de folos, cel puţin pe plan profesional.

- Este adevărat, admise infirmiera, întorcând privirea.

Nu îndrăzni să-i mărturisească medicului că reîntâlnise şi dragostea. Chiar dacă, din păcate, nu era împărtăşită.

- Nu mai ai nimic de adăugat? întrebă doctorul Fischer, cu o licărire maliţioasă în ochi.

In loc de răspuns, Lucy scutură din cap. Oare de ce nu se îndrăgostise mai degrabă de profesor, decât de Jon? Tulburată, îşi luă rămas-bun şi se duse să-i pregătească rănitei patul.

După ce o instală confortabil pe frumoasa Eti, se duse în camera copiilor, unde o găsi pe doamna Filson. Aceasta ţinea în braţe un bebeluş cu pielea bronzată şi cu ochi negri, foarte vioi.

- Priviţi cât este de frumos! exclamă doamna Filson. Este la fel de frumos ca Anthony... repetă în şoaptă.

Lucy o strânse uşor de braţ, într-un gest liniştitor.

- Doamnă Filson, aveţi încredere, fiul dumneavoastră îşi va relua, cu siguranţă, viaţa normală.

- Este inutil, dacă exista vreo şansă, doctorul Fischer mi-ar fi vorbit despre ea. Dar a rămas într-o tăcere semnificativă. Este un bărbat bun şi generos. Dacă ar fi întrezărit o soluţie, m-ar fi anunţat...

Lucy nu găsi nimic să-i răspundă.

- Unde este Anthony, acum? o întrebă în disperare de cauză.

- Cu Benjy. Bietul copil! Oare ce se va întâmpla când singurul său prieten va pleca?

Lucy o asigură că va întâlni curând alţi colegi de vârsta lui şi consideră mai oportun să se retragă discret. La dorinţa de a respecta solitudinea doamnei Filson, se adăuga cea, mai prozaică, de a verifica dacă Eti se trezise.

Aceasta se simţea foarte bine. Chiar mai bine decât Benjy şi decât domnul Millard. Cei doi bărbaţi, păreau foarte trişti la ideea că se vor despărţi în scurt timp. Intr-adevăr, Jon îl trimitea pe primul la spitalul din Brisbane şi pe al doilea la cel din Sydney.

Lucy preferă să nu-i deranjeze prea mult timp şi dispăru destul de repede. Era mai bine să-i lase să dispute una din ultimele lor partide de pocher.

Se simţi brusc lipsită de ocupaţie şi paşii o duseră în mod firesc pe punte. Se rezemă în coate de bastingaj. Soarele se afla la zenit şi golise oraşul de locuitori, în timp ce o linişte stranie îl învăluia. Prin vata groasă a acestei călduri insuportabile, nu trecea nici un sunet. Era ora siestei.

Totuşi, avu surpriza să vadă un bărbat prezentându-i-se. Era soţul lui Eti, care se scuză că întrerupe odihna tinerei infirmiere. Venise să-şi caute soţia.

Lucy îl privi, cu sprâncenele ridicate. Ezita să-l anunţe că rănita trebuia să rămână două zile la bordul „Trandafirului coloniilor“, pentru mai multă siguranţă. Se temea să nu se opună, făcându-şi chiar soţia responsabilă de asta.

îl introduse aşadar cu o urmă de teamă în camera lui Eti. Totuşi, îl supraveghea cu atenţie, gata să intervină.

- Liniştiţi-vă, îi spuse. Cicatricea va fi practic invizibilă.

- Oh, nu mă îngrijorează, îi replică el zâmbind. Orice s-ar întâmpla, pentru mine va fi întotdeauna cea mai frumoasă.

Cu aceste cuvinte, se grăbi spre patul unde Eti îl primi cu braţele deschise. Lucy îi privi cu o mică înţepătură în inimă. Oare de ce nu cunoştea şi ea o fericire atât de simplă?

La întoarcerea pe punte, îşi reluă postul de observaţie, cu o melancolie ascunsă. Deodată, tresări. Tocmai se zărea, pe pontonul din lemn, silueta cunoscută a lui Jon! Acesta ridică ochii şi o recunoscu. O contrarietate nestăpânită i se întipări trecător pe chip. Apoi arboră un aer relaxat şi bucuros.

- Oh, iată-te, Lucy! exclamă. Ai petrecut o zi plăcută?

Cu aceste cuvinte, i se alătură la bordul navei.

- Sper că îţi va plăcea parfumul, îi declară, întinzându-i un mic pachet. Kay m-a asigurat că o femeie nu are niciodată prea mult.

Inima lui Lucy tresări în piept. Imaginea tinerei femei care-i sărise de gât medicului, îi trecu brusc prin minte.

- Da, are dreptate, îi răspunse pe un ton prefăcut indiferent. De fapt, în timpul lipsei tale s-a întâmplat ceva.

- Ah! se miră acesta. Ce oare?

- Doctorul Fischer a operat o tânără javaneză de o plagă urâtă, replică tăios Lucy.

- Cum? izbucni Jon. Ce-a făcut?

- Oh, nimic din ceea ce n-ai fi fost în stare să realizezi! Trebuia pur şi simplu curăţată pielea, pentru a evita ca cicatricea să fie prea vizibilă.

- Ştii bine că eu n-aş fi putut! exclamă Jon, brusc agresiv.

- Haide! Era vorba de a curăţa impurităţile care murdăreau rana.

Simţi din nou nori grei adunându-se între Jon şi ea. Oare nu vor întreţine niciodată relaţii mai sesnine?

Brusc, o cuprinse ameţeala. Se agăţă instinctiv de bastingaj.

- Oh! Te rog, izbucni Jon. Nu face pe tânăra fată plăpândă.

Cu aceste cuvinte, îşi aţinti privirea asupra pachetului pe care ea încă nu-l deschisese.

- Şi dacă nu vrei cadoul meu, îi spuse brusc, pe această navă nu lipsesc femeile care vor accepta acest parfum.

- Mă îndoiesc, replică Lucy. Toate pasagerele sunt la Dauphin. Doar doamna Filson este aici şi cred că am aflat că nu-i plac mărcile franţuzeşti.

- Acesta nu este una. Este vorba despre o esenţă de plante rare. Kay mi l-a procurat.

- Şi ea îl foloseşte? exclamă Lucy tăios.

- Da. L-a numit „Visare“. Dar n-are importanţă, pentru că se pare că nu-ţi face plăcere.

- De unde ştii? îl luă peste picior.

- Oh! Te rog, să nu ne supărăm. îţi voi cumpăra în seara aceasta cel mai mare flacon de parfum din Dauphin, pentru că pe acesta nu-l apreciezi. De altfel, îl vei alege tu însăţi. Eşti de acord?

- Crezi că ne vor permite pacienţii? îl întrebă Lucy cu o voce îmblânzită.

- Asta înseamnă că mă vei însoţi?

- De ce nu? Totuşi, îţi păstrez cadoul. Apa mea de toaletă este din lavandă, nu se potriveşte foarte bine cu o ieşire în oraş, adăugă, străduindu-se să zâmbească voioasă.

- Splendid! concluzionă Jon, subit bine dispus. Alerg să controlez dacă toţi bolnavii se simt bine şi te aştept lângă pasarelă.

Dispăru imediat. Lucy, puţin uimită, îl privi îndepărtându-se. Hotărât lucru, acest bărbat era derutant.

Se duse aşadar în cameră, pentru a face un duş. Se pregătea să aşeze micul pachet, cadou de la Jon, pe noptieră, când simţi brusc dorinţa de a inspira acel parfum necunoscut. Desfăcu darul cu febrilitate şi scoase dopul flaconului.

Un parfum subtil umplu imediat încăperea. Uşor îmbătător, părea că poartă în el promisiunea unei seri minunate.

Pe neaşteptate, un gând o lovi ca un trăsnet. Acea apă de toaletă fusese aleasă de o alta...

Capitolul 10

Lucy simţi brusc dorinţa de a refuza invitaţia lui Jon. Din păcate, acum era imposibil să dea înapoi. Totuşi, era sigură că o invitase numai pentru a se scuza de bruscheţea sa de adineaori.

Ii va rezerva probabil o seară banală, în unul sau două locuri turistice de pe insulă. In cazul de faţă, va fi vorba fie de Biarritz, local elegant, sau de „Talaz violent ,“ discoteca frecventată de categoriile cele mai populare ale locuitorilor.

Alegerea unuia sau a celuilalt loc o lăsa complet indiferentă pe Lucy. De fapt, îi punea doar delicata problemă a vestimentaţiei. Oare cum să se îmbrace, pentru a nu părea deplasată într-un caz sau altul?

Nu-şi adusese multe toalete. Slavă Domnului, îşi aminti căpusese într-o valiză o fustă din catifea neagră şi o bluză din mătase aurie, care se vor potrivi în orice ocazie.

In timp ce se pregătea, o mulţime de întrebări i se îngrămădiră în minte: Cine era Kay? O veche iubire regăsită?
Pentru el, reprezenta oare mai mult? Cu siguranţă, o cunoştea de mult timp. Probabil această amintire era dureroasă, deoarece Jon chiar ezitase să-i mărturisească faptul că mai fusese deja la Dauphin. Oare ce mister se ascundea în spatele acestor lucruri?

Scutură automat din cap, pentru a-şi alunga gândurile negre şi ieşi. La ce bun să întreţină atâtea îndoieli şi decepţii?

Brusc, tresări. Jon, mereu la fel de elegant şi taciturn, o aştepta lângă pasarelă.

- Eşti superbă, exclamă cu o licărire admirativă în ochi. Astfel îmbrăcată, vei face senzaţie la Biarritz.

- Acolo mă duci?

- Ca prim loc, da, îi răspunse apropiindu-se. Apoi, te voi

conduce la „Talaz violent“. Este un loc pitoresc pe care trebuie neapărat să-l cunoşti. Sunt sigur că te va amuza mult contrastul dintre cele două locuri.

Murmurase aceste ultime cuvinte atât de aproape, încât buzele îi atinseră părul tinerei fete. Aceasta se înfioră ca şi când o undă i s-ar fi propagat de-a lungul întregului trup.

- Ah, este foarte bine, îi şopti Jon la ureche. Te-ai parfumat cu puţină Visare.

- Da. Şi asta îţi aminteşte de cineva... exclamă Lucy pe un ton dur.

La aceste cuvinte, medicul se încordă şi, privind ciudat, o luă de braţ şi o conduse în tăcere spre pontonul de lemn.

Lucy se simţi copleşită de un val de disperare. Oare de ce nu-i strigase cât de mult îi plăcea? Din nou stricase totul. Cu toate că noaptea era extraordinar de frumoasă. Vibra de cântecul neîntrerupt al valurilor şi de freamătul frunzişului sub mângâierea brizei călduţe. Luna se juca de-a v-aţi ascunselea printre norii diafani, asemenea unor perdele de mătase. Chiar şi portul părea suspendat. Devenise la fel de delicat ca un vis.

Imediat ce ajunseră pe chei, Jon strigă un taxi şi-i ceru şoferului să-i conducă la Biarritz. De-abia instalat în maşină, medicul începu imediat o conversaţie în limba franceză cu conducătorul auto.

Lucy nu avea decât câteva vagi noţiuni din această limbă. Nu înţelese mare lucru.

- Ce-ţi povesteşte? îl întrebă.

- Mă felicită că te duc într-un loc atât de elegant. Pretinde că pentru o persoană tânără ca tine, „Talaz violent“ este un loc periculos.

- Probabil este mai puţin decât acest vehicul, al cărui şofer vorbeşte cu mâinile. In ceea ce mă priveşte, mi-ar plăcea mai mult ca ele să se odihnească pe volan.

Jon izbucni în râs.

- Se pare că nu cunoşti această discotecă! Este construită pe un vârf stâncos. Desigur, există un drum pentru turişti. Dar, de pe plajă, este aproape o faptă eroică. Doar indigenii îndrăznesc.

- Dar, dacă este atât de periculos, din ce motiv mă duci acolo? Cu siguranţă, ar fi mai bine să urmezi sfaturile acestui om cumsecade, recunoscu Lucy, oricum puţin neliniştită.

- Mai ales să nu-l crezi. Dacă l-aş fi rugat să ne ducă acolo, mi-ar fi garantat că Biarritz este plictisitor de moarte... Ah! Tocmai am ajuns.

Aşezarea era departe de a fi lugubră. O terasă superbă domina marea, spre bucuria clienţilor, care aveau astfel posibilitatea să mănânce privind stelele care se reflectau în valuri.

Lucy şi-ar fi petrecut cu plăcere seara, bând o băutură răcoritoare în faţa acestui minunat peisaj. Dar, vai! Un grup de pasageri îi zări şi-i invită să se aşeze cu ei, în interior. De voie, de nevoie, pătrunseră în sala restaurantului, decorată cu marmură albă.

în timpul mesei, Lucy fu în mod supărător despărţită de Jon. Hotărât lucru, seara aceasta nu-i rezerva decât dezamăgiri. De fiecare dată când se străduia să atragă atenţia medicului, acesta afişa un aer ciudat de absent. Părea chiar că n-o vede.

Oare la cine se gândea? La Kay, fireşte. O căuta probabil din ochi. La această idee, Lucy simţi un nod în gât.

După o cină excelentă, unul dintre comeseni propuse să admire clarul de lună de pe terasă, în faţa unui pahar de lichior. Toată

lumea acceptă propunerea cu entuziasm şi se năpustiră afară.

Lucy se pregătea cu tristeţe să urmeze mulţimea, când Jon o reţinu brusc de braţ.

- Nu crezi că, acum sau niciodată, ar fi momentul să privim alt peisaj? Du-te repede şi ia-ţi vesta şi să dispărem.

- Dar... ce vor crede ceilalţi? bâigui Lucy.

- Nimic. Doar că, un cuplu de oameni tineri are dreptul să se izoleze puţin, îi replică zâmbind misterios.

- Jon, nu...

- Ce? Consideri, fără îndoială, că sunt prea în vârstă pentru a ieşi cu tine? o ironiză acesta.

- Bineînţeles că nu.

- In acest caz, ce aştepţi oare? exclamă arogant.

- Foarte bine, admise infirmiera, în cele din urmă. Mă duc să-mi iau vesta şi mă întorc imediat.

Când i se alătură câteva minute mai târziu, Jon o prinse de braţ şi o privi drept în ochi.

- Iartă-mă, Lucy! îi spuse cu o voce blândă.

Apoi, fără să-i mai aştepte comentariile, o antrenă fără menajamente afară. In faţa intrării restaurantului aştepta un şir de taxiuri. Se năpustiră grăbiţi într-unul dintre ele, înainte ca pasagerii să le observe dispariţia.

- Ştii, s-ar putea să-i întâlnim şi la „Talaz violent“, declară Jon cu un oftat. Turiştii frecventează la fel, cele două discoteci. Totuşi, prefer să-ţi arăt locul, înainte de sosirea lor. Ii vei aprecia mai bine pitorescul.

Lucy fu gata să-l întrebe dacă fusese deseori acolo cu Kay. Totuşi se stăpâni. Era inutil să dea naştere unei noi discuţii. In plus, orice reproş dispăru când pătrunse în clădirea care-i plăcu imediat.

Pe cât era Biarritz de rafinat, pe atât de rustic şi de simpatic era acesta. Sala mică, având mobilă din lemn brut, era la acea oră ticsită deja de marinari, insulari şi pescari.

Unii disputau cu înverşunare, cu gesturi largi şi clătinări din cap, o partidă de cărţi. Alţii, în faţa unui ţap de bere, vorbeau cu înflăcărare despre ultimul lor pescuit extraordinar.

Jon şi Lucy se aşezară la o masă retrasă. Câteva minute mai târziu, reflectoare roşii şi portocalii se aprinseră şi luminară un colţ al barului. In acea clipă răsună un duruit de tobe şi în holul luminos apăru ca prin farmec o trupă de tahitiene, de-o frumuseţe nespusă. Porniră imediat un dans ritmat.

Lucy le privea, fascinată de mişcările unduioase ale trupurilor suple şi mai ales de degetele care păreau că desenează în spaţiu arabescuri misterioase. Vrăjită de muzică, tânăra infirmieră simţi pe neaşteptate mâna lui Jon, aşezându-se peste a sa. închise ochii, pradă unei dulci ameţeli...

Când ridică pleoapele, observă că tinerele fete se aranjaseră în linie şi înaintau pe rând spre spectatori. în faţa fiecăruia dintre ei, executau paşi complicaţi şi eleganţi.

Una dintre ele se desprinse pe neaşteptate atât de mult de grup, încât fu gata să se izbească de masa lui Lucy şi a lui Jon.

în timp ce se mişca unduios pe duruitul tobelor, făcu o boltă, până aproape de pământ. Când aplauzele ajunseră la culme, se ridică dintr-o săritură şi veni să se ascundă în penumbră, lângă Jon.

- Doctore! îl rugă. Sunteţi într-adevăr medic, nu-i aşa?

- Da, dar ce...

- Repede. Veniţi pe aici... Nu vreau să mă vadă domnul Sam, directorul nostru...

Necunoscuta îşi aţintise asupra lui nişte ochi negri ca smoala.

Evident tulburat, Jon şovăi o clipă, apoi se ridică.

-Foarte bine, dar îmi iau şi infirmiera, spuse, arătând spre Lucy.

- Da, nu-i nici o problemă, acceptă ea.

Ieşiră, aşadar, toţi trei pe o uşă ascunsă, situată în spatele sălii. Aceasta dădea spre un fel de grădină în paragină, care era străbătută de un drum în stare proastă. Tânăra tahitiană porni fără să şovăie şi-i conduse până la o colibă modestă, din pământ bătătorit.

- Soţul lui Eti mi-a spus că i-aţi îngrijit bine soţia, declară înainte de a intra.

- Mi-e teamă că v-aţi înşelat asupra medicului, replică Jon, posomorându-se. Nu eu v-am operat prietena.

Dansatoarea nu păru dezamăgită.

- Asta n-are importanţă. Vă voi dovedi acum.

Cu aceste cuvinte, tânăra tahitiană îi introduse într-o încăpere întunecată. Intr-un colţ, zăriră silueta unui băieţel, adormit pe un fel de rogojină.

- Se numeşte Joe, îi anunţă mama cu mândrie.

- De ce suferă? întrebă Jon.

- Slavă Domnului, el nu are nimic. Dimpotrivă, este foarte sănătos. Priviţi cât de frumos este, adăugă, ridicând cu delicateţe pătura.

- Da, aşa este, interveni Lucy. Soţul dumneavoastră poate fi mândru de el.

Tânăra femeie se înfioră.

- Soţul meu a murit, le explică întristată. Era pescar şi avea multă grijă de noi. Şi apoi, într-o zi, nu s-a mai întors. L-am

aşteptat săptămâni, luni... până când o scrisoare m-a anunţat că nava i-a fost distrusă de un uragan. Tocmai este un an de atunci, murmură cu o voce gâtuită.

- Imi închipui că în acel moment a trebuit să vă găsiţi de lucru, observă Lucy cu blândeţe.

- Da, am practicat toate profesiunile imaginabile. Am făcut chiar şi curăţenie, până când domnul Sam m-a angajat să dansez şi să povestesc întâmplări cu mâinile.

- Cum? se miră Jon? Ce înseamnă asta?

- Este vorba să mimezi o poveste, sau o legendă, servindu-te exclusiv de poziţia palmelor şi de degete, explică Lucy. La Boonoo, era o bătrână băştinaşă care practica această artă veche. Asta este ceea ce faceţi, domnişoară?

- Oh! Spuneţi-mi Celia. Da, este într-adevăr meseria mea. Dar acum, îmi este imposibil s-o mai practic.

Rostise aceste ultime cuvinte, întinzându-i încheietura mâinii. Lucy constată imediat că era umflată şi înţepenită.

- într-o zi când m-am trezit, reluă Celia, mi-a fost imposibil s-o mişc. Doctore, trebuie să mă ajutaţi. Dacă domnul Sam îşi dă seama de asta, mă va concedia şi voi fi din nou obligată să spăl rufe la oamenii bogaţi, îi explică, având ochii plini de lacrimi.

Jon nu făcu nici un comentariu. Luă falangele Celiei şi le examină cu atenţie. Apoi, cu o mişcare bruscă şi precisă, trase de trei dintre ele. Se auzi un trosnet sinistru. Apoi, medicul bandajă foarte strâns încheietura mâinii pacientei.

- Oh! este curios! se miră Celia. Deja nu mă mai doare. Sper că va fi eficient, altfel, domnul Sam...

- Liniştiţi-vă, nu vi se va întâmpla nimic. De altfel, îl cunosc personal pe directorul dumneavoastră. Conducea „Talaz violent“

când eram... Dar asta n-are importanţă. Lucy, aşteaptă-mă aici, cu Celia. Mă întorc într-o clipă.

Lipsi mult timp. Când reapăru, îl însoţea un băiat de talie mijlocie, îmbrăcat elegant.

- Celia, spuse Jon, te las cu Sam. Cred că aveţi multe lucruri să vă spuneţi amândoi.

Cu aceste cuvinte, o conduse pe Lucy afară din colibă. Aceasta era furioasă. Oare de ce o pârâse pe prietena lui tahitiană patronului? Sărmanei femei îi era atât de frică de el.

- Ce te-a apucat să-i povesteşti totul lui Sam? izbucni. Celia s-ar putea să-şi piardă slujba.

- M-ar mira, replică Jon sarcastic. Sam este foarte încântat de intervenţia mea. Ii oferă ocazia la care spera de mult timp.

- Explică-te, ordonă Lucy, încruntându-se.

- Sam şi Celia sunt originari din aceeaşi insulă. De ani de zile, vechiul meu prieten este îndrăgostit de ea în taină. N-a îndrăznit niciodată să-i mărturisească.

- Haide, Jon! Este evident că Celia îşi iubea soţul. O crezi realmente în stare să-l uite atât de repede pentru a se arunca de gâtul lui Sam?

- Intr-o zi sau alta, sentimentele lui Sam o vor mişca şi va observa că fiul său are nevoie de un tată. In acea clipă, va fi foarte fericită să-l ia de bărbat. Şi ceea ce va simţi atunci, va fi dragostea.

- Nu... ştiu, bâigui Lucy.

- Nu se poate! o ironiză medicul. Să nu-mi spui că eşti chiar atât de inocentă. Cu siguranţă, ţi s-a întâmplat deja să ieşi cu tineri de care nu erai îndrăgostită.

- Niciodată n-am...

- Nu, bineînţeles. La Boonoo, când te întorceai târziu, îţi

petrecusei seara la o mătuşă bătrână, glumi cu sarcasm.

- Nu-ţi permit să insinuezi...

- Nu insinuez deloc, o întrerupse, în timp ce o licărire ciudată îi juca în ochi.

Se aplecă brusc spre ea şi o sărută pe păr. Apoi, îi atinse uşor, cu blândeţe, pleoapele, buzele. Lucy făcu un gest de-a se da înapoi, dar toate reticenţele îi dispărură când o luă în braţe şi o sărută îndelung pe gură.

Lângă pieptul musculos, se simţi transportată într-o altă lume, în timp ce senzaţii delicioase o străbăteau în întregime. Măcar dacă acest minut ar putea dura un secol... o veşnicie...

Un gând îi trecu brusc prin minte. Oare Jon n-o ţinuse la fel, lângă el, pe Kay?...

Se îndepărtă pe neaşteptate, revoltată de această idee. Jon o privi încruntat, cu asprime.

- Tocmai ţi-ai dezvăluit adevăratul fond al firii, Lucy, exclamă. Eşti incapabilă de cel mai mic sentiment. Sper că cel puţin asta vei învăţa, din această mică lecţie...

La aceste cuvinte neîndurătoare, vederea tinerei fete se tulbură, în timp ce se străduia cât putea să-şi reţină lacrimile. Nu se punea problema să plângă în faţa lui. Dar vai, tocmai îşi dăduse seama că nu reprezenta nimic pentru Jon... nimic, decât o simplă aventură trecătoare...

- Tot ceea ce am descoperit, reuşi să articuleze în cele din urmă, este că nimeni nu te va iubi vreodată.

- La cine te gândeşti? La toate femeile... sau la una în special?

Lucy nu-i răspunse şi, întorcându-se, se îndreptă repede spre taxiurile care staţionau mai jos de club. Totuşi, înainte de a avea timp să dispară în unul dintre ele, medicul i se alăturase.

- Nu pleca, te rog, îi spuse cu o voce calmă. Cuvintele au luat-o înaintea gândurilor, nu doream să te rănesc. îmi pare rău că am stricat această seară...

- Jon... începu Lucy, cuprinsă subit de remuşcări.

îi fu imposibil să spună mai mult, deoarece emoţia îi pusese un nod în gât.

- Să ne întoarcem, vrei? îi propuse în disperare de cauză.

- Da, ai dreptate, consimţi Jon, luându-i braţul.

Când ajunseră la „Trandafirul coloniilor“, acesta o informă despre activităţile de a doua zi. Pe plaja principală a insulei, tocmai fusese prevăzută o mare petrecere.

- Probabil nu voi putea participa la ea, oftă Lucy. Imi este imposibil s-o oblig pe doamna Filson să îndeplinească toate sarcinile mele.

- Domnişoara Marley va fi încântată să te înlocuiască. De altfel, i-am cerut-o personal, adăugă sardonic. Şi apoi, ne vom întoarce la timp, pentru a-i însoţi pe Benjy şi pe domnul Millard la aeroport. Vei putea astfel să le dai batistele de care vor avea nevoie pentru a-şi şterge lacrimile, ironiză el.

- Mă îndoiesc că vor izbucni în plâns, ripostă Lucy, şocată de cinismul lui. Nu găseşti emoţionant că între ei s-au creat legături de prietenie atât de profunde? La urma urmei, Benjy este un indigen care nu are pe nimeni şi nimic, în timp ce, domnul Millard, este bogat şi înconjurat de prieteni şi trăieşte la Sydney.

- Asta nu înseamnă că este mai puţin singur. Pe deasupra, n-are nici familie.

- Cum? Nu este căsătorit? se miră Lucy.

- A fost. Dar soţia i-a murit dând naştere unui băieţel, care n-a

trăit. Asta explică de ce şi-a îndreptat toată afecţiunea spre Benjy.

- Totuşi, crezi că un fost pescuitor de perle va reuşi să se adapteze vieţii trepidante din Sydney?

Jon ridică din umeri cu un gest de neştiinţă.

- Ne-o va spune viitorul, declară, ajutând-o să urce la bord. Pentru moment, avem alte probleme. Mi-e teamă într-adevăr că greşim neparticipând la activităţile insulei. Absenţa ar trece ca un refuz să mâncăm în compania locuitorilor din Dauphin şi i-ar ofensa grav.

- Prevăzând consecinţele acestei agape, să luăm puţin bicarbonat, glumi tânăra infirmieră.

- îţi sugerez să-l pui mai degrabă în sacul meu de scamator, oftă Jon... şi în cantitate suficientă, pentru a îngriji sute de persoane...

Ziua tocmai începea să mijească la orizont. Era cea mai calmă şi mai frumoasă oră. O lumină cu reflexe sidefii se răspândi peste oceanul care se lumina treptat.

Lucy ar fi rămas cu plăcere să hoinărească pe punte, pentru a asista la răsăritul soarelui. Totuşi, consideră mai rezonabil să doarmă câteva ore, aşteptând sărbătoarea care-i va aduna pe toţi pe o plajă a insulei.

Nu se trezi decât cu puţin timp înainte să se pornească la drum, spre ţărmul mării. Cu cât se apropiau mai mult de locul de întâlnire, cu atât mulţimea devenea mai numeroasă şi mai variată.

- Crezi că ar fi fost tot atâta lume, dacă petrecerea s-ar fi desfăşurat în timpul siestei? întrebă Lucy, zâmbind.

- Bineînţeles că nu. Ar fi fost toţi adormiţi la umbra unui palmier... şi din acelaşi motiv, şi noi.

- M-ar mira, replică Lucy. Eu n-am nevoie decât de puţin

somn.

- în tot cazul, nu aici. Cu căldura asta şi mai ales după ce vom mânca, pariez cu uşurinţă că vei ceda şi tu.

Lucy nu răspunse nimic. Era convinsă că ea avea dreptate.

Ajunseră în sfârşit la locul în care se desfăşura serbarea. Era vorba de o mică plajă încântătoare, mărginită de palmieri. Imprejur, căsuţe albe cu forme foarte contemporane, fuseseră construite, ascunse în vegetaţie.

- Este încântător, exclamă Lucy, trecând prin faţa uneia dintre ele. Şi atât de bine integrată în peisaj.

- Dacă doreşti s-o vizitezi, să intrăm, îi sugeră Jon. Aceasta nu este încă locuită.

Tânăra infirmieră acceptă propunerea cu plăcere. Interiorul se compunea dintr-o încăpere mare, circulară, care da spre cele patru orizonturi. Sala luminoasă şi funcţională, îi plăcu imediat lui Lucy.

- Dacă măcar Celia ar avea o locuinţă asemănătoare! exclamă ea.

- Da, ar locui în ea cu bărbatul vieţii sale, o ironiză Jon.

Lucy îi aruncă o privire furioasă. Hotărât lucru, avea darul ca, prin cinism, să strice cele mai frumoase clipe. Cu toate acestea, cu siguranţă pentru a se face iertat, Jon o luă de braţ. Ii atrase apoi atenţia asupra unei bariere stâncoase, care intra în mare, puţin mai departe.

- Acolo se află nişte grote superbe, îi explică. Legenda povesteşte că o broască ţestoasă şi un rechin fantastic apar pentru puţin, când se cântă pe luna plină. Dacă doreşti să încerci, ar trebui să aştepţi până la noapte.

- Nu, mulţumesc, n-am nici o simpatie pentru rechini, răspunse Lucy glumind.

- In acest caz, să nu-mi spui că preferi insula care se zăreşte nu departe de aici. Acolo, în secolul al XVIII-lea, a fost construită închisoarea pentru femei. Locul a fost ales pentru că este complet neted şi gol. Nici o prizonieră n-avea şansa de a evada, fără să fie imediat descoperită.

- Fermecător!

- Linişteşte-te, acum, locul a fost transformat în aeroport. De altfel, de acolo se va îmbarca domnul Millard, diseară.

Tăcu o clipă, nehotărât.

- Acolo locuieşte şi Kay.

Lucy avu impresia că, subit, inima încetase să-i bată. O secundă, fu împărţită între durerea de a-l auzi vorbind despre acea tânără şi curiozitatea de a cunoaşte totul despre ea. O mulţime de întrebări îi năvăliră pe buze. Totuşi, nu putu formula nici una.

îşi reluară drumul în tăcere. Curând, ajunseră la un fel de cerc imens, delimitat de pietre albe. în mijloc era aşezată mâncare din belşug: pui fripţi, taro tradiţional, antricoate mari din porc, la grătar, peşte copt în frunze de bananier şi toate felurile de fructe de pe insulă.

- încă mai pretinzi că nu vei adormi la ora siestei? zâmbi Jon în faţa minei stupefiate a lui Lucy.

Totuşi, amândoi gustară cu plăcere nenumăratele feluri de mâncare propuse, în sunete de tobe. Tinere fete în pareo începură un tamoure îndrăcit. Toată asistenţa le încuraja evoluţia, bătând din palme.

Pe măsură ce trecea timpul, atmosfera serbării se moleşea treptat. Strigătele şi cântecele se răriseră. Tot mai mulţi comeseni se instalară, fie sub un cocotier, fie la umbra unei stânci mari.

Sosise ora siestei.

- Incă nu doreşti să dormi? întrebă Jon, observând ochii somnoroşi ai lui Lucy.

- Puţin, mărturisi aceasta, împotriva voinţei sale.

Ea şi Jon, căutară aşadar un loc liniştit, unde să se poată odihni. Câteva clipe mai târziu, Lucy căzu într-o plăcută toropeală.

Când ridică pleoapele, Jon era aplecat asupra ei. In jur, serbarea începea din nou. Parcă participanţii ar fi aşteptat trezirea lui Lucy, pentru a începe iar să se distreze. Cea mai mare parte se aruncau veseli în apă, în timp ce ceilalţi stăteau de vorbă la umbra unui palmier.

- Dacă am merge să ne scăldăm? propuse Lucy, pe un ton voios.

Spunând aceste cuvinte, îi arătă cu privirea pe toţi cei care se zbenguiau în apele albastre ale oceanului. Brusc, recunoscu cu stupoare printre ei pe locotenentul de bord pe care-l părăsise cu atâta grabă în cafeneaua „La Emile".

Privea în direcţia ei. Evident, o văzuse. După un timp de ezitare, se îndreptă drept spre ea, cu pas hotărât.

Lucy simţi o neaşteptată dorinţă de a fugi. Oare nu va pretinde explicaţii, fiind în situaţia de a-şi cere scuze pentru atitudinea ei arogantă?

- Acceptaţi să vă scufundaţi în valuri cu mine? o întrebă, foarte amabil.

- Aş... prefera să vizitez grotele, răspunse tânăra infirmieră, uşurată.

- Fii atentă, interveni Jon, puţin repezit. Aceste caverne sunt periculoase. S-ar putea să te pierzi acolo.

- Ei bine, voi căuta ajutor pe lângă broasca ţestoasă şi rechinul

din legendă, replică Lucy pe un ton degajat.

- Cu condiţia să aştepţi luna plină, îi replică Jon. Totuşi, trebuie mai ales...

- Doctore Saul! îl întrerupse vocea stridentă a domnişoarei Marley. Veniţi repede!

- Ce se întâmplă? exclamă Jon, încruntat. Ar trebui să fiţi la bordul „Trandafirului coloniilor".

- Da, dar domnul Millard nu s-a simţit bine. îi este mai rău.

- Ce crede doctorul Fischer? întrebă medicul.

- Ia masa de prânz în oraş. N-am reuşit să-l găsesc. Pentru Dumnezeu, grăbiţi-vă! îi rugă.

Judecând după agitaţia sărmanei domnişoare Marley, situaţia era alarmantă. Mânaţi de un acord tacit, Lucy şi Jon săriră în picioare şi se grăbiră spre unul din taxiurile care aşteptau la marginea plajei.

în absenţa domnişoarei Marley, cea care îl supraveghea pe domnul Millard era doamna Filson. Când îi văzu sosind pe medic şi pe infirmiera sa, le alergă în întâmpinare.

- Pulsul bate slab, îi anunţă, frângându-şi mâinile cu nervozitate. Mi-e teamă să nu sufere de o hemoragie.

Imediat, Jon consultă bolnavul. Când termină, clătină din cap cu un aer preocupat.

- Nu este posibil să-l conducem la spital în această stare. Este încă în şoc emoţional.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă doamna Filson.

- A suportat greu plecarea lui Benjy, pe care-l considera drept fiul său adoptiv. Oricum, ar fi mai bine să-l ţinem aici. îl vom încredinţa spitalului din Sydney, la întoarcere.

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre Lucy cu un zâmbet

complice.

- Imi pare cu adevărat rău pentru tine, îi declară. Vor exista pacienţi de tratat până la sfârşitul croazierei.

- Oh, nu mă plâng de asta. Chiar dimpotrivă. Sunt foarte fericită că domnul Millard rămâne printre noi.

- Este drept că-i preferatul tău, exclamă Jon ironic. Ceea ce este normal, pentru că i-ai salvat viaţa.

- Mi se pare că ai contribuit în egală măsură.

- Cum aş fi putut, cu mâinile astea?

Intrebarea îi ţâşnise de pe buze, agresivă şi brutală. Nimeni nu îndrăzni să rupă tăcerea care urmă. Prin pereţi, se percepeau numai strigătele înăbuşite ale insularilor veniţi să salute pentru ultima dată „Trandafirul coloniilor".

Intr-adevăr, în curând vor răsuna sirenele şi ancora va fi ridicată. Nava se va îndrepta spre Sydney, începutul şi sfârşitul călătoriei.

Lucy ridică ochii spre Jon. Când va înţelege oare că nu era un infirm? Când îi va acorda, în sfârşit, încredere?

Capitolul 11

Dauphin nu mai era deja decât o amintire îndepărtată. Numai în câteva zile, „Trandafirul coloniilor“ îi va lăsa în portul Sydney. Aşa că, pe vapor domnea o atmosferă încărcată. Fiecare simţea că întoarcerea la viaţa normală era aproape şi această idee îi făcea pe pasageri agresivi. Cu atât mai mult cu cât de un timp, era furtună.

în seara aceea, când Jon li se alătură la masă, lui Lucy şi doctorului Fischer, avea un aer preocupat. Fără îndoială, se gândea la soarta care îl aştepta pe continent.

- Aveţi mulţi pacienţi de îngrijit acum? întrebă doctorul Fischer.

- Pentru moment nu, dar asta nu va dura mult, răspunse Jon ironic. Când nu au în vedere mici petreceri, mici escale, oamenii îşi descoperă toate bolile din lume.

- Este adevărat, întări Lucy. Doctorul Harris mi-a făcut deseori această remarcă... Da, este vorba despre consultantul de la spitalul în care lucrez, îi explică profesorului.

- Nu mi-ai spus oare, că intenţiona să se retragă? interveni Jon, încruntat.

- Exact, pe coastă.

- Ce păcat! Nimeni nu va mai profita de marea sa experienţă medicală şi... de talentele lui psihologice, o ironiză.

Lucy îl privi cu un aer şocat. Oare cum îndrăznea să-şi bată joc de un om atât de remarcabil ca doctorul Harris? Ii va purta mereu pică pentru că era în stare să le redea celorlalţi încrederea? Incă îşi amintea de reacţia lui, când îi sugerase să-l înlocuiască.

După cină, îl urmă pe medic până la căpătâiul domnului Millard, care era palid, dar relaxat.

- In cazul meu, nu există leac mai bun decât telegrama de la

micul Benjy. Speră să mă revadă curând.

- Dar este minunat! exclamă Lucy.

- Am avut mult noroc să întâlnesc un băiat atât de simpatic. Să ştiţi, domnişoară, îi datorez enorm.

Lucy îşi aţinti asupra lui o privire întrebătoare.

- Da. Până acum, mi-am petrecut viaţa îmbogăţindu-mă.... reuşind, cum se spune. Când am crezut că am reuşit, soţia şi fiul mi-au dispărut. Un timp, am continuat să muncesc ca un apucat şi să mă înconjur de oameni care pretindeau că-mi sunt prieteni. Asta mă ajuta să-mi uit durerea.

- Şi cum stau lucrurile, acum?

- Acum, am înţeles unde se află adevăratele valori. Mă retrag din afaceri, pentru a mă ocupa de Benjy.

- Nu credeţi că-i va fi greu să se adapteze vieţii la Sydney? interveni Jon. Acolo nu se va afla în elementul lui.

- Nici nu se pune problema să-l scot pe Benjy din obiceiurile sale. Aşa că, le modific pe ale mele. îndată ce va fi posibil, voi părăsi marele oraş, pentru a mă instala în nordul Queenslandului. Ştiu că se va simţi bine în această regiune. Acolo îl voi instala. Este îndemânatic şi inteligent, se va descurca foarte bine. Fireşte, toate acestea nu vor fi posibile decât când ne vom însănătoşi amândoi.

- în curând veţi fi sănătos tun, promise Jon.

Lucy era emoţionată să-l vadă pe acel bărbat bătrân, regăsindu-şi plăcerea de a trăi, mulţumită lui Benjy. Era cu atât mai minunat cu cât înainte, totul îi despărţea.

Când se află pe punte cu Jon, îi împărtăşi uimirea.

- Este pe cale să se vindece, îi răspunse acesta. A descoperit un sens al vieţii. Pe viitor, nu va mai fi tentat să se distrugă bând.

- Crezi că va reuşi?

- Da, linişteşte-te. Apropo, este foarte târziu, Lucy. Este timpul să te duci să te culci.

- Şi tu? îţi vei petrece noaptea stând treaz, ca de obicei?

- Cine ţi-a...

- Lumina, i-o luă Lucy înainte. Rămâne aprinsă până la primele raze ale zorilor.

- Ti-e teamă că fac risipă de electricitate? o ironiză Jon.

- Nu fi stupid, replică tânăra infirmieră, ridicând din umeri.

- Atunci? în ce măsură te priveşte asta?

- De... deloc... evident, bâigui ea. Numai că aş fi dorit atât de mult să-ţi găseşti, în sfârşit, odihna... să...

Brusc, expresia dură şi arogantă din ochii medicului se îmblânzi. O luă pe Lucy în braţe şi-o atrase lângă el.

- Mulţumesc, murmură, sărutând tandru buzele tinerei fete. Acum, fugi în pat. Mâine, vom avea probabil o zi foarte încărcată.

- Cu aceste cuvinte, o îndepărtă uşor şi o părăsi, fără să se întoarcă.

Jon apreciase exact. Imediat după micul dejun, sala de aşteptare a infirmeriei era deja plină. Cea mai mare parte a pacienţilor nu erau acolo decât pentru a-şi trata excesele de la chefurile din ultimele zile petrecute la Dauphin.

In afară de aceştia nu mai fură decât două cazuri de alergii produse de soare şi atât. Totuşi, în ciuda muncii ce se repeta, ziua trecu repede.

După cină, Lucy se simţi mai obosită decât de obicei. Se scuză faţă de însoţitorii săi şi se întoarse în cabină.

Cu siguranţă, toată lumea simţea efectele schimbării timpului. Barometrele prezentau o scădere importantă şi comandantul se temea să nu întâlnească vreun uragan.

Dar Lucy era prea obosită pentru a se opri asupra acestor previziuni sumbre. N-avea decât o dorinţă: să se culce şi să doarmă pe săturate.

Trecând prin faţa cabinei doamnei Filson, percepu deodată nişte ţipete de copil. „Anthony“, se gândi imediat, alarmată. Oare avea un coşmar, sau era ceva mai grav?

Alertată subit, bătu la uşă. Doamna Filson veni şi-i deschise. îşi ţinea fiul în braţe. Din lacrimile care-i tulburau privirea limpede, Lucy înţelese imediat că acea criză, în acelaşi timp atât de temută şi atât de aşteptată, se declanşase.

Fără să piardă nici un minut, alergă să-i caute pe doctorul Fischer şi pe Jon, care, din fericire, erau încă în sufragerie. Se repeziră în mare grabă la căpătâiul lui Anthony şi-l consultară pe rând. Din păcate, diagnosticele lor se potriveau perfect: era necesară o intervenţie imediată...

Profesorul Fischer nu se hotărî la această soluţie extremă decât prin forţa lucrurilor. într-adevăr, cazul lui Anthony nu numai că pretindea un echipament sofisticat, pe care vaporul era departe de a-l oferi, dar, în plus, ar fi fost asistat de o echipă restrânsă.

Ca o culme a ghinionului, o furtună îngrozitoare ameninţa să se abată asupra navei. Trebuia totuşi acţionat foarte repede.

Lucy îl ajută pe Jon să pregătească blocul operator şi să sterilizeze instrumentele. Doctorul Fischer era tot mai îngrijorat.

- I-am cerut comandantului să încetinească şi să schimbe direcţia, explică. Astfel, poate vom avea o cât de mică şansă să

evităm uraganul. Totul este pregătit, domnişoară Glissold?

- Da, domnule.

- Doamna Filson este la curent cu riscurile la care este expus fiul său?

- Este, răspunse Lucy, cu o mică înţepătură în inimă.

- Oare îşi dă bine seama, că este prima dată când se practică o asemenea intervenţie?

- I-am spus-o, afirmă tânăra fată.

- Bine, în acest caz, nu ne mai rămâne decât să fie adus bolnavul, declară specialistul cu voce şoptită.

Câteva minute mai târziu, trupul mic era întins pe masa de operaţie. Tenul pal şi trăsăturile trase îţi făceau milă privindu-le.

Jon se însărcină cu anestezia. Văzându-l pe Anthony adâncindu-se într-un somn fără visuri, Lucy se gândi la imensitatea muncii care-i aştepta. Pentru scurt timp, se întrebă de ce folos vor fi o infirmieră neexperimentată şi un medic handicapat.

Pe deasupra, i se părea că timpul se strica. Desigur, comandantul schimbase ruta. Totuşi, strategia nu se dovedi eficace şi tornada îi depăşise în viteză.

Cu un nod în gât de emoţie, Lucy îl văzu pe Jon înfăşurându-l pe copil într-un câmp chirurgical. Nu lăsă la vedere decât câţiva centimetri de piele, pe partea stângă a coastelor. Apoi, ridică o privire întrebătoare spre doctorul Fischer, care dădu din cap.

- S-ar spune că o persoană va fi necesară pentru a supraveghea presiunea arterială şi alta pentru a se ocupa de electrocardiogramă, oftă acesta.

Cu toate acestea, regretele nu-l împiedicară pe chirurg să incizeze pieptul copilului. Tăie până când apăru un muşchi mic, ce

palpita încă slab: inima.

- Exact ceea ce credeam, exclamă. Una dintre vene strangulează aorta. Trebuie să desfacem neapărat acest nod. Voi tăia aşadar vena într-un fel în care s-o menţin paralelă cu artera. Mă urmăreşti, Jon?

- Evident, răspunse acesta grav.

- Eşti gata să mă asişti în caz de nevoie?

- Da, afirmă Jon, fără să lase să se vadă nici cea mai mică emoţie.

Lucy nu avu timp să observe mai mult reacţia medicului. îi întinse doctorului Fischer instrumentele de care avea nevoie, pentru a opera.

- Cum este presiunea? întrebă acesta.

- Perfectă, îl informă Jon.

- Bine, imediat ce vena va fi secţionată, va trebui cusută din nou, foarte repede, altfel se poate pierde sânge şi creierul să nu mai fie irigat.

- Nu sunt de acord, interveni Jon. Cred că ar fi mai bine să se folosească un tub pentru a efectua racordul. Dacă acţionăm foarte rapid, circulaţia se va restabili prea repede şi copilul ar putea face o embolie. Trebuie să i se permită arterei să se readapteze progresiv fluxului sanguin şi, în consecinţă, să se închidă lent.

- Da, ai dreptate, încuviinţă doctorul Fischer, evident mulţumit de intervenţia confratelui.

Lucy îi prezentă un tub din plastic flexibil. Doctorul îl măsură şi tăie o parte. îl introduse în aortă şi scufundă cealaltă extremitate în soluţie salină.

- începând de acum, ne rămân cinci minute, declară. Nu avem dreptul să fim neîndemânatici. Altfel, creierul va înceta să fie irigat

pentru totdeauna. Domnişoară Glissold, supravegheaţi timpul. Este gata?

Cu ceasul în faţa ochilor, Lucy dădu din cap.

- Două minute, anunţă.

Subit, sala păru că începe să se legene. Aşadar, precauţiile comandantului se dovediseră inutile. Vaporul era prins într-o vijelie îngrozitoare. Lucy avu chiar impresia că valuri uriaşe se jucau cu nava de parcă ar fi fost o minge.

In liniştea aproape palpabilă din sala de operaţie, se percepea din depărtare zgomotul talazurilor care se spărgeau de cocă.

Lucy admiră calmul şi stăpânirea de sine a doctorului Fischer. Işi continua treaba, indiferent de furtuna care era în toi.

- Trei minute, exclamă ea.

In acea clipă, se produse un şoc mai înspăimântător decât celelalte. Părea că tot oceanul se dezlănţuise împotriva navei fragile. Lucy avu brusc impresia că blocul operator era proiectat în aer.

Ocupată să se prindă cât mai bine de masă, nu-l văzu pe doctorul Fischer pierzându-şi echilibrul. Acesta scoase un strigăt şi se prăbuşi pe jos, cu capul înainte.

Martor la acest eveniment, Jon nu-şi pierdu sângele-rece. Se aplecă spre confratele său şi-l examină în mai puţin de trei secunde.

- N-are nimic. Doar sângerează puţin la tâmplă. Totuşi... Dumnezeule! Bietul Anthony...

Lucy îl privi pradă aceluiaşi sentiment de neputinţă. Mânată subit de o intuiţie fulgerătoare, rosti, neîndurătoare:

- Trei minute şi treizeci de secunde.

Aceste cuvinte nemiloase învinseră imediat ultimele ezitări ale medicului. Puse brusc mâna pe acul chirurgical şi începu să coasă.

- Patru minute, continuă Lucy.

într-un colţ al sălii, doctorul Fischer îşi revenea treptat în simţiri. în sfârşit, se ridică.

- Domnişoară Glissold, şterge-i fruntea, o sfătui. îl orbeşte transpiraţia.

într-adevăr, fruntea lui Jon era acoperită cu picături de transpiraţie. Tânăra fată îl şterse şi el îşi reluă munca şi mai stăpân pe sine.

- Cinci minute, anunţă, în sfârşit, Lucy.

Şi minunea avu loc. Toate cusăturile pe care Jon le făcuse ţinură şi nici o picătură de sânge nu se pierdu.

- Extraordinar! exclamă doctor Fischer. Dă-i drumul, Jon. Acum poţi închide pieptul.

- Dar...

- Jon! Ceea ce tocmai ai realizat, nici un chirurg, chiar într-o instituţie modernă, n-ar fi îndrăznit. Aşa că, să nu-mi mai vorbeşti niciodată de aceste mâini aşa-zis ineficiente.

Jon nu insistă şi în cele din urmă se supuse. Termină aşadar ceea ce începuse doctorul Fischer. Aranjând instrumentele de acum nefolositoare, Lucy îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Fusese martorul privilegiat la o minune. Va păstra toată viaţa amintirea acelei clipe în care Jon îşi regăsise îndemânarea de altădată. Oare nu redevenise într-o secundă practicianul celebru pentru siguranţa mişcărilor sale?

Douăzeci de minute mai târziu, Anthony fu condus din nou la infirmerie, unde mama lui îl aştepta, cu îngrijorare.

- Trăieşte! exclamă aceasta. Va creşte ca toţi ceilalţi copii, nu-i aşa, doctore Fischer?

- Ah! Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi, ci pe doctorul Saul. El este cel care l-a salvat.

- Cum?... Totuşi... mâinile sale...

- Şi-au regăsit singure îndemânarea. Dragul meu Jon, adăugă întorcându-se spre acesta, mi-ar fi plăcut atât de mult să te ajut să-ţi dai seama de buna funcţionare a articulaţiilor dumitale. Dar forţele dezlănţuite ale naturii s-au ocupat de asta în locul meu, zâmbi el.

La această glumă, Lucy izbucni în râs. In adâncul sufletului ştia totuşi, că furtuna nu era singura responsabilă de vindecarea lui Jon. Existaseră acele vorbe, aparent absurde: trei minute şi treizeci de secunde.

Capitolul 12

Zilele următoare, Jon se închise într-o tăcere profundă. Publicitatea care se făcuse isprăvii sale, îl stânjenea vizibil. Lucy avea impresia că se închide în el însuşi, ca o scoică la apropierea unui intrus. Totuşi, handicapul său nu mai era decât o amintire urâtă. Mai mult ca niciodată, îi era permis să spere într-un viitor minunat.

Oare ce va face? Se va întoarce la Sydney, să practice la Southern Cross? Va accepta conducerea unui spital de provincie, sau se va întoarce să se stabilească la Dauphin, unde cu siguranţă Kay îl aştepta.

Era greu de presupus. Jon îşi reluase rolul de medic de bord ca şi când nimic nu se întâmplase.

în ajunul sosirii, „Trandafirul coloniilor“, în întregime luminat, dădea o mare petrecere de adio. Seara va fi probabil foarte reuşită. Marea era calmă, în timp ce pe fundalul de catifea albastră al nopţii, luna strălucea ca un enorm clips de argint.

Lucy se întrebă dacă Jon nu va profita până la urmă de ocazie, pentru a ieşi din rezerva sa... pentru a se destăinui, poate pentru a-i vorbi. Nu reuşea să înţeleagă, pentru ce motiv o evita astfel.

Desigur, îi vorbea, ca oricărei alte persoane de pe navă. Se părea că tot ceea ce-i legase în timpul acestei croaziere dispăruse. Indiferenţa pe care i-o arăta Jon, i se părea grosolană.

In cele din urmă, tânăra fată se hotărî să nu asiste la bal. Dacă Jon dorea într-adevăr să aibă o conversaţie cu ea, va trebui să-i bată la uşă mai întâi.

Din păcate, noaptea trecu fără ca medicul să apară. Când nava pătrunse în portul din Sydney, la primele licăriri ale zorilor,

pierduse orice speranţă de fericire lângă el.

O ceaţă uşoară acoperea ca un voal acoperişurile roşii şi arcul de argint al marelui port. Sydney! Unul dintre cele mai mari oraşe din Australia, capătul călătoriei, sfârşitul unui frumos miraj.

Desigur, această călătorie nu fusese în întregime negativă. Oare nu-şi regăsise Lucy plăcerea de a-şi exercita meseria? Mai mult, într-o lună, căpătase mai multă experienţă decât într-un an. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Boonoo şi să-şi termine contractul.

Această hotărâre îi dădu puţină linişte... Totuşi, o durere ascunsă îi frângea inima, de fiecare dată când gândurile i se îndreptau spre Jon.

După ce-şi pregătise bagajele, Lucy ieşi pe punte, pentru a arunca o ultimă privire. Se părea că toţi pasagerii avuseseră aceeaşi idee ca ea. Toţi, cu excepţia unuia... Scrută îndelung mulţimea şi-l căută pe cel care-i lipsea deja atât de mult.

- Ştiţi oare dacă vreo ambulanţă este pregătită să-mi ducă fiul la spital? întrebă deodată o voce de femeie.

Lucy tresări, însă îşi reveni rapid.

- Nu vă neliniştiţi, doamnă Filson. Totul este prevăzut.

De fapt, pe chei aşteptau două vehicule aparţinând celor de la Southern Cross.

- A doua maşină este pentru domnul Millard, explică Lucy.

- Şi Benjy? Va mai rămâne încă mult timp departe de bătrânul său prieten?

- Nu cred, zâmbi infirmiera. Trebuie să fie transferat în Queensland. Asta îl va apropia de domnul Millard.

- Dumnezeule! Ce se va întâmpla cu el, complet singur acolo,

aşteptând ca dragul nostru domn Millord să se însănătoşească?

- Nu ştiu. îi voi cere noului consultant din Boonoo să-i ofere ospitalitate, dacă este posibil. Sper că şi-a luat postul în primire.

- în acest caz, îl iau sub protecţia mea, declară doamna Filson. Mă voi ocupa de el până când tatăl său adoptiv va fi complet vindecat... Anthony s-a ataşat mult de Benjy. Nu mă va deranja să merg să trăiesc în acea regiune, cu condiţia ca băieţelul meu să fie fericit acolo. Pe deasupra, climatul de acolo se pare că este mai sănătos decât oriunde în altă parte... Frank şi cu mine am discutat mult despre asta.

- Frank? se miră Lucy.

- Da, domnul Millard, explică doamna Filson roşind.

La acest răspuns, Lucy zâmbi cu bucurie. Era minunat! Croaziera va servi cel puţin la apropierea unor fiinţe atât de diferite. Deoarece privirea luminoasă a doamnei Filson fusese teribil de explicită.

In acea clipă, se instala pasarela. Pasagerii, îmbrăcaţi în pareo şi cu coliere din flori, coborau, încovoiaţi sub bagaje şi cadouri. Intr-o oră sau două, nu va mai fi nimeni la bord. Jon era încă de nevăzut.

In picioare lângă şalupe, Lucy îl căuta din ochi cu disperare. Trebuia să-i spună măcar adio. Din păcate, dispăruse...

După ce-l salută pe doctorul Fischer, care îi înmâna adresa sa, în schimbul promisiunii de a-i scrie foarte repede, se hotărî în sfârşit să părăsească „Trandafirul coloniilor“.

Ii era imposibil să se întoarcă direct la Boonoo. Nu erau trenuri decât din două în două zile. Se hotărî să profite de sejurul forţat la Sydney, pentru a-i face o vizită doctorului Harris. Era probabil în

căsuţa sa de pe coastă.

După un drum de o oră, taxiul o lăsă în faţa unui încântător pavilion, înconjurat de o grădină deschisă, întreţinută cu grijă.

Indată ce pătrunse înăuntru, domnul Harris şi soţia îi alergară în întâmpinare, cu exclamaţii de bucurie. Emanau amândoi o plăcere de a trăi contagioasă. Evident, noua vilegiatură le plăcea enorm.

După obişnuita povestire a călătoriei prin mările sudului, Lucy nu putu rezista tentaţiei de a-l întreba pe fostul director:

- Cine vă înlocuieşte la Boonoo?

- Oh! Cineva foarte cunoscut...

- Cum se numeşte? întrebă puţin temătoare să afle care va fi noul patron.

Doctorul Harris se pregătea să-i spună când soţia veni să anunţe că masa era servită. Lucy încercă de mai multe ori să abordeze din nou acest subiect. Dar i se păru că medicul se străduia, prin toate mijloacele, să nu-i dezvăluie identitatea succesorului său.

Când plecă, a doua zi dimineaţă, încă n-o ştia. în timpul călătoriei lungi spre Boonoo, îşi trecu în revistă toate gândurile şi neliniştile.

Peisajul arid şi sălbatic pe care-l cunoştea bine şi care-i plăcea atât de mult, îi defila prin faţa ochilor. Totuşi, prin minte, imaginile cocotierilor şi a nisipurilor albe îi treceau, în timp ce o tristă nostalgie i se insinua în suflet. Amintirile din această croazieră îi vor rămâne pentru totdeauna întipărite în memorie.

Cu toate acestea, când împinse uşa micului spital şi când merse de-a lungul coridoarelor, o cuprinse un acces de veselie.

Trecând prin faţa biroului noului patron, îşi dădu seama că uşa

era întredeschisă şi că era lumină.

Curiozitatea o îndemnă să-şi strecoare capul. Poate va avea norocul să descopere cine era noul consultant.

Un bărbat stătea cu spatele spre ea. Părea înalt, suplu şi sportiv. Se întoarse brusc.

- Bună seara, Lucy, spuse Jon.

Tânăra fată avu impresia că pământul tocmai i se prăbuşea sub picioare. înmărmurită, se auzi îngăimând:

- Bu... bună seara, Jon.

Şi fără a fi în stare să reziste, se simţi alunecând pe jos. Jon se grăbi spre ea şi, susţinând-o, o conduse până la fotoliu. Lucy se prăbuşi acolo, încă suspicioasă. In ajun, crezuse că Jon ieşise pentru totdeauna din viaţa sa şi astăzi se afla acolo, în faţa ei.

- Erai întotdeauna la fel de emoţionată de fiecare dată când îl reîntâlneai pe doctorul Harris? glumi acesta.

Bineînţeles că nu...

In acest caz, cu siguranţă emoţia de a-l întâlni pe înlocuitorul său... Lucy aruncă o privire în jur. Erau singuri în încăpere. Oare despre cine vorbea?

- Nu căuta, declară medicul. Este vorba chiar despre mine.

- Cum? Eşti succesorul doctorului Harris?

- Intr-adevăr. Cu deosebirea că fostul tău patron era căsătorit şi că eu nu sunt... cel puţin, nu încă...

Inima lui Lucy se strânse brusc. Fără îndoială, Kay va veni să se stabilească la Boonoo.

- Nu... ştiam că eşti aici, bâigui, pentru a schimba subiectul. Deşi l-am văzut pe doctorul Harris înainte de a veni, n-a scos o vorbă.

- Eu l-am rugat să tacă, îi replică Jon cu calm.

- Şi din ce motiv?

- Voiam să-ţi fac o surpriză. La drept vorbind, mă temeam că la această veste, nu te-ai fi întors.

- Şi de ce? se miră Lucy.

- Am observat că, în ultimele zile, mă evitai...

- Eu? Pentru nimic în lume! Dimpotrivă, tu ai fost cel care te-ai închis fără încetare în propria cochilie.

- Am ieşit totuşi de acolo, în secunda în care mâinile mi-au funcţionat normal.

- Oh, nu la asta făceam aluzie. Am înţeles imediat că ţi-ai recăpătat încrederea în tine. Lumina nu mai strălucea toată noaptea pe sub uşă şi...

Tăcu subit, dându-şi seama că dezvăluise prea mult.

- Cum? exclamă Jon, uluit. Nu mă face să cred că ai controlat!

- Nu... Eram doar în trecere când...

- Lucy! De ce mă spionai astfel? insistă medicul, privind-o cu intensitate. Ei bine, răspunde...

- Eram... îngrijorată. Doream să mă asigur că totul era în ordine. Dar tu? De ce nu te-ai întors la Southern Cross? Sau măcar la Londra, sau la New York? Acolo te aştepta o carieră strălucită.

- Doctorul Fischer m-a sfătuit să rămân în provincie un timp, pentru a mă reobişnui cu meseria de chirurg.

- Dar ce motiv te-a făcut să alegi Boonoo?

- Nu tu mi-ai lăudat meritele?

- Da, dar era înainte ca tu... în sfârşit, acum meriţi mai mult şi...

- Acum, am norocul de a fi noul consultant al spitalului din Boonoo, pentru trei ani.

- Trei ani!

- Este mult, nu-i aşa? îi replică, cu o urmă de tristeţe. Sper că vei fi în stare să mă suporţi în tot acest timp.

- Doar dacă n-ai să fii tu cel care să nu-mi tolereze prezenţa, exclamă Lucy tăios.

- Nu spune prostii. Fără tine, mi-e totul indiferent.

Lucy sări în picioare.

- Dacă... este o glumă, o găsesc de prost gust.

- Haide, Lucy, chiar te îndoieşti că-mi placi? N-am obiceiul să sărut tinere fete, chiar dacă atmosfera de pe o navă de lux este aproape romantică.

- Probabil te simţi mai în largul tău pe uscat, izbucni ea cu înverşunare. Mai ales cu insulare fermecătoare, în rochii înflorate.

- Insulare? Cu siguranţă n-am... Doar dacă n-ai luat-o pe Kay, drept una dintre ele.

- Ce importanţă are? exclamă Lucy cu vehemenţă. Indrăzneşti să negi că ai strâns-o în braţe?

- Bineînţeles că nu... De altfel, asta mi se întâmplă deseori. Dar, de data aceea, mărturisesc că n-o aşteptam... Nici măcar n-am anunţat-o de venirea mea. Numai prezenţa sa mi-a evocat atâtea amintiri... Slavă Domnului, toate acestea aparţin de acum trecutului.

- Trebuie să înţeleg că era un sărut de adio? îl ironiză tânăra fată.

- Ei bine! De ce eşti aşa de furioasă? Nu înţeleg.

- Din vina ei, n-ai fost acolo pentru a o opera pe Eti, declară cu aroganţă.

- Ce vrei? ripostă Jon, cu calm. Trebuia totuşi să-i fac o vizită surorii mele.

- Cui?

- Ai auzit perfect. Dacă mi-ai fi dat timp, ţi-aş fi prezentat-o. Dar ai preferat să fugi cu locotenentul de bord... Să ştii, sunt foarte legat de Kay. M-a adăpostit când am avut accidentul. Am locuit la ea un anumit timp, înainte de a mă reintegra la Southern Cross. în acel moment, ne-am pierdut din vedere. Este drept că n-aveam decât o dorinţă să rup orice legături cu toţi cei care mă cunoscuseră înainte... când mâinile îmi erau încă folositoare.

- Acum, eşti vindecat, exclamă Lucy bucuroasă.

Era atât de uşurată de dezvăluirile lui Jon, încât simţea dorinţa să râdă din toată inima.

- Da, datorită lui Dumnezeu, replică Jon.

- Şi doctorului Fischer. Te-a ajutat mult şi a crezut întotdeauna în vindecarea ta...

- Este adevărat. Mă întreb chiar dacă n-a pus la cale acea furtună, pentru a-mi da ocazia să reacţionez.

La această glumă, amândoi izbucniră în râs.

- Toate astea nu-mi explică de ce ai ales mai degrabă Boonoo decât orice alt spital mai prestigios.

- Ti-am explicat, răspunse medicul, cu o licărire amuzată în privire. Pentru că se părea că iubeşti foarte mult acest loc.

- Aşa este. Dar cazul meu este diferit. Eu nu am competenţa ta profesională. Nu sunt decât o infirmieră modestă, nimic mai mult, în timp ce ţie îţi va fi de-ajuns puţin timp pentru a redeveni la fel de celebru ca înainte.

Jon o privi cu atenţie, scuturând din cap cu un aer descurajat.

- Lucy! Oare nu înţelegi ceea ce tocmai îţi explic?

- Nu, răspunse aceasta, făcând ochii mari de uimire. Fii mai explicit.

- Ce ţi-aş putea spune în plus? Doar că te iubesc mai mult decât orice...

Un vârtej ameţitor o cuprinse pe tânăra fată. Probabil înţelesese greşit. Totul nu era decât un vis, din care se va trezi curând...

Căută, în mod reflex, fotoliul, pentru a se aşeza şi a-şi recăpăta respiraţia. Dar nu mai avu timp. Jon o îmbrăţişase deja, strângând-o lângă el.

- M-am îndrăgostit de tine încă din prima zi, continuă acesta. Când ai intrat în birou, a fost dragoste la prima vedere. In plus, cruda experienţă pe care o trăisei, m-a apropiat şi mai mult şi a creat între noi un fel de legătură misterioasă şi invizibilă.

- Cu toate acestea, erai atât de rece faţă de mine, murmură Lucy, ca pentru sine.

- Iar tu erai atât de distantă, replică Jon. Am crezut că nu-mi suporţi prezenţa. Şi apoi, mi s-a părut că doctorul Fischer şi tu...

- Ce insinuezi? protestă tânăra fată. Pentru nimic în lume! Am simţit întotdeauna o profundă afecţiune pentru el, dar nimic mai mult. In plus, nici n-ai fost prea demonstrativ.

- Aveam motive serioase pentru asta: mă simţeam atât de nedemn de tine.

Cu aceste cuvinte, îi mângâie chipul delicat. Degetele îi alunecară de-a lungul gâtului şi a cefei gingaşe, în timp ce buzele li se întâlneau.

- Oh, Jon! Cum îndrăzneşti să pretinzi un asemenea lucru? Te iubesc din toată inima, exclamă Lucy, cuibărindu-se lângă el. Dacă ţi-am părut indiferentă şi distantă, era pentru că refuzam să-ţi plâng de milă. Totuşi, dacă ai şti cât de mult m-a costat...

- Da, acum sunt conştient de ceea ce îţi datorez, şopti Jon, strângând-o cu putere. Dar de acum, toate acestea aparţin

trecutului. Pe viitor, soţia mea nu va mai avea alte preocupări decât să mă asiste în muncă şi sper... să mă iubească.

- Oh, Jon... este cea mai scumpă dorinţă a mea. Am impresia că visez.

- Nu, draga mea. Iubirea ce ţi-o port nu este o iluzie.

Şi ca pentru a-i aduce dovada, o sărută cu toată pasiunea unui bărbat care îşi regăsise plăcerea de a trăi.

Sfârşit